

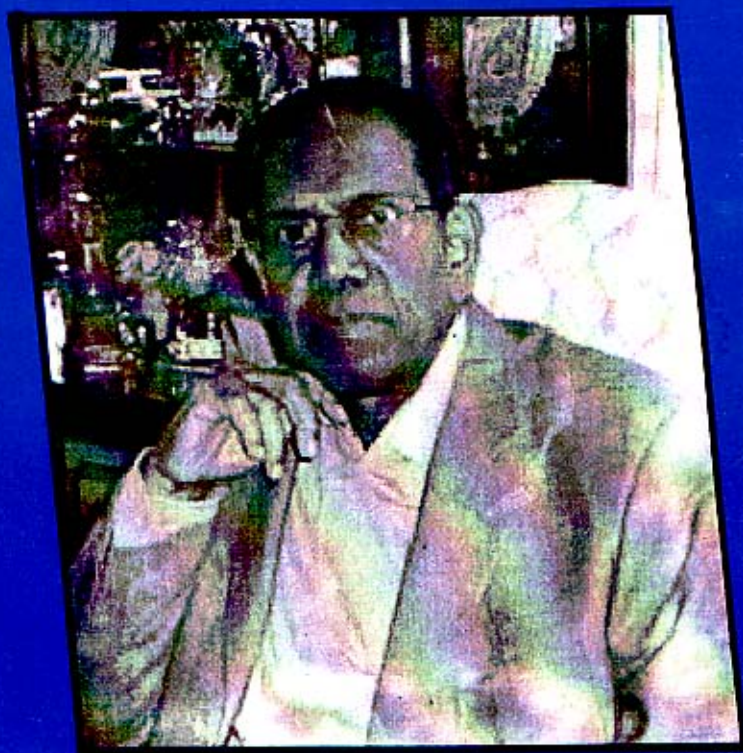
50வது ஆண்டை நோக்கி.....

மலலகை

ஆசிரியர்: டொடுநிக் ஜீவா

வெளிச்சத்தை விதைக்கின்ற
சர்வதேச இலக்கியப் பறவை!

மார்ச் - 2009

விலை - 30/=

மல்கைப் பத்திரம் நூண்டு புதிய
பெரியபுகள்

காற்றைக் கானமாக்கிய புல்லாங்குழல்
இணுவையூர் சக்திதாசன் (டென்மார்க்)
விலை: 150

முன்முகங்கள்
(53 தகைமையாளரின்
அட்டைப்படக் கட்டுரை)
டொமினிக் ஜீவா
விலை: 200

மல்லிகை ஜீவா
டொமினிக் ஜீவா
விலை: 150

**90களில் மல்லிகைச்
சிறுகதைகள்**
மல்லிகாதேவி நாராயணன்
விலை: 125

தொடர்புகளுக்கு:
Dominic Jeeva
'Mallikai'

201/4, Sri Kathiresan St,
Colombo - 13.

Tel : 2320721

பல்கலைக்கழகங்கள், நூலகங்களுக்கு தேவையானவை.

மல்லிகை

'ஆடுதல் பாடுதல் சிந்திரம் கவி
ஆதியினைய கலைகளில் உள்ளம்
ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவர் பிறர்
ஈன நிலை கண்டு துள்ளுவர்'

உலகப் பாராளுமன்ற வரலாற்றிலேயே, இலங்கை நாடாளுமன்றத்தில் மாக்கிரிம்தான் ஓர் இலக்கியச் சஞ்சிகை விந்ந்து பாராட்டப்பெற்ற பெறுமதி மிக்க சம்பவம் இடம்பெற்றுள்ளது. அங்கு பாராட்டப்பட சஞ்சிகை மல்லிகை. இதனை நாடாளுமன்றப் பதிவேடான ஹன்ஸ்பார்ட் (04. 7. 2001) பதிவு செய்த துடன் எதிர்க்காலச் சந்ததியினருக்காக ஆவணப்படுத்தியுமுள்ளது.

50 - வது ஆண்டை
நேரக்கீ...

மார்ச்

358

'Mallikai' Progressive
Monthly Magazine

மல்லிகை அர்ப்பணிப்பு உணர்வுடன்
வெளிவரும் தொடர் சிற்பேடு மாத்திர
மல்ல - அது ஓர் ஆரோக்கியமான
இலக்கிய இயக்கமுமாகும்.

201/4, Sri Kathiresan St,
Colombo - 13.

Tel : 2320721

mallikajeeva@yahoo.com

அறிக்கைப் போரைத் தயவு
செய்து நிறுத்துங்கள்!

இந்த ஆண்டு, ஆண்டு மலர் வெளிவந்ததன் பின்னர், நாடு தழுவிய ரீதியில் நம்முடன் பலர் தொடர்பு கொண்டு, இலக்கிய உறவைப் புதுப்பித்துக் கொள்ள முயற்சித்தனர்.

காரணம் எதுவாக இருக்கும் என யோசித்துப் பார்த்தோம்.

இந்த வருஷம் வெளிவந்த 44வது ஆண்டு மலரைப் பற்றி நாம் எதிர்பாராத வகையில் தொலைக்காட்சி வரிசையிலும் ஞாயிறு வார இதழ்களிலும் அமோக அளவில் அறிமுகம் நடைபெற்றுள்ளதை நாம் கவனத்தில் கொண்டுள்ளோம்!

நமது மண்ணில் ஓர் ஆரோக்கியமான, இலக்கியச் சங்கதி என்னவென்றால், இந்த நாட்டுப் படைப்பாளிகள் பற்றியும் அன்னாரது படைப்பு வெளிப்பாடுகள் குறித்தும் அடிக்கடி நமது நாளைகள் முக்கியமான செய்திகளை வெளியிட்டு, மக்கள் மத்தியில் பிரசாரப்படுத்தியமைதான் பிரதான காரணம் என நாம் மெய்யாகவே கருதுகின்றோம். இதில் இன்னொரு அதிசயத்தையும் நீங்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இத்தனை யுத்த அலவச் சூழ்நிலைகளுக்கு மத்தியிலும் நமது மண்ணில் நடந்து வரும் கலை, இலக்கிய விழாக்களின் கனம்- காத்திரத்தையும் நீங்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இதிலிருந்து நாம் ஒன்றைப் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

நம்மைச் சூழ்ந்த சூழலில் எத்தனை தான் அலவங்கன், கஷ்ட நிஷ்டிரங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தாலும், உண்மையான கலை இலக்கிய ரஸிகர்கள் சூழ்நிலையால் மனம் தளர்ந்து யோகாமல், தங்கள் தங்களது ரசனைக்குட்பட்ட வழிகளில் இந்த நாட்டு கலை இலக்கியங்களை உண்மையாகவே நேசிக்கப் பழக்கப்பட்டுள்ளனர் என்பதை எம்மால் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

நமது தேசிய துயரத்தில் பங்கு கொள்வதாக விளம்பரப்படுத்திக் கொண்டு, தினசரி இதழ்களில் ஆதிக்கப் போர் நடத்திக் கொண்டிருக்கும் தமிழகத்தவர்கள், எமக்காக உதவுவதாகச் சொல்லிக் கொண்டே, தமக்குள் தாமே அரசியல் போர் நடத்திக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்க வேடிக்கையாக இருக்கின்றது. உங்களது தற்காலிக அரசியல் ஆதாயத்திற்காக எமது பிரச்சினையை உங்களுக்குள்ளேயே பங்கு போட்டுக் கொண்டு குட்டை குழப்பாதீர்கள்!

இந்த மண்ணில் வாழ்ந்து, போராடி தமிழில் புது இலக்கியத்தைப் படைத்து வரும் இந்த நாட்டுப் படைப்பாளிகளின் படைப்புக்கள் எத்தனையை நீங்கள் கடந்த காலத்தில் படித்துப் பார்த்து, ஆதரவுக்கரம் நீட்டியுள்ளீர்கள்?

இந்த மண்ணில் அற்புதங்கள் படைத்த எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள், விமரிசகர்கள் மறைந்துள்ளனரே, எத்தனை பேர்களுக்கு உங்களது இலக்கிய இதழ்கள் தமது வெளியீடுகளில் முக்கிய இடம் கொடுத்து, ஒரு வரிச் செய்தி தானும் பிரசுரித்துள்ளனவா?

முன்றாந்தரச் சினிமாக்காரிகளின் மன்மதச் சிரிப்பழகிற்கும், மோகனப் புன்னகைக்கும் கொடுத்த முக்கியத்துவத்தில் ஒரு பங்கைக் கூட, நமது கலைஞர்களின் மறைவுச் செய்திகளை இதுவரை காலமும்

ஒன்றைக் கூட வெளி யிடாதுள்ளீர் களா?- இல்லையே!

நமது நாட்டு மக்களினது பிரச்சினைகளை முன் வைத்து பல இளைஞர்கள் தீக்குளித்துத் தமது இன்னுயிரை மாய்ப்பதைச் செய்திகளில் படமாகப் பார்த்து மெய்யாகவே மனம் வெதும்பிப் போனோம். இந்தக் கொடூர்ச் சாவு தேவைதானா? இதை முன்னுதாரணமாகக் கொண்டால், தமிழகம் சாவீடாக வல்லவா மாறிவிடும். இந்த இழப்பைக் கண்டிப்பாகத் தவிர்க்க வேண்டும்.

இந்தப் பிரச்சினையின் ஆழ அகலங்களைப் புரிந்து கொண்டவர்கள் பலர் இருக்கின்றனர் என்பது நமக்குத் தெரியாததல்ல. அவர்களில் இன்னும் பலர் மௌனமாகவே இருக்கின்றனர் என்பதும் எமக்குத் தெரியும்.

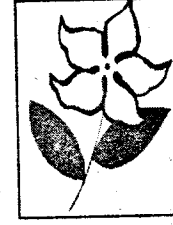
இந்த நாட்டுத் தேசிய இனங்களில் ஒன்றான தமிழ் தேசிய இனம் கடந்த 30 ஆண்டுகளாக இதற்குக் கொடுத்த விலை இருக்கின்றதே, இது சாதாரண விலையல்ல. மிகப் மிகப் பாரிய விலை!

எனவே, பக்கத்துப் பக்கத்து நாடுகளில் காலாகாலமாக வாழ்ந்து வரும் மக்களின் இதயக் குமுறல் எங்களுக்குப் புரியாததல்ல. அதுவும் தமிழக இதயக் குமுறல் விளங்கிக் கொள்ளக் கூடியதுதான். ஆரோக்கியமான இந்த இதயக்குரல் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண வழிசமைக்கப் பார்க்கட்டும்!

ஓர் ஆலோசனை சொல்கின்றோம். நமது உயிர்ப் பிரச்சினையில் உங்களுக்குள்ளேயே ஒருவொருக்கொருவர் அரசியல் அறிக்கைப் போர் தொடுப்பதை விடுத்து, ஓர் ஒழுங்கு முடிவுக்கு வாருங்கள்.

-அதுதான் இப்போதைய தேவை.

-ஆசிரியர்

மக்கள்... ஞாபகமிருக்கட்டும் மக்கள்...!

வன்னிப் பிரதேசத்திலிருந்து நாளாந்தம் வெளிவரும் தகவல்கள் நெஞ்சை உருக்குகின்றன. மனசை நோகடிக்கின்றன.

சாதாரண பொதுமக்கள் இந்த யுத்த அரக்கனால் தினசரி பாதிக்கப்பட்டு, 'என்ன செய்வது? - ஏது செய்வது?' என்பது தெரியாமலேயே திகைத்துத் திக்குமுக்காடிப் போயுள்ளனர். வாழ்வே அவர்களுக்குப் பெருஞ் சமையாகவுள்ளது.

சாதாரண இந்தப் பாமர மக்களின் நாளாந்த அலவங்கன் ஒரு சிலதுகள்தான் செய்திகளாக வெளிவருகின்றன. ஏனைய கோர நிகழ்வுகள் இயல்பாகவே மறக்கடிக்கப்பட்டு விடுகின்றன. காணாமலே போய்விடுகின்றன.

இலங்கையின் நீண்ட கால வரலாற்றில் இந்தக் காலகட்டத்தில் யுத்தத்தினால் ஏற்பட்ட பொதுசன அலவம், நிஷ்டிரம் சொல்லில் அடக்க முடியாதவை. வார்த்தைகளால் விவரிக்க இயலாதவை.

பொதுமக்கள்தான் இந்த நாட்டின் மாபெரும் சொத்து. அப்படியான நிரந்தர நாட்டுச் சொத்தான பாமர மக்கள், யுத்தக் கெடுபிடி காரணமாக மனநோய்க்கு உட்பட்டுக் காணாமலே போய்விடுகின்றனர். சிலர் மறைந்தும் விடுகின்றனர்.

இந்தக் கடுர அலவத்தைத் தவிர்க்க வேண்டிய மாபெரும் கடமை அரசாங்கத்தைத் தான் சாரும். இதைத் தட்டிக் கழித்துவிட முடியாது, அரசு!

நாளுக்கு நாள் வன்னிப் பொதுமக்கள் மாத்திரமல்ல, நாட்டுப் பாமர மக்களும் பல பல சிரமங்களுக்கு முகம் கொடுத்து வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

நாளை நாடு தழுவிய முறையில் அனைத்துப் பொதுமக்களும் தங்கள் தங்களது தார்மீகக் கோபத்தையும் ஆத்திரத்தையும் காண்பிக்கக்கூடிய சூழ்நிலை கூட வந்து சேரலாம்.

அத்துடன் சர்வதேசமெங்கும் பயமுறுத்தி வரும் சர்வதேசப் பொருளாதார நெருக்கடிக்கு நாடு முகம் கொடுக்க வேண்டி ஏற்பட்டுள்ளது.

எனவே, சிறுபான்மை இன மக்களினது நீண்ட கால நியாயமான அபிலாஷைகளைத் தீர்த்து வைப்பதில் அரசு முழுக் கவனமும் செலுத்த வேண்டும்.

உண்மைக்கும் புறநயுக்கும் இடையே

ஒரேரும் 'முத்து' ரங்கம்

- முருகபுபதி

ஒரு நல்ல சிறுகதையைப் படிக்கும் - வாசகனுடைய சிந்தனையானது கதை முடிந்த பின்னும் சிறிது தூரம் ஓடவேண்டும். சிறுகதையின் முழுமை அவன் சிந்தனை ஓட்டத்தில் தான் நிறைவேற வேண்டும். ஒரு உண்மையான சிறுகதை அது முடிந்த பிற்பாடுதான் தொடங்குகிறது. இப்படிச் சொல்லியிருப்பவர் தன்னை ஒரு இலக்கிய விமர்சகராகவோ அல்லது இலக்கியப் பேராசிரியராகவோ அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டவர், அல்ல.

ஒரு குடும்பத்தில் திடீரெனக் காணாமல் போனவர் திடுதிப்பென சுமார் இருபத்தியைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் விந்தையான இயல்புகளுடனும் கருத்தையும் கவனத்தையும் ஈர்க்கும் தோற்றத்துடனும் திரும்பிவந்து இதோ நான் இன்னமும் இருக்கின்றேன் எனச் சொல்லும்போது அந்தக் குடும்பத்தினரிடம் தோன்றும் வர்ணிக்க வார்த்தைகளைத் தேடும் பரவசம் இருக்கிறதே... அது போன்றதுதான் நண்பர் அ.முத்துலிங்கம் அவர்களின் இலக்கிய மறுபிரவேசம் என்று நினைக்கின்றேன்.

சுமார் 35 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நான் இலக்கிய உலகிற்குள் பிரவேசித்த 1970 காலப்பகுதியில் ஒரு மாலைவேளையில் கொள்ளுப்பிட்டி தேயிலைப்பிரசார மண்டபத்தில் நடந்த ஒரு இலக்கியநிகழ்வில் முன் வர்சையில் அமர்ந்திருந்த ஒருவரைச் சுட்டிக்காட்டி அவர்தான் அக்கா கதைத் தொகுதி எழுதிய அ.முத்துலிங்கம் என்று ஒரு இலக்கிய நண்பர் சொன்னார். எனினும் அன்று அவருடன் பேசும் வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை. அக்கா தொகுதியும் படிக்கக் கிடைக்கவில்லை.

அதன் பின்னர் முத்துலிங்கம் பற்றிய எந்தத் தகவலும் கிடைக்கவில்லை. அவரையும் அவரது அக்காவையும் தேடியும் கண்களுக்குத் தென்படாமல் மறைந்து விட்டார்கள்.

1987 இல் நானும் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்துவிட்ட பின்னும் தொடர்ந்து எழுதிக்கொண்டிருந்தேன். எதிர்பாராமல் எனது வீட்டு முகவர்க்கு பாக்கிஸ்தானிலிருந்து ஒரு புத்தகப் பார்சல் வந்தது. அனுப்பியிருந்தவர் முத்துலிங்கம். புத்தகம் திகடசக்கரம் கதைத் தொகுதி.

உடனே பதில் எழுதினேன். அவரிடமிருந்து பதில் இல்லை. திகடசக்கரத்தை வைத்துக்கொண்டு, மீண்டும் தேடுதல் படலம். ஐ.நா. அதிகாரியாக, அவர் உலகம் சுற்றிக்கொண்டிருப்பதாக நான் விசாரிப்பவர்களெல்லாம் சொன்னர்களே தவிர, சரியான தகவலைத் தரவில்லை. என்னாலும் அவரது சரியான இருப்பிடத்தை யோ, முகவரியையோ கண்டுபிடிக்க முடியாமல் போய்விட்டது.

அவர் தமது உத்தியோகத்திலிருந்து நிரந்தரமாக ஓய்வுபெறும் வரையில் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது. எனினும், என்னைப் போன்ற வாசகர்களை காத்திருக்கச் செய்யாமல் தமது கதைகள், கட்டுரைகள் மூலம் இலக்கிய மறுபிரவேசத்துடன் அறிமுகமாகிக் கொண்டிருந்தார்.

கனடாவிலிருக்கிறார் என்பதை அறிந்து தொடர்பு கொள்வதற்கு 2007 ஆம் ஆண்டு வரையில் காத்திருந்தேன் எனச் சொன்னால் எவரும் நம்பமாட்டார்கள். கனடாவுக்குச் சென்றும் அவரைச் சந்திக்க முடியாமல் போய்விட்டது. அமெரிக்காவிலிருந்து எனக்கு 2008ஆம் ஆண்டு பிறந்ததும் முதல் வாழ்த்தும், நீண்ட உரையாடலையும் தந்தவர் முத்துலிங்கம். மின்னஞ்சலும் தொலை பேசியும் தொலைத்துவிட்ட நீண்ட பெரிய இடைவேளையை நிரப்பிவிட்டன.

தமிழகத்தில் தீராநதி, ஆனந்த விகடன், உயிர்மை, வார்த்தை உட்பட பல இணைய இதழ்களிலெல்லாம் எழுதுகிறார் ஆனால், ஈழத்து இதழ்களில் எழுதுகிறார் இல்லை யே, என்ற

கவலையை சிலர் தெரிவிக்கத் தொடங்கியுள்ள குழுவில்,

மல்லிகை ஆசிரியர் கேட்டதன் பிரகாரம் இந்த ஆக்கம்.

1937இல் இலங்கையில் வடமாகாணத்தில் கொக்குவில் கிராமத்தில் ஏழு பிள்ளைகளைக்கொண்ட பெரிய குடும்பத்தில் ஐந்தாவது பிள்ளையாக பிறந்த முத்துலிங்கம், 1960இல் இலக்கியப் பிரவேசம் செய்தார். நான்கு ஆண்டுகளில் (1964) முதலாவது கதைத் தொகுதி அக்காவை தந்தவர், மீண்டும் 1995இல்தான் அதாவது இருபத்தியொரு வருடங்களின் பின்னர் திகடசக்கரம் கதைத் தொகுதியை தருகிறார்.

மீண்டும் எழுதுவதற்கு தூண்டு கோலாக இருந்த காரணி என்ன? என்று கேட்டேன்.

“ஒரு நாள் தற்செயலாக ஒரு சஞ்சிகையை புரட்டியபோது நான் எங்கே விட்டேனோ, அங்கேயே தமிழ் சிறுகதை நின்றது. ஆகவே திரும்பவும் நுழைவது சுலபமாக அமைந்தது” என்றார்.

அவரது நுழைவு பயன்மிக்கது. தமிழ் வாசகர்களுக்கு புதிய அனுபவத்தை வழங்கியது. தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு புதிய வரவுகளைத் தந்தது.

திகடசக்கரத்தைத் தொடர்ந்து, வம்சவிருத்தி (கதைகள்-1996), வடக்கு வீதி (கதைகள்-1998), மகாராஜாவின் ரயில் வண்டி (கதைகள்-2001), அமுத்துலிங்கம் கதைகள் (2001), அங்கே இப்ப

என்ன நேரம்? (கட்டுரைகள்), கடிகாரம் அமைதியாக எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறது (தொகுப்பாசிரியர்), வியத்தலும் இலமே (நேர்காணல்கள்), பூமியின் பாதி வயது (கட்டுரைகள்), உண்மை கலந்த நாட்குறிப்புகள் (நாவல்) முதலானவற்றை தந்திருப்பதுடன் இல்லாமல், அயராமல் தொடர்ந்து எழுதிக்கொண்டிருக்கும் முத்துலிங்கம் பவளவிழாவை நெருங்கிக்கொண்டிருக்கின்றார்.

தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் பல விந்தைகளை அண்மைக்காலத்தில் நிகழ்த்தியிருப்பவர் முத்துலிங்கம் என்பதனால் ஈழத்து தமிழக வாசகர்கள் மத்தியில் மிகுந்த கவனத்திற்குள்ளாகியிருக்கிறார்.

ஊடகங்கள் உருவாக்கிய எழுத்தாளர்களும் வாசகர்களும் இருக்கிறார்கள். அதேபோன்று புதிதாக வாசகர்கள் பலரை உருவாக்கிய பெருமையை கொண்டவர் முத்துலிங்கம். திரைகடலோடி திரவியம் தேடியவர்களுக்கு மத்தியில், தேசம் விட்டுத் தேசம் ஓடி இலக்கியப் படைப்புகளைத் தந்தவர்கள் வரிசையில் இன்று முன்னணியில் இருப்பவர் முத்துலிங்கம்.

சியாரா லியோன், குடான், பாக்கிஸ் தான், ஆப்கானிஸ்தான், கென்யா, சோமாலியா, என்று பல நாடுகளில் உலக வங்கிக்காகவும், ஐக்கிய நாடுகள் சபைக்காகவும் வாழ்ந்தவர், தமது அலைந்துலைந்த அனைத்துலக வாழ்வை இலக்கியமாக சித்திரித்து தமிழுக்கு வளமும் புதிய பார்வையும் தந்துள்ளார்.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் உட்பட, ஆங்கில இலக்கியங்களிலும் மிகுந்த பரிச்சயம் இவருக்கிருப்பது சிறந்த மூலதனம். அந்த மூலதனத்தை இலக்கிய வாசகர்களுக்கு சுவாரஸ்யத்துடன் பகிர்ந்தளிப்பதில் வெற்றி கண்டவர்.

அவர் ஒரு நைஜீரிய எழுத்தாளரின் கதையில் பிரதான பாத்திரமாகி ஆபிரிக்க - பிரெஞ்சு இலக்கிய வாசகர்களிடமும் அறிமுகமாகியிருக்கும் விந்தையை தமிழுலகிற்கு தெரியப்படுத்தியவர் ஷோபா சக்தி.

முத்துலிங்கத்தை கதாபாத்திரமாக்கி திரு.முருலிங்க என்ற சிறுகதையை நைஜீரிய எழுத்தாளர் மம்முடு ஸாதி என்பவர் ஆபிரிக்காவின் ஹெளஸு மொழியில் எழுதியிருந்தார். இந்தக் கதையை ஹீரன் வில்பன் என்பவர் பிரெஞ்சு மொழிக்குப் பெயர்க்க, அதனை ஒரு ஆபிரிக்க இலக்கிய சிறப்பிதழில் படித்த ஷோபா சக்தி, தமிழுக்குத் தந்தார். பல இணைய இதழ்களில் இதனைப் படிக்க முடிந்தது.

முத்துலிங்கம் ஆபிரிக்க நாடொன்றில் ஐ.நா.வுக்கான அலுவலகம் ஒன்றில் பணியாற்றிய காலத்தில் அவரிடம் சிறுநூழியராகப் பணியாற்றியவர்தான், இந்த மம்முடு ஸாதி. இவர், இதுவரையில் மூன்று கதைத் தொகுப்புகளையும் வெளியிட்டிருப்பதாக ஷோபா சக்தி தகவல் வெளியிட்டுள்ளார்.

தமிழக ஜனரஞ்சக சஞ்சிகையொன்றில் முத்துலிங்கம் குறித்து விதந்து

எழுதப்பட்டதைப் பார்த்தவுடன், மல்லிகை ஆசிரியர் தமது தூண்டில் கேள்வி-பதில் பகுதியில், மிகுந்த உற்சாகமுடன் எம்மவர் ஒருவருக்கு கிடைக்கப் பெற்ற சிறந்த அங்கீகாரம் என்ற தொனியில் எழுதியிருந்தது இச்சந்தர்ப்பத்தில் நினைவுக்கு வருகிறது.

பூமியின் பாதி வயது கட்டுரைத் தொகுப்பு தொடர்பாக உயர்மை பதிப்பகம் தரும் பின்வரும் குறிப்பு முத்துலிங்கத்தின் எழுத்துலகம் பற்றிய கணிப்பை விளக்குகிறது :-

நவீனத் தமிழ் உரை நடைக்கு ஒரு புதிய பரிமாணத்தையும் வசீகரத்தையும் சேர்த்தவை அ.முத்துலிங்கத்தின் எழுத்துக்கள். வாழ்வின் வியப்பும் நெகழ்ச்சியும் கொண்ட தருணங்களை மிக நேர்த்தியான காட்சிகளாகும் இவரது கட்டுரைகள், வாசிப்பின் தீராத இன்பத்தை நெஞ்சில் பெருகச் செய்கின்றன. அன்றாட வாழ்வின் சின்னஞ் சிறிய அழகுகளும் அபத்தங்களும் முத்துலிங்கத்தின் துல்லியமான, அங்கதம் மிகுந்த மொழியின் வழியே வெகு நேர்த்தியாக காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன. தீவிர உலக இலக்கிய வாசிப்பிலிருந்தும் புலம் பெயர்ந்த வாழ்வின் பரந்துபட்ட அனுபவங்களிலிருந்தும் எழுதப்பட்ட இக் கட்டுரைகள் ஒரு பிரம்மாண்டமான களத்தை உருவாக்குகின்றன. ஒரு தமிழ் எழுத்தாளனுக்கு வெகு அபூர்வமாகவே சாத்தியமாகும் களம் இது. உண்மைக்கும் புனைவுக்கும் இடையே உள்ள மங்கலான கோட்டை முற்றிலும்

மாகவே அழித்துவிடும் முத்துலிங்கம், தான் தொடுகின்ற ஒவ்வொன்றையும் ஒரு அனுபவமாகத் திறந்து விடுகிறார்.

கனடாவிலிருந்து கொண்டு அவ்வப்போது அமெரிக்காவுக்குப் பயணித்தவாறு அதிகாலை எழுந்து கணினியில் படித்தும், கணினியில் எழுதியும் தனது சிந்தனைகளுக்கோ எழுத்துக்கோ ஓய்வு கொடுக்காமல் அயர்வின்றி இயங்கும். இவரது எழுத்துக்களைப் படிக்கும் தருணங்களில் வாய்விட்டுச் சிரிக்கலாம். சிலிர்ப்புடன் சிந்திக்கலாம்.

வாசகனை கவர்ந்திருக்கும் மந்திர சக்தி இவரிடம் எப்படி வந்தது என்று அடிக்கடி நான் நினைப்பதுண்டு.

இலக்கியத்தில் மட்டுமன்றி சர்வதேச ரீதியாக சிறுபான்மை இனங்கள் எதிர்கொள்ளும் நெருக்கடிகள் - போராட்டங்கள் தொடர்பாகவும் விசாலமான பார்வையைக் கொண்டவர் என்பதை கடந்த 2008 டிசம்பரில் அவர் தீராததிக்கு வழங்கிய நேர்காணலிலிருந்து புரிந்து கொள்ள முடியும். அவரது கருத்துக்கள் விமர்சனத்துக்கும் விவாதத்துக்குமுரியவை என்பதனால்தானோ தெரியவில்லை, கொழும்பு தினக்குரல் ஞாயிறு இதழும் மறுபிரசுரம் செய்திருக்கிறது.

ஒரு முழுமையான இலக்கியவாதியிடம் இப்படியான சர்வதேச அரசியல் கண்ணோட்டம் இருப்பதும் அபூர்வம்தான்.

ஒரு ஆங்கில இலக்கியவாதியையும் படைப்பையும் அறிமுகப்படுத்தும் போதிலும் சரி - கிட்டுவிடமிருந்த

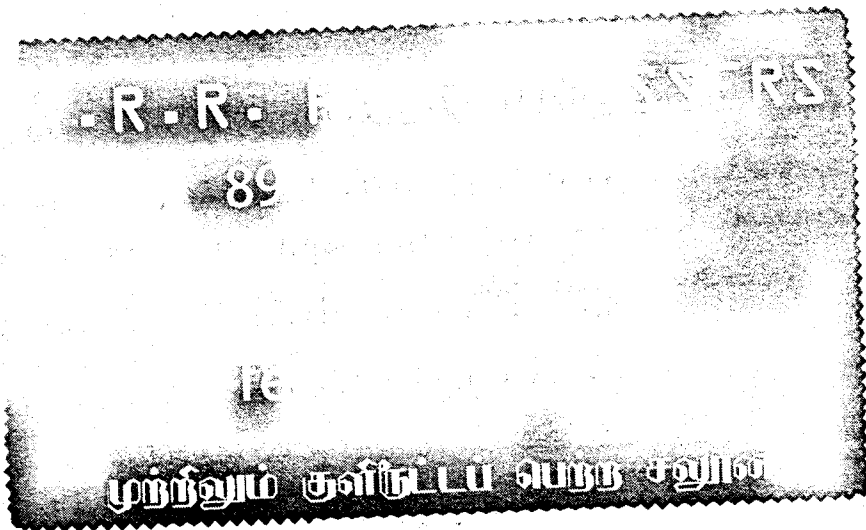
குரங்கைப் பற்றிச் சொல்லும் போதும் சரி - பல எழுத்தாளர்களிடமிருந்து கட்டுரைகளைத் தருவித்து தொகுத்து தருகையிலும் சரி - நாட்டியப் பேராளி பத்மீனியை தனது வீட்டு விருந்தாளியாக வைத்திருந்து உபசரித்து உரையாடிய பொழுதும் சரி - தனது சகோதரி சங்கீத வகுப்பில் பயின்ற கோலத்தை சித்திரிக்கும் போதும் சரி அவருக்கே உரித்தான நளினத்துடனும் அங்கதச் சுவையுடனும் வாசகர்களுடன் பேசுவார். அவரது எழுத்துக்களைப் படிக்கும் பொழுது நாம் அவர் அருகே இருப்பது போன்ற உணர்வுதான் ஏற்படும்.

முத்துலிங்கத்தை பற்றி எழுதுவதற்கு சில பக்கங்கள் போதாது. அவரது வாழ்வையும் இலக்கியப் பணியையும் விரிவாக பெரிய நூலாகவே எழுத முடியும்.

இந்த ஆக்கத்தின் ஆரம்பத்தில் 'முத்துலிங்கம் அவர்களின் கூற்றாக பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பது போன்று, அவரது ஒரு படைப்பை படித்த பின்பும் அந்தப் படைப்பு சில கணங்களுக்கு சில நாட்களுக்கு சில வருடங்களுக்கு எங்களுடன் தொடர்ந்து வந்துகொண்டேயிருக்கும்.

அப்படி எங்களுடன் வந்துகொண்டேயிருப்பவர்தான் முத்துலிங்கம்.

letchumananm@gmail.com

இது ஒரு வீமர்சனம் அல்ல

— எம்.எம்.மண்தர்

இலக்கிய நெஞ்சங்கள் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த மல்லிகையின் 44ம் ஆண்டு மலர் இப்பொழுது வெளிவந்து விட்டது. இந்நேரம் அது இலக்கிய ஆர்வலர்கள் அத்தனை பேர்கள் கரங்களிலும் மணம் பரப்பிக் கொண்டிருக்கும் என்று எண்ணுகின்றேன்.

ஆவலுடன் முதற் பக்கத்தைப் புரட்டியவுடனேயே அதன் ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா அவர்களின் 'முகமூடி அணிந்திடாத இலக்கியக் கருத்துக்கள் சில' என்ற தலைப்பின் கீழான ஆசிரியத் தலையங்கம் என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்தது மாத்திரமல்லாமல் ஆசிரியரின் எண்ணக் கருவூலங்கள் ஏதோ ஒரு இனம்புரியாத மனத்தாக்கத்தையும், ஏக்கத்தையும் ஏற்படுத்தியது.

மல்லிகையின் உச்ச நோக்கம் அதன் 50ம் ஆண்டை நோக்கியதாக உள்ளதாக தனது இலட்சியத்தையே ஒரு வரியிலேயே குறிப்பிட்டு விட்டார். இந்த 50 ஆண்டுகள் என்ற இலக்கு ஆசிரியரின் தொடர் முயற்சிக்கு ஒரு முழுமையைத் தேடித் தரும் என்பதில் எதுவித சந்தேகமும் இல்லை.

ஏனெனில் இலக்கியச் சிற்றேடுகளுக்கு தொடர் நோய் ஏற்பட்டு இடைநடுவில் மரணித்துப் போவது இலங்கையிலும் சரி, தமிழகத்திலும் சரி தவிர்க்க முடியாதது ஒன்று என்ற கருத்தை ஆசிரியர் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்.

ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார் :

தமிழ்நாட்டில் ரகுநாதன், எழுத்து செல்லப்பா, தீபம் நா.பார்த்தசாரதி, க.நா.சுப்ரமணியம், வல்லிக்கண்ணன், விந்தன், ஜெயகாந்தன், கோமல் போன்ற இலக்கிய ஜம்பவான்கள் அனைவருமே இலக்கியச் சஞ்சிகை நடத்திவிட்டு இடைநடுவில் மூடுவிழாச் செய்தவர்கள் மாத்திரமல்லாமல் இலங்கையில் கே.கணேஷ், வரதர், சிற்பி, கணேசலிங்கன் போன்றவர்களுடன் இன்னும் பலர் இத்துறையில் ஈடுபட்டு தோல்வி கண்டவர்கள் என்பதையும் எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றார்.

மேலும், ஆசிரியரின் 'ஒவ்வொருவரினது வாழ்க்கையிலும் வரலாறு ஒன்று பொதிந்திருக்கிறது' என்ற கருத்துக்

குவியல் மூலமாக ஆசிரியரின் மன ஆதங்கத்தையும், கவலையையும் அறிய முடிகிறது. ஏனெனில் அவர் அறிந்தவர்கள், தெரிந்தவர்கள், பெரியவர்கள், இலக்கிய நண்பர்கள், அறிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் இன்னும் பல இன்னோரன்னவர்கள் தம்மைப் பற்றிய சுயசரிதை, சுயவரலாறு ஒன்றையேனும் இவ்வலகிற்கு விட்டுச் செல்லாமல் வாழ்ந்தோம் மடிந்தோம் என்று வாழ்ந்துவிட்டுப் போனவர்கள் பற்றிய அடிச்சுவடி தெரியாமல் பிற்கால சந்ததியினருக்கு ஆவணமேதுமில்லாமல் இருப்பது பற்றிய மனக்கிலேசத்தையும் வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார்.

அவர் தனது இளமைக் காலத்தில் ஏற்படுத்திக் கொண்ட பழக்க வழக்கங்களால்தான் அறிஞர் திரு.வ.ரா. அவர்களின் அறிவுரைக்கமைய தனது சுய வரலாற்று வடிவமாக 'எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்' என்ற நூல் வரக் காரணமாக அமைந்தது என்றால் மிகையாகாது. ஆங்கிலத்திலும் அதனை மொழிபெயர்த்திருக்கின்றார். அவரது வழியில் ஏனைய பெரியவர்கள், அற்புதமானவர்கள், திறமைசாலிகள், கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள் என்றெல்லாம் வாழக் கூடியவர்கள் தமது வாழ்நாள் முற்றுப் பெறுவதற்கு முன்னால் தமது சுயவரலாறுகளை ஆவணப்படுத்தி விட்டுச் செல்ல வேண்டும் என்ற கருத்தை விளக்கமாகக் கூறியுள்ளார்கள்.

அடுத்தவர்கள் எப்படியாயினும், தனது முன் முயற்சியாக தனது மல்லிகை முன்பக்க அட்டைப்பட நாயகர்களை ஒவ்வொரு மாதமும் அறிமுகப்படுத்தி,

அவர்களைப் பற்றிய குறிப்புகளையும் பதித்து ஆவணப்படுத்தி வருவது எதிர்காலச் சந்ததியினருக்கு பெரிதும் உதவும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

மல்லிகை 2009ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் வரையில் 356 இதழ்கள் வெளிவந்துள்ளன. இலக்கியம் உட்பட பல்துறை சார்ந்த முக்கியஸ்தர்களின் 220 பேருடைய அட்டைப்படம் மல்லிகை முகப்பை அலங்கரித்து இருக்கின்றன என்றால் பெருமிதம்தானே?

ஆரம்பத்தில் சாதாரண தாளில் பிரசுரிக்கப்பட்ட முன்பக்க முகப்புப் படம் தற்பொழுது அழகிய விலை உயர்ந்த தாளில் பதிக்கப்படுகிறது.

ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா இப்படிக்குறிப்பிடுகிறார்கள்.

"இந்த மண்ணில் யாழ்ப்பாணத்திலும் சரி, கிழக்கு மாகாணத்திலும் சரி, மலையகத்திலும் சரி, கொழும்பு மாவட்டத்திலும் சரி ஏராளமான சாதனையாளர்கள் இன்று வரைக்கும் வாழ்ந்து மடிந்து போயிருக்கின்றனர்.

அவர்களது இழப்பு முப்பத்தோராம் நாளூடன் அல்லது முதலாம் ஆண்டு ஞாயிறு வார விளம்பரத்துடன் முற்றுப் பெற்று விடும்.

இந்த மண்ணுக்கு அளப்பரிய கல்விச் சேவை செய்தவர்கள், அரசியல் தொண்டு புரிந்தவர்கள், ஊருக்கு உழைத்து தன்னையும், குடும்பத்தினரையும் அர்ப்பணிப்புச் செய்தவர்கள், நேர்மை மிக்க வியாபாரிகள், கஷ்டப்பட்ட மக்களுக்கு

தகுந்த நேரங்களில் தகுந்த முறையில் உதவி செய்தவர்களின் வாழ்க்கைச் சரித்திரம் இந்த ஞாயிறு கலர் விளம்பரத்துடன் முற்றுப் பெற்றுப் போய்விட வேண்டுமா?" என்று கேட்கிறார்.

உண்மைதான், அவரது கேள்வியில் நியாயம் இருக்கிறது. ஏனெனில் மேற்படி சுட்டிக்காட்டப்பட்டவர்கள் பற்றிய எந்தத் தகவலும் எதிர்கால சந்ததியினருக்கு ஏன் எமக்கே தெரியாமல் இருக்கிறது. அவரது கூற்றுப்படி ஒவ்வொருவர் பற்றிய தகவல் களும் பதியப்பட்டு ஆவணப்படுத்தப் பட்டிருந்தால் பிற்கால சந்ததியினருக்கு இலகுவில் அறிந்துகொள்ள வாய்ப்பாக முடியும்.

பெரியார் ஹெண்டி பேரின்பநாயகம், பருத்தித்துறை தருமகுலசிங்கம், மேயர் துரையப்பா, மூதறிஞர் 'வித்தி' பத்திரிகை யாளர் கே.ஸி.தங்கராஜா, நாவலாசிரியர் இளங்கீரன், இலக்கியப் போராளி சட்டத் தரணி சுல்தான், தோழர் கார்த்திகேசன், மாநகர சபைப் பிரதிநிதி அபூஸாலி, நிருபர் செல்லத்துரை, ஆன்மீகத்துறை தனித்துவம் மிக்கவரும், எழுத்தாளருமான தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி, வித்துவான் வேந்தனார், சிறு சஞ்சிகையாளரான வரதர், கனகசெந்திநாதன், தினபதி - சிந்தாமணி பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர் திரு.எஸ்.ரி.சிவநாயகம் (இவரின் கீழ் நானும் மேற்படி பத்திரிகைகளில் 1970இல் இருந்து பத்திரிகைக் கம்பனி மூடும் வரையில் செய்தியாளராகப் பணியாற்றியிருக்கின்றேன்.) ஈழகேசரி பொன்னையா, முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைக்

கட்டியெழுப்பிய அ.ந.கந்தசாமி, பேராசிரியர் கைலாசபதி, டானியல், கவித்துவப் புலவர் சில்லையூர் செல்வராஜன், (இவர்கள் யாழ்ப்பாண மண்ணில் பிறந்தவர்கள்) கிழக்கிழங்கை நீலாவணன், மலையகத்தைச் சேர்ந்த சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, தெளிவத்தை ஜோசப் போன்றவர்கள் தம்மைப் பற்றிய சுயவரலாறுகளைப் பதிக்கத் தவறி விட்டனர். அது மாத்திர மல்லாமல், மருதூர் கொத்தன், கனி, பித்தன், வ.அ.இராசரத்தினம், எம்.எச். எம்.ஷம்ஸ், எச்.எம்.பி.மொஹிதீன் போன்றவர்களும் இன்னும் பலரும் அதில் அடங்குவர்.

இவ்வாறு நீண்டதொரு பட்டியல் ஒன்றையே தந்திருக்கும் ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா அவர்கள், இவர்களது சுயவரலாறு எழுதப்படாததால் அவற்றை ஆவணப்படுத்த முடியவில்லையே! எதிர்கால சந்ததியினருக்கு இவர்கள் பற்றிய எதுவித அறிவும் தெரியாதே என மிகவும் மனம் வருந்தி தனது மனவேதனையை வெளியிட்டிருக்கிறார்.

அத்தோடு -

"நீங்கள் கல்விமானா? மக்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட மக்கள் தலைவரா? அல்லது எழுத்தாளரா? கண்டிப்பாக உங்களது வாழ்க்கை அனுபவங்களை இன்றிலிருந்தே எழுத்தில் ஆவணப்படுத்தி எதிர்கால சந்ததியினருக்கு சேமித்து வைக்கப் பழகங்கள். இந்த மண்ணுக்குச் செய்யும் பெரும் கடமையிது" என்று அறிவுரையும் பகிர்ந்திருக்கிறார்.

கோபுரமொன்றின்
அடிநெடுகிலும்
சீருடைகள்
காயவிடப்படுகின்றன.
சிறிய நிலத்திணிவுகள்
இரண்டை
இணைக்கும்
ஒரு கோட்டுப்புள்ளியில்
தொப்பிகள்
தொங்குகின்றன.
ஒவ்வொரு காலடியிலும்
மஞ்சள் பருக்கையாய்
நெருநெருவென்று
ஈரமண்
அடம்பன் கொடிகள்
மூடிய
பீடத்தின் மேலான
தூபிகளில்
விருப்புத் தொலைத்த
உயிர்களின்
விளிப்புகள்
சேகரித்துக்
கோர்க்கப்பட்டுள்ளன.
இதையும் மீறி -
கோபுரங்களின்
அடிநெடுகிலும்

ஆடைகளைக்
காயப்போட வேண்டாம்
என்று
நாங்கள் சொல்லவில்லை.
'பிஸ்டியா' - நீர்த்தாவரங்கள்
விலக்கி
கட்டுமரம் வலிக்குமனைவரும்
இதுபற்றி முடிவெடுங்கள்.
விரைவில்
உலர்ந்து விடும்
ஆடைகள்.

வெணியா குருமன்காட்டுச் சந்தி. அங்கிருந்து சுமார் 100 மீற்றர் தூரத்தில் அந்த விடுதி. விடுதியின் பெயர் 'தாஜ்மகால்'. எத்தனை மனக்கவலை இருந்தாலும் விடுதியின் உள்நுழைந்து விட்டால் போதும், அந்தளவுக்கு அது மிகவும் ஆனந்தமாய் தோன்றும்.

குறும்புக் கதைகள் சொல்லி சிரிக்க வைக்கும் வேந்தன்!

இடையிடையே தன்னை ஒரு சிவாஜி... ஒரு எம்.ஜி.ஆர்... ரஜினி... என, இப்படிப் பன்முகங்களை உடனுக்குடன் வெளிக்காட்டும் அமலன்!

"இங்கே பாருங்கள், இந்த ஆண்டின் உலக ஆணைகள் நான்தான்! எல்லோரும் என்னையே பாருங்கள்..." குளிப்பதற்கு ஆயத்தமாய் தன் மேனியில் எந்தவொரு ஆடையும் இல்லாமல், நிர்வாணமாய் நிற்கும், நிர்மலன்.

"ஹலோ...! ஜோதிகாவா கதைக்கிறியள்?"

"ஹலோ...! நயன்தாராவா கதைக்கிறியள்? இங்கே நான் கணேஷ் கதைக்கிறேன்!" என்று பிலிம் காட்டும் கணேஷ்வரன்.

"அனைத்துத் தமிழ் நெஞ்சங்களுக்கும் வணக்கம்! நான்தான் 'தமிழக் காட்டாறு' ஜெயகாந்தன் சேர். உங்கள் அனைவருக்கும் என் இனிய மாலையே வணக்கங்கள்..."

புதுச் சுகம் இது...
தீபிகா ஆனந்தநேசன்

இப்படியாக அந்த விடுதியின் குதூகலம் ஆனந்தமாய்த் தொடரும். இவர்கள் அனைவருக்கும் இடையில் நானும் எனது பங்கிற்கு அதை... இதையென்று சொல்லி மற்றவர்களை மகிழ்வுடடிக் கொண்டிருப்பேன்.

ஆனாலும், என் அலுவலகம் சென்றால் போதும், இனிமையாய் ஊஞ்சலாடும் என் போன்றோரின் இளமை எல்லாம் கருகிய இதயமாய் மாறிவிடும்.

நான் அந்த அலுவலகத்திற்கு முதல் முதல் நியமனம் பெற்றுச் சென்றபோது, இன்றைய ஏ.ஓ. அன்று சீ.சீ. ஆக இருந்துள்ளார்.

7.30ற்கு அலுவலகம் வரும் சீ.சீ. வரவு இடாப்பில் 7.00 மணியென்று ஒப்பமிடுவார். பின்னர் தன் இருக்கைப் பக்கம் கொஞ்சமும் எட்டிப்பார்க்க மாட்டார். மீன் வாங்க அல்லது

மலிவான மரக்கறி வாங்கவேண்டு சந்தைக்குச் சென்றுவிடுவார். பிறகு அந்த அலுவலர் இந்த அலுவலர் என்று எல்லாம் முடித்து, அலுவலகம் வர எப்படியும் 10 மணியைத் தாண்டிவிடும். அந்த நேரம் அலுவலகத்தில் நுழையும்போது மனதில் ஒரு குற்றவுணர்வோடுதான் நுழைவார். அதை மறைப்பதற்கு ஒரு அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்து சுக உத்தியோகத்தர்களின் அனுதாபவோட்டினை மனதளவிலே வாங்கி உட்கார்ந்து விடுவார். அலுவலர்கள் என்று எதுவும் பெரிசாக இருக்காது. அடிக்கடி நேரத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து பொழுது போக்கிக் கொண்டிருப்பார். 11.45 ஆனதும் அந்தரத்தில் வந்தவர்போல் உடன் கிளம்பி விடுவார். ஆளையாள் பார்த்து சிரிப்பதை விட எம்மால் எதுவும் செய்துகொள்ள முடிவதில்லை.

“மச்சான் ஆள் வந்த நேரம் தெரியுந்தானே! இப்ப போறார். பாரன் எத்தனை மணிக்கு வருவார் என்று...”

இதை மனிவண்ணன் அடிக்கடி எனக்குச் சொல்லுவான். மனிவண்ணன் ஒரு அண்டல்க்காரன். மற்றவர்களைக் கிண்டல் அடிப்பவன். இது அந்த அலுவலகத்தில் எல்லாருக்கும் தெரிந்திருந்த போதும், அவனின் கிண்டல் கதைகளுக்கு ஆரும் சிரித்துத்தான் ஆகவேண்டும்.

3.15 மணிக்கு வரும் சீ.சீ.யைக் கண்டதும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து நமட்டுச் சிரிப்பு சிரித்துக் கொள்ளுவினம்.

குற்றம் செய்யும் நெஞ்சு குறுகுறுக்கும் என்பது போல சீ.சீ.யின் உள்ளமும் குறுகுறுத்துக் கொள்கிறது என்பதை அவரது முகமே காட்டிக்கொடுத்து விடும்.

நாமெல்லாம் 4.15 என ஒப்பமிட்டு அலுவலக வளவிலிருந்து வெளியேறி விடுவோம். ஆனாலும், சீ.சீ. வெளியேற மாட்டார். 4.30இற்கு வெளியேறும் டி.எஸ்.சிறீகாக காத்திருப்பார். டி.எஸ். வெளியேறி ஐந்தாறு நிமிடங்களில் சீ.சீ.யும் வெளியேறி விடுவார். வெளியேறும் நேரம் 5.30 என குறித்துவிட்டு வெளியேறுவார்.

இவரது நாளாந்த நிகழ்வுகளின் பட்டியலிற்கு வெகுமானமாக மாத இறுதியில் எடுத்துக்கொள்ளும் Over time Salary எங்களனைவரின் நெஞ்சங்களையும் ஒரு கணம் அடைத்துக் கொள்ளும். உண்மையில் பசுத்தோல் போர்த்த புலி என்பது இவராகத்தான் இருக்கும். நாகரிகமான முறையில் கொள்ளையடிக்கும் கொள்ளைக்காரன். அதுவும் ஒவ்வொரு பொதுமகனின் வியர்வையால் உருவான அரசு பொது நிதியல்லவா...? இவர் போன்றோர் கொள்ளையடித்துக் கொள்கின்றனர். இப்படியாக எனக்குள் குமைந்து கொள்ளும் ஆதங்கங்களை எனக்குள் ளேயே ஒன்று சேர்த்துக் கொழுத்தி விடுவேன்.

அநியாயம் நடக்கும் இடங்களில் அதைத் தட்டிக்கேட்டு சீர்செய்ய நினைப்பது என்பதெல்லாம் இதிகாசங்களிலும், சினிமாவிலும் தான் நடக்கும். நிஜ வாழ்க்கையில் அப்படியானவர்களை அப்படி... இப்படி... என்று சொல்லி ஊர்சனம் தம்பட்டம் அடித்துவிடும். இதை நான் எத்தனையோ பேர் வாழ்க்கையில் கண்டு தெளிந்த பெரும் உண்மைகள். ஆவேசம், ஆத்திரம், கோபம் வரும் வேளைகளில் அவற்றை எல்லாம் அடக்கிக் கொண்டு விடுவேன்.

இப்படி மற்றவர்களின் கேலிக்கும் கோபத்திற்கும் ஆளான சீ.சீ. இன்று எங்கள் அலுவலக நிர்வாக உத்தியோகத்தராக வந்தது, ஆச்சரியத்தையும் கூடவே எரிச்சலையும் உண்டுபண்ணியிருக்கிறது.

‘இது என்ன அநியாயம்.’ எல்லாரும் ஓ.ஏ.ஐச் சபிக்கத் தொடங்கிவிட்டனர். போதாக்குறைக்கு அலுவலர்கள் பெற்றுக் கொள்ளவரும் பொதுமக்களும், திட்டத் தொடங்கி விட்டனர்.

“இவன் ஒரு லூசனை... உந்தக் கண்ணாடி கூண்டுக்குள்ளே நிறுத்தியிருக்கு... முதல் பொதுமகனிடம் கதைக்கும் முறையைக் கற்றுக்கொண்டெல்லோ, உந்தப் பதவிக்கு உவர் வந்திருக்க வேணும்” என்று திட்டத் தீர்த்துப் போய்க்கொண்டிருக்கும் ஒவ்வொரு பொதுமகனினும் வாய் வாசகங்களைக் கேட்கும்போது நாமே தலைகுனிய வேண்டும் போல்தான் இருக்கும்.

எடுத்த எல்லாத்துக்கும் “இது ஒபிசா... அல்லது வேற என்னவாம்... ஒவி செண்டால் ஒபிசாக இருக்க வேணும்...” இப்படி அறிவுறுத்தும் ஏ.ஓ.இணைக் காண எனக்கென்ன எல்லாருக்கும் கோபம் கொப்பளித்துக்கொண்டு வரும்.

‘நடந்து வந்த பாதைகளைத் திரும்பிப் பாரடா... நீ செய்த நாசவேலைகளை நினைத்துப் பாரடா...’ என்ற வாசகம் உவருக்குத் தெரியுமோ? தெரியாது என நான் நினைப்பதுமுண்டு.

அலுவலக நடைமுறைகள் என்று எத்தனையோ புத்தகங்கள் வெளிவந்த நிலையிலும் பொதுமகனிடம் ஒரு

அலுவலகம் நடந்துகொள்ளும் முறைகள் ஒன்றுமில்லையே என நான் அடிக்கடி நினைத்துப் பார்ப்பதுண்டு.

அலுவலர் என்று அலுவலகம் வரும் எல்லா பொதுமகனுக்கும் எல்லாம் தெரியுமென்று இல்லைத்தானே. இதைப் புரிந்து கொள்ளாத ஏ.ஓ. ஏன் இப்படி எரிந்து கொள்கிறார்.

நாங்கள் எத்தனை விழாவிற் குச் சென்றோம். அதில் எங்களை எத்தனை போட்டோ எடுத்தார்கள். அதில் எத்தனை பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாகியிருந்தன. பிரசுரமாகியிருந்தால் அதையே ஒரு முறைக்கு பல முறை புரட்டிப் புரட்டி அதையே பார்ப்பது. தொடர்ச்சியாகத் தன்னைத் தானே சுயபுராணம் பாடிக்கொள்வது.

இந்த மாதிரியான அதிகாரிகளின் சிந்தனைகளை நினைக்கும் போது... “ஏன் இவர்கள் இங்கிருக்கிறார்கள்? தென்னிந்தியா சென்று ஒருசில படம் நடித்து விட்டால் அது இன்னும் நன்றாகவே இருக்குமல்லவா?”

ஒவ்வொரு மனிதனுடைய அற்ப ஆசைகளும் மிகவும் இழக்காரமாகத்தான் இருக்கின்றது. முன்மாதிரியான சிந்தனைகளைக் காண்பது என்னமோ குறைவாகவே உள்ளது.

ஏ.ஓ.இன் நிகரில்லாத செயல்களை நினைக்கும்போது தூக்கி எறியவேண்டும் போல்தான் இருக்கும்.

அவரின் அதிகாரத் தொனியும், முறையற்ற கதைகளும் அந்த அலுவலகத்தில் யாருக்குமே பிடிப்பதில்லை.

குடிசைகள் கதையில் கூட தெளிவும், நிதானமும் இருக்கும். அலுவலக உத்தியோகத்தர் மட்டுமல்ல, அலுவலக உதவி தேடி வருபவர்கள் கூட புறுபுறுப்பது மட்டுமல்ல, உடல் நிலை கொதிப்புற்றவர்களாக மாறி வருவதை நான் அவதானிக்கவும் தவறவில்லை.

“இந்த மனுசன் என்ன? ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கிறார்? அன்பாகக் கதைக் கலாம் தானே! அன்புக்கு யாரும் அடிமை என்ற விடயம் இவருக்குத் தெரியாது போல. அதிகார மமதையில் ஆரையும் தூக்கி எறிந்து நடப்பதால் என்ன பிரயோசனம்? வாழ்வது கொஞ்சக் காலம். அதற்குள் ஏன் இந்த ஆவேசம்? இறந்த பிறகு ஆர் எதைக் காண்போகினம்...” ஏ.ஓ.வை இப்படி நான் சினந்து கொள்கிறேன்.

‘கடவுள் ஒருவன் இருக்கிறான். அவன் எல்லாத்தையும் பார்த்துக் கொள்ளுவான்’ என்று பெரியதொரு மூச்சு விட்டு அந்த ஏ.ஓ.வைச் சபித்துக்கொண்டு, அதன் பிறகு நானும் என் அலுவல்களும் என் கடமைகளை நிறைவேற்ற தொடங்கி விடுவேன்.

வழக்கம் போல் நாம் எல்லோரும் அலுவலகம் வந்து சேருகிறோம். ஏ.ஓ. மட்டும் இன்னும் வரவில்லை. ஆனால் அலுவலகம் ஒரே அல்லோல கல்லோலப்

பட்டுக் கொண்டிருந்தது. என் வரவினை ஒப்பமிட்டு உறுதிபடுத்திக் கொண்டபின் நண்பன் மணிவண்ணனை நோக்கி நடக்கிறேன்.

“ஏன்? என்ன நடந்தது மச்சான்? அலுவலகம் ஒரே இரைச்சலாய் கிடக்கு? என்ன நடந்தது?” என்று கேட்கிறேன்.

“அது ஒண்டுமில்லை மச்சான். ஏ.ஓ. வீட்டில் திருடனாம். பிடிச்சக் கட்டிப் போட்டிருக்காம். அதுதான் பொடியள் எல்லாம் அங்கை போட்டாங்கள்” என்றான்.

“அப்ப நீ ஏன் போகேல்ல...” - நான்.

“கொள்ளைக்காரன் வீட்டில்தான் திருட்டு போயிருக்கு. அதுவும் பிடிபட்டிருக்கு. எனக்கு நிறைய வேலையிருக்கு. நான் வரவில்லை...”

இப்ப நான் எங்கள் ஏ.ஓ.வின் வீடு நோக்கி கிளம்பிவிட்டேன். அங்கே போய் பார்த்த பின்தான் விளங்கியது, நான்தான் கடைசி ஆள் என்று.

அந்தத் தென்னை மரத்தில் திருடன் கட்டிப்பட்டிருந்தான். அவன் கண்களிலிருந்து நீர் தாரை தாரையாகச் சிந்திக் கொண்டிருந்தன. “நான் பிடிபட்டுப் போனேனே! என் குடும்ப மானம் போய் விட்டதே...!” என்று நினைத்து அவன் அழவில்லை என்பதை நான் ஓரளவு ஊகித்துக் கொள்கிறேன். இப்படி அவன் கண்களும் அவன் முகமும் நன்கு காட்டி விடுகின்றன.

அவனை ஒருதடவை பார்த்த பார்வையாளர்கள் அவனை என்ன? ஏது? ஏன்

திருடினாய்? என்று எதுவுமே கேட்கவில்லை. ஏ.ஓ.வினைச் சுற்றி வளைத்து குசலம் விசாரித்துக் கொண்டிருந்தனர். அதிகாரிகளுக்கு ‘வாளி வைத்து’ பழகினால் அதில் இவர்கட்கு ஒரு சுகம் இருக்கும் என்ற நம்பிக்கை போலும். அதுதான் இப்படி...

நான் நேராகவே அந்தத் திருடனை நோக்கிப் போகிறேன்.

“ஏன் அண்ணை... உங்கள் உடம்பு நல்லாத்தானே இருக்கு! ஒரு குறையும் இல்லையே! ஏன்... இப்படி?” என்று இழுத்தேன். அவன் ஏதோ சொல்ல நினைக்கிறான். அழகை... விம்மலுடன் அவனுக்குள் அழுத்திக் கொண்டிருந்தது.

கடுமையான போராட்டங்களின் மத்தியில் தன்னை சுதாகரித்துக்கொண்டு சொல்லிவிடுகின்றான்.

“சேர்... நான் இங்கை திருட வரல்லை. என்ற சைக்கிள் எடுக்க வந்தனான். என் குடும்பம் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறது. மொத்தம் எனக்கு ஏழு பிள்ளைகள். நாங்கள் பருத்தித்துறை. தும்பளையில் இருந்தனாங்கள். சுனாமியில் எங்களிட்ட இருந்த எல்லாச் சொத்தும் அள்ளுண்டு போட்டுது. என்ற இரண்டு பிள்ளையளையும் காவு குடுத்திட்டன். அங்க வாழப் படிக்கல்ல. கடலைக் காணும் போதெல்லாம் என்ற புள்ளையளினர் நினைவுகள்தான் வருது. அதுதான் இங்க வவுனியா வந்து மச்சானின் காணிக் குள்ள ஒரு குடிசை போட்டு இருக்கிறம். நான் இங்க வந்து மேசன் வேலை

செய்துதான் குடும்பத்தைப் பாக்கிறன். எங்களுக்குச் சுனாமி வீட்டுத் திட்டமும் தாறன் எண்டு சொல்லிப் போட்டாங்கள். போன மாதம் என்ற பிள்ளைக்கெண்டு சுனாமி நிவாரண சைக்கிளும் வந்தது. ஏ.ஓ. அதை எப்படியோ சுருட்டி எடுத்துப் போட்டார். என்ற பிள்ளை நல்லாப் படிக்கும். நடந்துதான் பள்ளிக்கூடம், ரியூசன் எண்டு போகும். இந்த சைக்கிள்காக டீ.எஸ். ஒபிஸ், ஜி.எஸ். வீடு, ஏ.ஓ. வீடு எண்டு எத்தனை முறை நடந்து அலைந்திருப்பன். என்ற சைக்கிளை களவாய் எடுக்கிறதைவிட வேறு வழி எனக்கு தெரியவில்லை. அதுதான்...” அவன் அழத் தொடங்கி விட்டான். பொலபொலவென கண்ணிலிருந்து நீர் வழிந்தோடி அவன் சட்டையை நனைத்துக் கொண்டிருந்தது.

இதற்கு மேல் என்னால் சும்மா இருக்க முடியவில்லை. அவனது கட்டுக்களை அவிழ்த்து விடுகிறேன். தன் இரு கரங்களினாலும் கண்களைப் பொத்திக் கொண்டு உட்கார்ந்து ஓ...வென அழ ஆரம்பித்து விட்டான்.

இப்போ என் சக உத்தியோகத்தர்கள் ஓடிவந்து அவனை என்ன? ஏது? என்று கேட்டு அவன் சொல்லவிருக்கும் பதிலுக்காக காத்திருக்கின்றனர்.

தலை குனிந்து மண் கிண்டி பொன் தேடும் ஏ.ஓ.வின் முகம் பார்த்துவிட எத்தனிக்கிறேன். முடியவில்லை, பெரிய தொரு மூச்சு விடுவதைத் தவிர...

தென்னிலங்கை இலக்கிய விழா

- திக்குவல்லை கமால்

தென்னிலங்கையில் ஓர் இலக்கிய விழா, அதுவும் தமிழ் - இலக்கிய விழா வொன்று நடைபெற்றதென்றால் அது 1973இல் திக்குவல்லையில் நடைபெற்றதுதான். திக்குவல்லை எழுத்தாளர் சங்கம் தனது ஐந்தாண்டு பூர்த்தியை முன்னிட்டே இவ்விழாவைக் கொண்டாடியது.

பாரம்பரிய, நுண்கலைத் துறைகளில் பெயர் பதித்திருந்த இக்கிராமம், இலக்கியத் துறையிலும் தன்னை முன்னோடியாக்கிக் கொண்டிருந்தமைக்கு இவ்விழா அத்தாட்சியாகியது. இப்பகுதிக் கிராமங்கள் ஒவ்வொன்றிலிருந்தும் ஒரு சிலரேனும் கலந்துகொண்டனர்.

இவ்விழாவை முன்னிட்டு மலரொன்று வெளியிடுவதென முன்கூட்டியே தீர்மானித்து விட்டோம். இதற்காக விளம்பர உதவியென்று போதிய நிதியையும் திரட்டி விட்டோம். எழுத்தாக்கங்களையும் தயார் செய்துவிட்டோம். இனி அச்சேற வேண்டும். யாருக்குமே முன் அனுபவம் இருக்கவில்லை. எங்கள் பகுதியிலிருந்து இப்படியொரு தமிழ் பிரசுரம் செய்வதென்றால் கொழும்புக்குத்தான் வரவேண்டும். கல்வித் தேவையின் பொருட்டு நான் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்ததால் பொறுப்பு எந்தலையில் விழுந்து விட்டது.

இவ்விடயம் தொடர்பாக டொமினிக் ஜீவாவுடன் கலந்தாலோசித்தேன். இறுதியாக அவர் யாழ்ப்பாணம் கூட்டுறவு அச்சகத்தில் அச்சிடுவதற்கு ஒழுங்கு செய்து தருவதாக வாக்களித்தார். வார இறுதியில் அச்சகம் சென்று ஒப்புநோக்கும் வேலையைக் கவனித்தேன். 'ஜீவாண்ணயின் வேலை' என்று அச்சக ஊழியர்கள் முனைப்புடன் செயற்பட்டனர். ரமணி அட்டைப்படம் வரைந்து உதவினார். காலக்கிரமத்தில் 'பூ' மலர்ந்தாயிற்று.

யாழ் - மாத்தறை புகையிரத சேவை மூலம் பிரதிகளைக் கொண்டுவந்து சேர்த்துவிட்டேன்.

மின்ஹாத் மகா வித்தியாலயம் விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது. இத்தகைய விழாக்களில் பெண்கள் பேர்பாதிக்கு மேல் பார்வையாளர் தரப்பிலிருப்பது எமதுார் வழக்கம். கலை நிகழ்ச்சிகளும் கண்டிப்பாக இடம் பெறும்.

இவ்வெளியீட்டையும், திக்குவல்லை எழுத்தாளர் சங்கப் பணிகளையும் வாழ்த்தி வரவேற்று டொமினிக் ஜீவா, நீர்கொழும்பூர் முத்துலிங்கம், ரத்னசபாபதி ஐயர் ஆகியோர் மலரில் எழுதியிருந்தனர். சங்கத்தினர் முன்னைய வெளியீடுகளைப் பாராட்டிக் கடிதம் எழுதியிருந்த பெரியார்களின் கருத்துரைத் தொகுப்பும் இடம்பெற்றிருந்தது. மற்றப்படி உள்ளூர் எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களே மலரை அலங்கரித்தன.

விழாவின் சிறப்பம்சமாக கவியரங்கு இடம்பெற்றது. உள்ளூர் கவிஞர்களுடன் அன்பு ஜவஹர்ஷாவும் கலந்துகொண்டார்.

சங்கத்தின் உபதலைவர் எஸ்.ஐ. எம்.ஹம்ஸா அக்காவை மாவனல்லை ஸாகிராவில் கற்பித்தார். அவரது தொடர்பால் எழுத்தாளர் ஏ.பி. வி. கோமஸ் கலந்துகொண்டு உரையாற்றினார்.

இடையிடையே கலை நிகழ்ச்சிகள் அரங்கேறின.

சிறப்பு விருந்தினராகக் கலந்து கொண்ட டொமினிக் ஜீவாவின்

உரையே எல்லோரதும் எதிர்பார்ப்பாக விருந்தது. அவரை எழுத்தாளர் என்ற வகையிலும், மல்லிகை ஆசிரியர் என்ற தோரணையிலும் அறிந்து வைத்திருந்த பலர் அங்கே குழுமியிருந்தனர்.

"திக்குவல்லை போன்ற சிங்களப் பிரதேசத்திலிருந்து தமிழ் இலக்கியம் படைப்பதும் அதற்கு முன்வருவதும் சாதாரண விடயமல்ல. தமிழ் யாழ்ப்பாணம் போன்ற தமிழ்ப் பிரதேசங்களுக்கு மட்டும் சொந்தமானதல்ல. இப்பகுதி எழுத்தாளர்களது படைப்பிலே ஒரு புதிய வீச்சு காணப்படுகிறது. முஸ்லிம் மக்களின் வாழ்க்கை தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் ஒன்று கலக்கும் வாய்ப்புக் கிடைக்கிறது. இதை நீங்கள் சாதாரணமாகக் கருதி விடக் கூடாது. இதன் தாக்கத்தை இன்றல்ல, இன்னும் இருபத்தைந்தாண்டுகளின் பின்பே நீங்கள் காண்பீர்கள்" என்று உணர்ச்சிகரமாக உரையாற்றினார்.

அவர் அன்று - கூறியது இன்று எந்தளவுக்குச் சரியானதென்று நான் சொல்ல முடியாது. அவர் கொடுத்த ஊக்கமும் மல்லிகை களமும் தொடர்ந்து நல்ல அறுவடையைத் தந்துகொண்டிருக்கிறது.

இலங்கையின் வடக்கையும் தெற்கையும் இணைத்து ஒரு நெடுங்கோடிட்டால், ஓர் அந்தத்தில் யாழ்ப்பாணமும், மறு அந்தத்தில் திக்குவல்லையும் அமையும். இந்த நெடுங்

தொலைவை இலக்கியப் பாதையாக்கி பலதடவை பயணித்த பெருமை டொமினிக் ஜீவாவையே சாரும்.

வாழும் நினைவுகள் : 12

பஞ்சமர் - விமர்சன அரங்கு

பலாலி ஆசிரிய கலாசாலையில் (1973) நான் முதல் வருட மாணவன். அதுவும் ஒரு மாதம்கூட ஆகவில்லை. கலைவாதி கலீல் இரண்டாம் வருடத்தைச் சேர்ந்தவர். அவருக்கு கலையக நிலைப்பாடும் நெளிவு சுழிவுகளும் தெரியும்.

அக்காலத்தில் கே.டானியலின் 'பஞ்சமர்' முதற்பதிப்பு வெளிவந்திருந்தது. நூல் வடிவம் பெற்ற அவரது முதல் நாவல். சமூக ரீதியாகவும், இலக்கிய ரீதியாகவும் மிகுந்த பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுத்தவர்களில் டானியலும் ஒருவர்.

பஞ்சமருக்கு ஒரு விமர்சனக் கூட்டம் நடப்பதாகவும், தான் போக விருப்பதாகவும், அங்கு சென்றால் பல எழுத்தாளர்களைச் சந்திக்க முடியும் என்றும் கலைவாதி என்னிடம் சொன்னார்.

பலாலிக்கு பயிற்சிக்கு வந்த போதும் அது எனக்கு முக்கியமாகப் படவில்லை. இந்த இரண்டு வருடத்திலும் இலக்கிய ரீதியாக அதிஉச்சப் பயனைப் பெறவேண்டுமென்பதே எனது நோக்கமாகவிருந்தது.

"சரி நானும் வருகிறேன்" என்று தயாராகி விட்டேன்.

கூட்டம் பின்னேரம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. கொஞ்ச நேரம் இருந்துவிட்டு வரலாமென்று முதலில் நினைத்த போதும், இடைநடுவில் விட்டுவிட்டு வர மனம் இடங்கொடுக்கவில்லை.

நான் நினைத்தது போல் அது நகர்ப்புற மண்டபமொன்றில் நடக்கவில்லை. ஒரு கிராமப்புற மேடையிலேயே இடம்பெற்றது. இலக்கியக் கூட்டம் அல்ல. விழாவாகவே நடைபெற்றது.

'பஞ்சமர்'ல் இடம்பெறும் ஒவ்வொரு கதாபாத்திரத்தையும் ஒவ்வொருவர் விமர்சித்தனர். பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில்தான் பாத்திர ரீதியான விமர்சனங்களைக் கேட்டு வந்த எனக்கு இது வியப்பாக விருந்தது. எந்தளவுக்கென்றால் நாவலில் 'வீமன்' என்றொரு நாய் வருகிறது. அதைக்கூட ஒருவர் விமர்சன எடைபோட்டார்.

அக்காலப்பகுதியில் சிந்தாமணி, வீரகேசரிகளில் அடிக்கடி கதை எழுதி வந்த தெனியான் இவ்விழாவுக்கு வந்தார். இடையில் வருகைதந்து உணர்ச்சிகரமாகப் பேசிவிட்டு இடைநடுவிலேயே விடைபெற்றார். சந்திக்க முடியவில்லை. அது எனக்குப் பெரும் ஏமாற்றமாகவே அமைந்தது.

கலைவாதி ஒவ்வொரு எழுத்தாளராக எனக்கு அறிமுகம் செய்து

வைத்தார். பெரும் பெரும் எழுத்தாளர்களைச் சந்திக்கக் கிடைத்ததை எனது அதிர்ஷ்டம் என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

இரவோடிவாகவென்றாலும் கலாசாலைக்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிட வேண்டுமென்று பார்த்தேன். "நானைக்குப் போவோம்" என்று கலைவாதி லேசாகத் தட்டிவிட்டார். நானை விரிவுரைக்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டால் சரியென்று மனம் சொன்னது.

கூட்டம் முடிய டானியல் எங்களை விடவில்லை. எப்படியோ வண்டியில் ஏற்றிவிட்டார். வண்டி புறப்பட்டது. எனக்கு எல்லாமே புதிதுதான். எப்படியோ டானியலின் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்து விட்டோம்.

பிரயாணம், ஓய்வு, இராச் சாப்பாடு, படுக்கை எல்லாமே இலக்கியமாகவிருந்தது. இளங்கீரன், சில்லை யூர் செல்வராசன், மௌனகுரு... இப்படிப் பெரும் இமயங்கள்தான். இவர்களுக்கு மத்தியில் ஒரு குட்டி எழுத்தாளனாக நானும்...

பொழுது விடிந்தது. தேநீரும் பருகியாயிற்று. அதற்கு மேல் எனக்குப் பொறுமையிருக்கவில்லை. ஆனால் கலைவாதி எந்தக் கவலையுமில்லாமல் கதையளந்து கொண்டிருந்தார். கலாசாலைக்குப் போக வேண்டுமென்ற எண்ணமே அவருக்கிருக்கவில்லை.

நான் வகுப்பு போகவிருப்பதை எல்லோரும் விளங்கிக் கொண்டனர். முகம் அலம்பிக்கொள்ள கிணற்றடிக்குச் சென்றபோது எனக்கு கையும் ஓடவில்லை, காலும் ஓடவில்லை. பெரிய கிணறும் மேலே தெரிந்ததுலாவும் எனக்குப் பயமுட்டியது. அப்படியொரு துலாவை தொட்டுப் பார்த்த அனுபவம்கூட எனக்கில்லை. எப்படி தண்ணீர் அள்ளுவது?

எனது தடுமாற்றத்தை ஜன்னலுக்கூடாக அவதானித்து விட்டார் டானியல்.

"தங்கச்சி கமாலுக்கு தண்ணீர் யள்ளிக் குடு" என்றார் சத்தமிட்டு.

அந்தச் சகோதரி எனக்குத் தண்ணீர் அள்ளித்தர, நான் எனது தேவையைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டு புறப்பட்டேன்.

"தம்பி கமால பஸ்டாண்டில் கொண்டுபோய் விடு" - மீண்டும் டானியலின் குரல்.

நான் எல்லோரிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டேன்.

புரட்சிதாஸன் இது மகனுக்கு டானியல் இட்ட இயற்பெயர்.

அவனது மோட்டார் சைக்கிள் என்னைச் சமந்துகொண்டு புஸ்டாண்டுக்கு விரைந்தது.

இளங்கீரின் நாடகத் தொகுப்பு நூல்

எஸ்.எச்.எம்.ஜெமீல்

நாலாசிரியர் இளங்கீரின் 'தியாகம்' என்பது நாடகத் தொகுப்பு நூலாகும். 2000ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பரில் வெளிவந்துள்ள இந்நூல் கல்வின்னைத் தமிழ் மன்றத்தின் தொண்ணூற்றி ஆறாவது பிரசுரமாகும். இத்தமிழ் மன்ற நிறுவனரான அல்ஹாஜ். எஸ்.எம்.ஹனிபா அவர்கள் ஏற்கனவே இளங்கீரின் அவர்களின் சில நூல்களைப் பிரசுரித்துள்ளார்.

'தியாகம்' எனும் இந்நாடகத் தொகுதிக்கான முன்னுரையில் நாலாசிரியர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார் "எமது வானொலி நாடகங்களில் சிலதை 1993ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 'வெறும் கனவல்ல' எனும் பெயரில் கல்வின்னைத் தமிழ் மன்றம் பிரசுரித்தது. எனது வானொலி நாடகங்களில் இரண்டாவது தொகுதி ஒன்றையும் வெளியிடுவதற்குத் தமிழ் மன்றம் முன்வந்தது பற்றிப் பெரிதும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

இத்தொகுதியில் மொத்தம் ஏழு நாடகங்கள் வந்துள்ளன. இவை சரித்திர சம்பந்தமான பின்னணியைக் கொண்டவைகள். ஃபிர்தவ்ஸி ஒரு மணி நேரம் ஒலிபரப்பாகியது. ஏனையவை 20 நிமிடங்களே ஒலிபரப்பாகின. இந்தக் குறுகிய நேரத்திற்குள் இவற்றை அடக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டதனால் பெருமளவு விரிவான விவரங்களைத் தரமுடியவில்லை. இவை சுருக்கமாக அமைந்துவிட்டன" என்கிறார்.

இவ்வேழு நாடகங்களும் பின்வருமாறு : பிர்தவ்ஸி, திப்பு சுல்தான், நீதியின் சந்திதானத்தில், ஜிஹாத், சொல்லமாட்டேன், ஷைத்தானின் அடிமைகள், தியாகம் என்பனவாகும். பாரசீக சாம்ராஜ்யத்தை சுல்தான் மஹ்மூத் கஸ்னவி ஆட்சி செய்த காலத்தில் ஓர் இலட்சத்து இருபதினாயிரம் அடிகளில் இவ்வாழ்வுப் புகழ் பெற்ற ஷாநாமா எனும் பெருங்காப்பியத்தைப் படைத்த அபுல்காசிம் எனும் இயற்பெயருடைய ஃபிர்தவ்ஸி யைப் பற்றிய முதலாவது நாடகமாகும். பிரிட்டிஷாரசை எதிர்த்துப் போரிட்ட மைசூர் மன்னனும், ஹைதர் அலியின் மகனுமான திப்புசுல்தானைக் கதாநாயகனாகக் கொண்டது இரண்டாவது நாடகமாகும். முகலாய சாம்ராஜ்யத்தின் அரசனான ஓரங்கசீப் பின் நீதி நெறி வழுவா ஆட்சியைக் காட்டுவது நீதியின் சந்திதானத்தில் என்பதாகும். நான்காவது நாடகமான 'ஜிஹாத்' போர்த்துக்கேயருக்கெதிரான இலங்கை முஸ்லிம்களின் நிலைப்பாட்டைக் காட்டுவதாகும். அடுத்துவரும் நாடகமான 'சொல்ல' டேன் என்பதும்,

இறுதி நாடகமான 'தியாகம்' என்பனவுங் கூட போர்த்துக்கேயரின் அராஜகத்தினால் முஸ்லிம்கள் பட்ட அவஸ்தையை விபரிப்பனவாகும். சீதனம் கேட்டு கொடுமைப்படுத்துவோரை விபரிப்பது 'ஷைத்தானின் அடிமைகள்' என்பதாகும்.

இளங்கீரின் நாடகங்களைப் பற்றிச் சென்னையைச் சேர்ந்த நெ.அ.புபதி பின் வருமாறு குறிப்பிடுகிறார் : "நாடகத்துக்காக இவர் எடுத்துக் கொண்ட கருவும் காட்சியமைப்பும் உரையாடலும் என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்தன. என்னை மட்டுமா? படிப்பவர்களையும் கவர்ந்தான் செய்யும், ஏதோ பொழுது போக்குக்காக எழுதப்பட்ட நாடகமாக இல்லாமல், வாழ்க்கையை, வரலாற்றை, பண்பாட்டைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் வகையில் படைத்திருக்கும் பண்பு பாராட்டுக்குரியதாகும். இலங்கைத் தமிழில், எளிய நடையில், எதையும் அலசிப் பார்க்கும் புதிய நோக்கில் இவரது படைப்புக்கள் அமைந்திருக்கின்றன. ஈழத்தின் முதுபெரும் எழுத்தாளரும், நாலாசிரியருமான இளங்கீரின் அவர்களை நானும் நாடக ஆசிரியன் என்ற வகையில் பாராட்டி வாழ்த்தி மகிழ்கிறேன்."

யாழ்ப்பாணத்திற்குப் பிறந்து, முஹம்மது கலீல் எனும் பெயரைக் கொண்டிருந்த சுபைர் இளங்கீரன் தனது இலக்கியப் பணியை முதலில் மலாயாவில் ஆரம்பித்தார். 'இனமணி' எனும் பத்திரிகையின் ஆசிரியரானார். பிரித்தானிய ஆட்சிக்கெதிரான கட்டுரைகளை எழுதியதன் காரணமாக அங்கிருந்து வெளியேற்றப்பட்டு, சென்னை வந்து சேர்ந்தார். அங்குதான் மிகக் குறுகிய காலத்துட்பெருந்தொகையான நாவல்கள் பிரசுரமாகின. அக்கால

கட்டத்தில் இவ்வளவு வேகமாகத் தமிழில் நாவல்களை எழுதியவரும், பிரபலமடைந்தவரும் இவரே எனக் கருதப்படுகின்றது. பைத்தியக்காரி, மரணக்குழி, கலாராணி, மீண்டும் வந்தாள், காதல் உலகிலே, ஒரே அணைப்பு, பொற்கூண்டு, பட்டினித் தோட்டம், அழகு ரோஜா, வண்ணக்குமரி, மாதுளா, ஆணும் பெண்ணும், காதலன், நீதிபதி, எதிர்பார்த்த இரவு, மனிதனைப் பார் என்பன வெளிவந்தன.

1954இல் இலங்கை திரும்பிய பின்னர் தினகரன், பின்னர் வீரகேசரி ஆகிய பத்திரிகைகளில் தொடர்கதைகள் எழுதி லட்சக்கணக்கான வாசகர்களைப் பெற்றார். அத்துடன் வானொலி நாடகங்கள், மேடை நாடகங்கள், சிறுகதைகள், ஆய்வு, அரசியல் கட்டுரைகள் என்பனவற்றையும் பெருந்தொகையாக எழுதினார். தேசாபிமானி, தொழிலாளி, ஜனவேகம், முஸ்லிம் அபேதவாதி ஆகிய வார இதழ்களுக்கும் ஆசிரியராக இருந்துள்ளார். 'மகரதம்' எனும் கலை - இலக்கிய சஞ்சிகையையும் வெளியிட்டார்.

இலங்கையில் அவரது பின்வரும் நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. தென்றலும் புயலும், பாரதி கண்ட சமுதாயம், இலங்கையின் இரு மொழிகள், நீதியே நீ கேள், தடயம், பேராசிரியர் கைலாசபதி நினைவுகளும் கருத்துகளும், நிறைவைத் தேடி, தேசிய இலக்கியமும் மரபுப் போராட்டமும், வெறுக்கனவல்ல, ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கியமும் இயக்கமும், தியாகம்.

மலாயாவில் இலக்கியப் பணியைத் தொடங்கி, தமிழ்நாட்டில் நாலாசிரியராகப் பிரபல்யமடைந்து, இலங்கையிலும் அப்பணியைத் தொடர்ந்த இளங்கீரன் நீர் கொழும்பில் வாழும் பொழுது 1996இல்

காலமானார். அவரது இறப்புக்குப் பின்னர் வந்துள்ள நூல் 'தியாகம்' எனும் இந்நாடகத் தொகுதியாகும்.

'ஃபிர்தவ்ஸி' எனும் முதலாவது நாடகத்தின் கதாபாத்திரங்கள் அபுல்காசிம் எனும் இயற்பெயருடைய பிர்தவ்ஸி, அவனது நண்பன் அப்பாஸ், பாரசீக மன்னன் சுல்தான் மஹ்முத் கஸ்னவி, பிரதம அமைச்சர் மய்மனீ, அரச சபைக் கவிஞர்களான அன்சாரி, பாருக்கி, அஸ்ஜதீ என்போராவர். பாரசீக சாம்ராஜ்யம் வியாபித்திருந்த காலமது. குரலான், தபரிஸ்தான், சீஸ்தான், ஸியானா, அப்கானிஸ்தான், காஷ்மீர், பஞ்சாப், ஹிந்துஸ்தானிஷ், உத்தரப் பிரதேசம் இவ்வளவையும் உள்ளடக்கிய அவ்விராச்சியத்தின் அரசனான கஸ்னவி பாரிய காவியமொன்றை இயற்றுமாறு தனது அரசவைக் கவிஞர்களைப் பணிக்கிறார். பல வருடங்களாகியும் அது நிறைவேறவில்லை. இறுதியில் ஃபிர்தவ்ஸியிடம் அப்பணி ஒப்படைக்கப்படுகிறது. அவர் இயற்றும் ஒவ்வொரு ஈரடிப் பாடலுக்கும் ஒரு தீனார் தங்க நாணயம் பரிசளிக்கப்படுமெனவும் வாக்குறுதியளிக்கப்படுகின்றது.

ஒரு லட்சத்து இருபதாயிரும் அடிகளைக் கொண்ட அறுபதாயிரம் பாடல்களைக் கொண்ட காவியம் இயற்றி முடிவடைகிறது. எனினும் முதலமைச்சர்தம், அரசவைக் கவிஞர்கள்தம் சூழ்ச்சியினால் வாக்களிக்கப்பட்ட சன்மானம் வழங்கப்படவில்லை. இதனால் வெறுப்புற்ற கவிஞன் அரண்மனையை விட்டு வெளியேறி தன் ஊருக்குத் திரும்புகிறார். காலக்கிரமத்தில் தன் தவறையுணர்ந்த அரசன், உரிய பரிசை அனுப்பி வைக்கிறான். ஆனால்

பரிசைச் சுமந்த ஒட்டகைகள் வந்து சேருவதற்கு முன்னமேயே ஃபிர்தவ்ஸி இவ்வுலகை விட்டுப் பிரிந்து விட்டார்.

இரண்டாவது நாடகம் திப்புசுல்தான் என்பதாகும். மைசூர் மன்னர் திப்புசுல்தான், அவனது திவான்களான பூரண்யா, மீர்சாதக், திப்புலின் தளபதி உதீன்கான், சதிகாரன் அப்பாஸ், ஆங்கிலேயத் தலைவன் கார்ன் பாலிஸ், ஆங்கிலேய உளவாளி ரிச்சார்ட் ஹேஸன் என்போரே பாத்திரங்களாவர். திப்புசுல்தான் அரசன் மட்டுமல்ல, ஆராய்ச்சியாளன், அறிவாளி, வேதாந்தி, நூலாசிரியன், கல்விக்கும் கலைக்கும் நேசன், அவனிடம் பெரிய நூல் நிலையமே இருந்தது. அவனது பொருட் செல்வத்தையும் விட, நூல் நிலையமே பெரிய பொக்கிஷமாகக் கருதப்பட்டது. 1778இல் இருந்து 1799 வரை கர்நாடகத்தில் ஆட்சி செலுத்திய திப்புசுல்தான், பலாத்காரமாக நாடு பிடிக்க வந்த ஆங்கிலேயருக்கு சிம்மசொப்பனமாக விளங்கினான். சூழ்ச்சி, சதி, கொடுமை என்பனவற்றின் மூலம் இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் தமது ஆட்சிக்குள் கொண்டுவர முயற்சி செய்து கொண்டிருந்த ஆங்கிலேயரை இந்தியாவின் பிளேக் நோய் என திப்புலின் தந்தை ஹைதர் அலி விபரித்திருந்தான். அந்த பிளேக் நோயை முற்றாக ஒழித்தவே திப்புலின் இலட்சியமாகும். எனினும் அண்டைய சிற்றரசர்கள், நவாப்கள் மற்றும் பாளையக்காரர் என்போர் ஒவ்வொருவராக ஆங்கிலேயரின் சூழ்ச்சிக்குப் பலியாகிக் கொண்டு வந்தனர். இதே போன்று திப்புலின் இராச்சியத்திலும் ஐந்தாம் படையொன்றினை ஆங்கிலேயர் உருவாக்கியதனை இந்நாடகம் விபரிக்கிறது.

'நீதியின் சந்நிதானத்தில்' என்பது மூன்றாவதாக இடம்பெற்றுள்ளது. முகலாய மன்னன் ஓரங்கசீப், ஆசாத்கான், மிர்ஜாதபக்சூர், மேனகா, முனீரா என்போர் இங்கு வருகின்றனர். ஓரங்கசீப்பின் முதலமைச்சரின் மகன் மிர்ஜாதபக்சூர் என்பவன் அவரது சிறிய தாயாரின் மகனும் கூட. இவர் ஒரு துஷ்டனாக மாறி அடாவடித் தனங்களில் ஈடுபடுகிறான். கடைசியில் ஓர் இந்துப் பெண்ணைக் கடத்திச் சென்று விடுகிறான். இம்முறைப்பாடு கிடைக்கப் பெற்றதும், அவனைக் கைது செய்து சிறையில் அடைத்துத் தண்டனை வழங்குகிறான். அன்பு, பாசம், ஈரம், இரக்கம் என்பன நீதியை முடமாக்கி விடக்கூடாது எனக் கூறும் ஓரங்கசீப்பின் சிறப்பான ஆட்சி முறையைக் காட்டுவது இந்நாடகமாகும்.

ஜிஹாத், சொல்லமாட்டேன், தியாகம் ஆகிய மூன்றும் இலங்கையிற் போர்த்துக் கேயர் தமது ஆட்சியை நிலைநாட்ட முற்பட்ட காலகட்டத்தில், இங்கு வாழ்ந்த முஸ்லிம்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளையும், அதனால் அவர்களது இயல்பு வாழ்வு முற்றாக சீரழிந்ததையும், எனினும் சிங்கள மன்னர்கள் வழங்கிய அடைக்கலத்தினால் அவர்களது இராச்சியத்தில் தஞ்சமடைந்து வாழ்ந்ததையும் சித்தரிக்கின்றன. யாழ்ப்பாண முஸ்லிம் தலைவர் காதர் வாவா, அவரது உதவியாளர் முபாரக், மனைவி மர்யம், போர்த்துக்கேய தளபதி சாண்டியாகோ, அவனது மனைவி டென்டினா ஆகியோர் 'ஜிஹாத்' நாடகத்தில் முக்கியமானோர். கண்டியின் இராச்சி மன்னர் ஒழிந்திருக்கும் இடத்தைக் காட்டுமாறு, போர்த்துக்கீசர்களால் சித்திரவதை செய்து கொல்லப்படும் ஒரு முஸ்லிம் பெண்

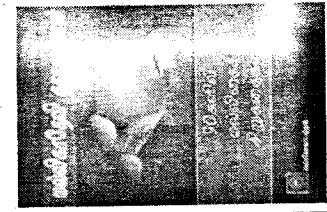
ணின் கதை 'சொல்ல மாட்டேன்' எனும் நாடகமாகும்.

முஸ்லிம் சமூகத்தில் காலாதி காலமாகப் புரையோடிப் போயுள்ள சீதனப் பிரச்சினையை மையமாகக் கொண்டது. 'வைத்தானின் அடிமைகள்', கல்யாணப் பேச்சுவார்த்தையின் போது சீதனத்தை மோகிக்கிறவர்கள் மற்றும் மாப்பிள்ளை மாரை விலைக்கு வாங்குகிறவர்கள் அனைவருமே வைத்தானின் அடிமைகள் என்கிறது இந்நாடகம்.

இலங்கை வானொலியில் ஒலிபரப்பப்பட்ட மேற்கூறிய நாடகங்கள், நூலுருப் பெற்றுள்ள காரணத்தினால் காற்றிலே கலந்து விடாமல், வாசகரிடையே நிலைத்திருக்கும் தன்மையைப் பெற்றுள்ளன.

இலங்கை வானொலி
30.07.2001

90-களில் மல்லிகைச் சிறுகதைகள் வெளிவந்துவிட்டது. ஆய்வு ரீதியாக ஆராய்ப்பவர்களுக்கு தகுந்ததொரு நூல். இது ஒரு மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு.

இலக்கியக் கலாநிதி பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை நுரைவாக சம்பந்தர் விருது அறிக்கை சபை

சம்பந்தன் விருது - 2007

இலக்கியக் கலாநிதி பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை நினைவாக வருடா வருடம் சம்பந்தன் விருது வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. 2007ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த மிகச் சிறந்த நூல்களிலொன்றாக

பேராசிரியர் இரா.வை.கனகரத்தினம் எழுதிய
நாவலர் ஆளுமையும் புலமைத்துவமும்

என்ற ஆய்வு நூல் விருதுக்கும் பரிசுக்குரியதாகத் தெரிவாகியுள்ளது. கடந்த காலங்களில் பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ், கலாநிதி பண்டிதர் க.சச்சிதானந்தன், எழுத்தாளர் தெளிவத்தை ஜோசப், பேராசிரியர் எஸ்.பத்மநாதன், படைப்பாளி சு.வே. ஆகியோர் பெற்றுள்ளனர். இவ்வாண்டு பேராசிரியர் இரா.வை.கனகரத்தினம் பெறுகிறார். அன்னார் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியராவார். இதுவரை ஆறுமுகநாவலர் குறித்து நான்கு ஆய்வு நூல்கள். பல ஆய்வுக் கட்டுரைகள் ஆக்கியுள்ளார். பலதுறை ஆளுமை கொண்ட பேராசிரியர் இவ்வாண்டுக்கான சம்பந்தன் விருதினைப் பெறுகின்றார். எழுத்தாளர் சம்பந்தனின் மகள் திருமதி. திரிவேணி கஜன் இவ்விருதுக்கான பணப்பரிசில் 10000 ரூபாவை வழங்கி பேராசிரியரைக் கௌரவிக்கின்றார். விருது வழங்கும் விழா யாழ்ப்பாணத்தில் ஏப்பிரல் மாதமளவில் நடைபெறவுள்ளது.

யாழ். இலக்கிய வட்டம்

நாவேந்தன் விருது - 2007

யாழ் இலக்கிய வட்டம் தனது இலக்கிய முயற்சிகளைப் பரவலாக்கும் நடவடிக்கை களின் விளைவாக ஒவ்வொரு ஆண்டும் வெளிவரும் சிறுகதைத் தொகுதிகளில் சிறந்ததுக்கு 'நாவேந்தன் விருது' வழங்கிக் கௌரவிப்பதெனத் தீர்மானித்து அச்செயற்றிட்டத்தை 2005 - 2006 ஆண்டுகளிலிருந்து தொடங்கியுள்ளது. ஈழத்தின் மூத்ததோர் புனைகதைப் படைப்பாளர் த.திருநாவுக்கரசு நாவேந்தன் ஆவார். ஒரு பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியராகத் தன் வாழ்வைத் தொடங்கிய நாவேந்தன், பின்ன சட்ட முதற் பரீட்சையில் தேறினார். அதன் பின்னர் முதலாந்தர அதிபராகக் கடமையாற்றினார். சிறுகதைப் படைப்பாளியாக பரிணமித்த நாவேந்தனின் 'வாழ்வு' சிறுகதைத் தொகுதிக்கு 1964ஆம் ஆண்டு சாஹித்திய மண்டலப் பரிசில் கிடைத்தது. 'தெய்வமகன்' அன்னாரின் இன்னொரு சிறுகதைத் தொகுதியாகும். இவற்றைவிட சிலப்பதிகாரச் செந்நெறி, மானவீரன் கும்பகர்ணன், பெருநெருப்பு (நாடகம்), மாக்டர் ஜோன் ஸ்கட்டர். (வரலாறு), மகதவேனா மரியான் (குறுங்காவியம்), மண்டோதரி

மல்லிகை மார்ச் 2009 26

(நாடகம்), தாரை (நாடகம்) முதலான பல் துறை நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். யாழ்ப்பாண மாநகர சபையின் மேயராகவும் பதவி வகித்துள்ளார். தீவிரமான தமிழ் அரசியல்வாதியாக இயங்கியுள்ளார். 1990 இல் தனது ஏழாலை இல்லத்தில் தான் சேகரித்து வைத்திருந்த நூல்கள் நூற்றுக் கணக்கானவற்றை வட்டுக்கோட்டையாழ்ப்பாணக் கல்லூரிக்கு அன்பளிப்பாக வழங்கினார். தமிழ்க்குரல் (1950), சங்கப்பலகை (1962), தமிழன் (1967), நாவேந்தன் (1985 - 1988) என்பன அன்னார் நடாத்திய பத்திரிகைகளாகும். ஒரு காலகட்டத்தில் ஈழத்தின் கணிப்புக்குரியவராக அவர் திகழ்ந்தார். அவர் நினைவாக வருடா வருடம் சிறந்த சிறுகதைத் தொகுதிகளுக்கு விருது வழங்க யாழ் இலக்கிய வட்டமும், நாவேந்தனின் சகோதரக் கவிஞர் வ.துரை சிங்கமும் முன்வந்துள்ளனர்.

இவ்வாண்டு நாவேந்தன் விருதுக்காக இரண்டு நூல்கள் தெரிவாகியுள்ளன.

1. செங்கை ஆழியான் எழுதிய 'வற்றாத நதி'
2. தெனியான் எழுதிய 'இன்னொரு புதிய கோணம்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதிகளாகும்.

2007ஆம் ஆண்டுக்கான விருதுக்கு இவை இரண்டும் நடுவர்களால் தெரிவாகியுள்ளன என்பதை அறிவிக்கின்றோம்.

ஈழத்தின் மூத்த படைப்பாளிகளில் இருவர் இவர்கள் ஆவர். சிறுகதை, குறு நாவல், நாவல், விமர்சனம், கட்டுரையியல் ஆகிய இலக்கியத்துறைகளில் கைவந்தவர்கள். ஈழத்துப் புனைகதைத்துறைக்குப் பெருமை சேர்த்தவர்கள்.

மல்லிகை ஆண்டுச் சந்தா

ஆண்டுச் சந்தா 450/-
தனிப்பிரதி 30/-
ஆண்டு மலர் 200/-

(மலருக்கான தபாற் செலவு 65/= ரூபா)
வங்கித் தொடர்புகளுக்கு:

Dominic Jeeva 5305014,- Hatton national Bank. Sea Street,Colombo - 11.
44வது ஆண்டு மலர் தரமான தயாரிப்பு. விரும்பியோர் தொடர்பு கொள்ளவும்.காசோலை அனுப்புபவர்கள் Dominic Jeeva எனக் குறிப்பிடவும்.காசுக்கட்டளை அனுப்புபவர்கள் Dominic Jeeva. Kotahena, P.O. எனக் குறிப்பிட்டு அனுப்பவும்.

தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய முகவரி :
201/4, ஸ்ரீ கதிரேசன் வீதி, கொழும்பு 13. தொலைபேசி : 2320721

உடல் மொழிக் கலைஞரின் உடல் மறைந்தது நடிகர் நாகேஷ்

தமிழகத்தில் திராவிட இயக்கத்தின் கலை ஆயுதமாக நாடகத்துறை திகழ்ந்தமையால் தமிழின் சினிமா என்பது காமிராவுக்குள் அடக்கப்பட்ட நாடகமாக தன்னை எதாபித் திருந்த காலகட்டம் அது. திராவிட இயக்க நாடகத்தின் முக்கிய கூறாக வசனமே முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்த காலகட்டத்தில் உடல் மொழிக்கு முக்கியத்துவம்

கொடுத்து நாடகத்துறைக்கு வந்த சிவாஜி கணேசன் போன்றோரின் வருகை, திராவிட இயக்க நாடக போக்கில் கவனத்திற்குரிய வருகையாக அமைந்தது எனலாம். ஆனால், திராவிட இயக்க நாடக மரபிலிருந்து விலகி நிற்கும் ஒரு நாடக போக்கும் அக்காலகட்டத்தில் தமிழகத்தில் உருவாகியது. அப்போக்கின் அவதானத்திற்குரியவராக கே.பாலசந்தர் திகழ்ந்தார். பிற்காலத்தில் இவர்தான் திராவிட இயக்க நாடகப் போக்கிலிருந்து விலகி நிற்கும் நாடகப் போக்கை ஜன ரஞ்சகப்படுத்தியதோடு, சினிமா எனும் ஊடகத்தின் தன்மையை புரிந்துக் கொண்டு தமிழின் சினிமா உருவாக்க முனைந்த வேளை அவருக்கு மிகவும் பயன்பட்ட கலைஞராக திகழ்ந்தவர் நடிகர் நாகேஷ் அவர்கள்.

அதேவேளை, திராவிட நாடக இயக்கமானது தனக்கு எதிர்நிலையில் வைத்து பார்த்த நாடக இயக்கத்தில் பங்காற்றிய கே.பாலசந்தர் தனது நாடகங்களிலும், சினிமாக்களிலும் கை பாண்ட கருத்தியலைச் சார்ந்த பல் தரப்பட்ட விமர்சங்களை எதிர்கொண்ட பொழுதும் கூட, அத்தகைய விமர்சனங்களில் நாகேஷின் நடிப்புத் திறன் வித்தத்தான் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

நாகேஷ் அவர்களிடமும் நாடக ஊடகத்திற்கு தேவையான உடல்மொழி வெளிப்பட்ட பொழுதும் அவரது அந்த உடல் மொழியானது, சினிமா எனும் ஊடகத்திற்கு பொருந்தக் கூடிய மொழியாக அவருக்கு பயன்பட்டது. இன்றைய வெகுசன தமிழ் சினிமாவில் வித்தத்து பேசப்படும் வடிவேல் முதற் கொண்டு கருணாஸ், தாமு, சார்லி போன்ற நகைச்சுவை நடிகர்களிடம் நாகேஷ் கையாண்ட உடல் மொழியின் நீட்சி காணப்படுவதாக பலர் கூற முற்படலாம். ஆனால், ஆழ்ந்து நோக்கினால் நாகேஷ் கையாண்ட உடல் மொழியின் முன் வைப்புக்கும் நான் மேற்சொன்ன நகைச்சுவை நடிகர்களின் உடல் மொழி முன் வைப்புக்குமிடையில் வித்தியாசம் இருந்துள்ளது. (விவேக் திராவிட இயக்க நாடகப் போக்கு ஆரம்ப காலகட்டத்தில் தங்கியிருந்த வசனத்தையே மீள் ஆயுதமாக பயன்படுத்தி தன்னை தக்க வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.) அவ்வாறான வித்தியாசத்தை அடையாளப்படுத்த நாம் நாகேஷ் அவர்கள் ஏற்று நடித்த நகைச்சுவை பாத்திரங்களின் வழியாக இனங்காட்ட முடியாது. மாறாக, அவர் ஏற்று

நடித்த குணச்சித்திரப் பாத்திரங்களின் வழியாகத்தான் காணக்கூடியதாக இருக்கும். சரியாகச் சொல்வது என்றால், இன்றைய தமிழ் சினிமாத் தளத்தில் விவாதிக்கப்படும் நடிகர் - நடிகைகளின் உடல் அழகு சம்பந்தமான (அழகு, அழகின்மை என்ற மாதிரியான) சொல்லடலின் பார்வையில் தமிழ் சினிமாக்களில் நடிகர்கள் நடிகைகளின் வருகையை பற்றியும், இருப்பை பற்றிய விவாதத்திற்கும் தொடக்கப்புள்ளியாக நாகேஷ் திகழ்ந்தார் என்பதும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டிய விடயம்.

அவர் ஏற்று நடித்த முழுக்க நகைச்சுவை பாத்திரங்களை முக்கியத்துவப்படுத்தியும், அவர் ஏற்று நடித்த குணச்சித்திரப் பாத்திரங்களில் பாதிக்கு பாதி வெளிப்பட்ட நகைச்சுவை நடிப்பையும் வைத்துக் கொண்டு, அவரை வெறுமனே ஒரு நகைச்சுவை நடிகராக அடையாளப்படுத்துவதே வழக்கமாக உள்ளது. ஆனால், நான் அறிந்த மட்டில் முழு திரைப்படத்திலும் எந்தவொரு இடத்திலும் நகைச்சுவை உணர்வை பார்வையாளர்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்தாத வகையில் அவர் நடித்த திரைப்படம் என்றால் அது யாருக்காக அழுதான்? எனும் திரைப்படம்தான்.

(இத்தருணத்தில் அவரது மறைவை முன்னிட்டு ஒளி - ஒலிபரப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளில் சொல்லப்பட்ட அவர் நடித்த திரைப்படங்களின் பட்டியலில் அவரது MASTER PIECE படைப்பான யாருக்காக அழுதான்? பற்றி ஊடகங்கள் அதிகம் பேசவில்லை என்பதும் இங்கு குறித்து சொல்லப்பட வேண்டிய செய்தி.)

தமிழில் சினிமா எனும் ஊடகத்தின் ஆரம்ப காலகட்டத்தில், தனது உடல் மொழி மூலம் தன்னை தக்கவைத்துக் கொண்ட நாகேஷ் என்ற அந்த கலைஞனின் மறைவு நிர்மல முடியா வெளிதான்.

பதிவுகள் எனும் இணையத் தளத்தை வ.ந.கிரிதரன் நடத்துகிறார். இவர் அமரர் அ.ந.கந்தசாமியின் மருமகன். அவரது பதிவுகள் இணையத் தளத்தில் உலா வந்துக் கொண்டிருக்கையில் கனடாவுக்கான சிறப்பிதழ் கண்ணில் பட்டது. அதில் கிரிதரன் மொழிபெயர்த்த கனேடிய கவிதைகள் உங்கள் பார்வைக்கு.

கனேடியக் கவிதைகள் சீல!

மொழிபெயர்ப்பு : வ.ந.கிரிதரன்

கனவுக் குதிரைகள்!

(Walt Bresette நினைவாக)!

ஆங்கிலத்தில் : அல் ஹண்டர்
(Al Hunter)!

நிலவு வெளிச்சத்திற்குக் கீழாக
விண்ணில்
எனது கனவுக் குதிரைகள்
தெற்கு நோக்கி ஓடும்.

தெற்கு : பயணம் இங்குதான்
முடியும், அத்துடன்
தெற்கு : பயணம் இங்குதான்
மீண்டும் தொடங்கும் -
ஆத்மாக்களின் பயணத்தில்.
தெற்காகச் செல்லும்
அடிச்சுவட்டில்

செல்லுமிடம் தெரியாமல்
ஒருவேளை
முடப்பட்ட நதிப்
பள்ளத்தாக்கு நோக்கி
அல்லது மறைந்திருக்கும்
மலைப்பாறைகளினுச்சியின்
மேலாகச் செல்லும்
கிளைவிட்டுச் செல்லும்
பாதைகளுமுண்டு.
குதிரைகள் அங்கு
போவது கிடையாது.
நான்கு நாட்களாக
இரவும் பகலுமாகப்
பயணித்து விட்டு
அதிகாலைப் பொழுதில்
உண்பதற்காக
அவை தங்கும்.
கனவுக் குதிரைகள்
முன்னர் கடந்து சென்ற
இந்த வழியில்,
நினைவுகளின்
ஞாபகங்களின்
பழந்தீயில் அவை
இரவுகளினூடும்
அந்திக் கருக்களினூடும்
தம்மைச் சூடேற்றிக் கொள்ளும்.
ஐந்தாவது நாட்
காலையில் அவை
கடக்கத் தேவையில்லாத
ஆற்றங்கரையினை வந்தடையும்.
மீண்டுமொரு வைகறையில்
மீள்பிறப்பிற்காக
ஏளைய கனவுக் குதிரைகள் கூடும்
தெற்குக் கரையினை
அடையும் வரையில்,
நீரின் மேற்பரப்பினூடாக
வைரங்களைப் போல்

நர்த்தனமிட்டபடி
அவற்றின் குளம்புகளே
அவற்றினை இழுத்துச் செல்லும்.
ஓ! உயர்ந்த
ஞாபகசக்தி மிக்கவரே
திரும்பி வாரும.
திரும்பி வாரும
எனது கனவுகளின் வளம் மிக்க
நீல வயல்களிற்குள்...

2

பனித்துளிகள்
ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும்
இனிய புதிய
புற்களிருக்குமிடத்தில், உதிக்கும்
சூரியனை நோக்கி
உனது குதிரையினைத்
திருப்பியபடி, அதன்
பிடரி மயிரினை
ஒரு சேரப் பிடித்தபடி,
கனவுகள் பயிரிடப்படாத
வயலிற்குள் முறைத்தபடி
நீல இருதயத்துடன்
நீ!

அதனை
நீர் அருந்தவிடு.
அதனைச்
சுவைக்க விடு.
அதன் பின்
அதன் மீது
சவாரி செய்.

மூலம்: பிரிட்டிஷ் கொலம்பியாப்
பல்கலைக்கழகத்தினால் வெளியிடப்படும்
கனேடிய இலக்கியம் (Canadian
Literature காலாண்டிதழ், மார் 2000,
இதழ் இலக்கம் : 167)

எனது விடுதி!

டூக் ரெட்பேர்ட். (Duke RedBird)

தமிழில் : வ.ந.கிரிதரன்

எளிமையாயிருந்தது எனது பேர்ச்
மரத்திலான விடுதி.
தூய்மையாயிருந்தது
நான் அருந்திய தண்ணீர்.
வேகமாயிருந்தது என்னைச் சூழ்ந்து
சென்ற படகு.
நேராயிருந்தது என்னைக்
காத்த அம்பு.
மூர்க்கமாயிருந்தது நான்
உண்ட இறைச்சி.
இனிமையாயிருந்தது
மேப்பிள்மரச் சக்கரை.
வலிமையாயிருந்தது என்னைத்
தாங்கிய மூலிகை.
உயர்வாயிருந்தது எனது
அன்னை பூமி.

அவளது தலைமயிர்!

மூலம்: மெல் டாக் (Mel Dagg)

தமிழில்: வ.ந.கிரிதரன்

அவளது தலைமயிர்
இரு கரிய பின்னல்களாகப்
பின்னப் பட்டிருந்தது இப்பொழுது.
அத்துடன் ஒவ்வொரு நாளும்
ஒவ்வொரு வருடமும்
என்னுடைய காதலைப் போல்
அவை வளர்ந்து கொண்டேயிருந்தன.
துதித்தலுடன் நான்
பின்னால் நடந்தபடி
நீண்ட கரிய பின்னல்கள்
நகரத்து வீதிகளைத்

தொட்டுவிடாமல்
தூக்கும் வரையில்.

ஆனால் கிராமத்திலோ
அவள் அவற்றைச் சுயமாகவே
நிலத்தைக் கூட்டும்படி
தொங்க ஓட விட்டவளைப் போல்
இருக்கும்.

அவை எப்பொழுதுமே
தொடுவதற்காக வளர்ந்திருந்தன.

கரும் பாத மொழி!

மூலம் : மெல்லாக் (Mel Dagg)

தமிழில் : வ.ந.கிரிதரன்

எங்களது மொழி
மிருகங்களினதும்
மரங்களினதும்
உருவங்களில் எழுதப்பட்டது.
அதனால் தான் உன்னால்
அதனைப் பேச முடியாது.
ஆனால் உனது காதுகளை
நிலத்தில் வைத்துக் கேட்பாயானால்
வெளிகளை எருமைகளின்
ஆத்மார்த்த உணர்வுகளை
நீ கேட்கலாம்.
அவற்றின் குளம்புகள்
இப்பொழுதும்
எங்களது புல்வெளிகளினூடாகச்
செல்கின்றன.

மேற்படி கவிதைகள் வில்லியம்.
ஹிறிஸ்டின் மோவட் (William Christine
Mowat) ஆகியோரால் பதிப்பிக்கப்பட்டு,
மாக்மில்லன், கனடா பதிப்பகத்தினால்
(Macmillan of Canada) வெளியிடப்பட்ட

Native People in Canadian Literature
என்னும் நூலிலிருந்து பெறப்பட்டவை.

கோடைப் பல்லி!

ரேய்மன் சொஸ்டர் (Raymond
Souster)

தமிழில் : வ.ந.கிரிதரன்

வெம்மை
கிளைவிட்டுப் பரந்து கிடக்கும்
நாக்கு.

இந்தக்
கோடைப் பல்லி
எம்முடலின்
ஒவ்வொரு அங்குலத்தையும்
ஏறக்குறைய காதுலுடன் நக்கும்.

பனி உறைந்த ஆற்றின் மீது
நடத்தல்!

ரேய்மன் சொஸ்டர் (Raymond
Souster)

தமிழில்: வ.ந.கிரிதரன்

எனக்கும்
கண்ணிற்குப் புலப்படாத
இந்த தண்ணீரின்
'சளசள'ப்பிற்குமிடையில்
ஆறு அங்குல பனிக்கட்டி
இடைவெளி.

நான் இன்னும்
மிகவும் அவதானத்துடன்
குற்றம் சாட்டும்
பயத்துடன் கூடிய
குதிகளுடன்
நடக்கின்றேன்.

ஆறு அங்குலத்திற்கும் கீழ்
இந்த ஆறும் என்னைப் போல்
தனது உறைந்துவிட்ட
பெருமைகளை
மீறாமலிருப்பதில்
இரகசியமெதுவுமில்லை.

முதல்!

மூலம் : மார்கரெட் அவிசன்
(Margaret Avison)

தமிழில் : வ.ந.கிரிதரன்

மிகவும் அதிகமான ஆனந்தம்
இந்த முப்பரிமாண, பரிதியற்ற
வட்டத்தை கடந்தகாலமும்
பச்சாதாபமும்
அதனைச் சுற்றி எல்லையாக
விரிந்திருக்காவிடின்
அதன் உயர்ச்சியான
உண்மையிலிருந்து வெளியே
இழுத்து வந்துவிடும்.

கடலுளின் கணக்கில்
நூற்றிற்கும் மேலும்
சதவீதமுண்டு.

அவருடைய
புதிய படைப்பு
முழுமையானது.
ஒன்றானது.
ஆரம்பம் மிக்கது.

மேற்படி மொழிபெயர்ப்புக்
கவிதைகள் அனைத்தும் பதிவுகளின்
'கனடாச் சிறப்பிதழில்' (ஜனவரி 2002)
வெளிவந்தவை. இங்கு மீள்பிரசுரமாக
வெளியாகின்றன.

Happy Photo

Excellent
Photographers
Modern Computerized
Photography
For
Wedding Portraits
&
Child Sittings

Photo Copies of
Identity Cards (NIC),
Passport &
Driving Licences
Within 15 Minutes

300, Modera Street,
Colombo - 15.
Tel : 2526345

“என்ன தம்பி இன்னமும் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? இப்ப நீ என்ன முடிவு எடுக்கிறதாய் உத்தேசம்?” இவ்வாறு கூறிய தாயின் குரலைக் கேட்டுத் திடுக்குற்றும் தன் சுயநினைவிற்கு வந்தான், சுரேஷ்.

சுரேஷ் ஒரு குடும்பத்தின் சுமையை தாங்கும் சுமைதாங்கி. அவனது தந்தை சிறுவயதிலேயே இறந்து விட்டார். தன்னுடைய தாயையும் இரண்டு சகோதரிகளையும் பாதுகாத்து வளர்த்தெடுக்கும் பொறுப்பு அவனுடையது ஆயிற்று. படிப்பு எட்டாம் ஆண்டுடன் நின்றுவிட, அவன் தனக்கேற்ற தொழிலாக சைக்கிள் திருத்தும் வேலையைத் தேர்ந்தெடுத்தான்.

பிறந்ததிலிருந்து எவ்வித சுகத்தையும் அனுபவித்திராத அவனுக்கும் அவனது குடும்பத்தினருக்கும் நல்லதொரு அதிர்ஷ்டம் வீடு தேடி வந்தது. ‘அதிர்ஷ்டம் ஒருமுறைதான் கதவை தட்டும்’ என்பார்கள். இந்த அதிர்ஷ்டத்தை ஏற்பதா? விடுவதா? என்பதுதான் அவனது இப்போதைய மனச்சஞ்சலம்.

நேற்றிரவு கல்யாணத் தரகர் சுரேஷின் வீட்டிற்கு வந்திருந்தார்.

அடிமை - அ.விஷ்ணுவர்த்தினி

“என்ன அண்ணை, இந்தப் பக்கம் வந்திருக்கிறியள்?” என சுரேஷின் தாய் இராசம்மா கேட்டாள்.

“நல்லதொரு விஷயமாத்தான் வந்திருக்கிறன், புள்ளை! உன் குடும்பத்திற்கு நல்ல காலம் பிறந்திட்டது, நீ பட்ட கஷ்டங்களுக்கெல்லாம் விடிவுகாலம் கிடைக்கப் போகுது..”

என்னண்ணை புதிர் போடுறியள். நீங்க சொல்லுற ஒண்டுமே விளங்கேல்ல! விபரமா சொல்லுங்கோவன்.”

“எல்லாம் உன்ர பொடியன்ர விசயமாதான்!”

அதற்கிடையில், “மாமா ஒருவாய் தேத்தண்ணி குடியுங்கோவன்” என இராசம்மாவின் மூத்த மகள் வசந்தி, குறுக்கிடுகிறாள்.

“அட, எங்கட வசந்தியே... இவ்வளவு பெரிசா வளர்ந்திட்டாய்!” என்றவாறு அவளை மேலும் கீழுமாக உற்றுப் பார்த்தார், தரகர்.

“பொறு பிள்ளை. ஒரு இனிப்பான விசயத்தைச் சொல்லிப்போட்டுப் பேந்து தேத்தண்ணியைக் குடிக்கிறன்.”

“அண்ணை... அண்ணை! கெதியா விடியத்தைச் சொல்லுங்கோ!” என இராசம்மா மீண்டும் அவரை துரிதப்படுத்தினாள்.

அவ்வீட்டிலுள்ளோரின் முகத்தை ஒரு முறை பார்த்து விட்டுத் தரகர் தான் வந்த விஷயத்தை கூறத் தொடங்கினார். “ராசம், உன்ர புருஷனை இழந்ததில் இருந்து, இந்த மூண்டையும் வளர்க்கப்பட்ட பாட்டை நேராகப் பார்த்தவன், நான். உன்ர குடும்பத்தையும் ஒரு நல்ல நிலைக்கு கொண்டு வரத்தான் நான் எவ்வளவு தெண்டிக்கிறன். கனகாலமா முயற்சி செய்தனான். இப்பத்தான் எல்லாமே கைகூடியிருக்கு” எனக்கூறி, சில கணங்கள் அமைதியாகி விட்டு, மீண்டும் கூறத் தொடங்குகிறார்.

“உன்ர பொடியனுக்கு நல்லதொரு இடத்தில சம்பந்தம் பேசி வந்திருக்கு. நல்ல பணக்காரர், பெட்டையினர் மூண்டு சகோதரங்களும் லண்டனில நிற்கிறான்கள். நல்ல காணி, பூமி உள்ள ஆக்கள். நல்லப் பெரிய சீதனமும் தருவினம் போல...” எனக் கூறியபடி அவர்களது முகத்தைப் பார்க்கிறார், தரகர்.

எல்லோருடைய முகத்திலும் சிறு புன்னகை அரும்பியிருந்தது.

“அப்ப நல்ல இடமெண்டால் நீங்கள் பேசி முடியுங்கோவன். தம்பியினர் சாதகம், உங்களிட்டதானே இருக்குது. பொருத்தத்தையும் ஒருக்காப் பார்த்துச் சொல்லுங்கோவன்.”

“அதெல்லாம் நான் முதலே பாத்திட்டன், பிள்ளை. எல்லாப் பொருத்தமும் நல்லபடியா அமைஞ்சிருக்குது.”

“அப்ப ஏன் யோசிக்கிறியள், அண்ணை? ஆக வேண்டியதை நேரகாலத் தோடை பாருங்கோவன்...”

“இல்ல ராசம்... அதில சின்னொரு பிரச்சினை இருக்குது...”

“என்னண்ணை இழுக்கிறியள்? என்ன பிரச்சினை எண்டு சொன்னாதானே எங்களுக்கும் விளங்கும்?”

“இந்தா பிள்ளை, எல்லோரும் ஒருக்கா பொம்பிளையினர் படத்தைப் பாருங்கோவன்” என்றபடி படத்தை மடியிலிருந்து கையிலெடுக்கிறார்.

இராசம்மாவின் இரண்டாவது மகளான தீபா, ஓடிச்சென்று அப்படத்தை வாங்கிப் பார்க்கிறாள். சட்டென அவளது முகத்தில் ஏற்படும் மாறுதலைக் கண்டு, வசந்தி அவள் கையிலிருந்த படத்தை வாங்கிப் பார்த்துவிட்டு தாயிடம் கொடுக்கிறாள்.

முன்னர் இருந்த குதூகலம் எங்கோ ஓடி மறைய, எல்லோரும் என்ன கதைப்பதென்று தெரியாமல் விழிக்கின்றனர்.

“என்ன, எல்லாரும் அமைதியாயிட்டியள்?”

“இல்லை, அண்ணை! என்ற மோனுக்கு நான் மனமறிஞ்சு கெடுதல் செய்யமாட்டன்.”

இராசம்மா இப்படிச் சொல்லக் காரணம், அந்தப் படத்தில் இருந்த உரு

வத்தின் தோற்றம்தான். 'ஆறடி உயர முள்ள சுரேஸிற்கு நாலடி உயரமுள்ள பெண்ணா? செக்கச் செவேவேன்ற சுரேஸிற்கு இந்தக் கறுப்புக் காக்கையா?' எனப் பல எண்ணங்களை, அவன் மனதுக்குள் அசைபோட்டுப் பார்த்தான்.

சுரேஷ், என்னதான் கஷ்டத்தில் வளர்ந்திருந்தாலும், அவனுக்கென்று ஆசாபாசங்கள் இருக்கும்தானே. ஆனால், அந்தப் பெண், சாதாரண பெண்ணின் உயரம் கூட இல்லை. கை கால்கள் கும்பிப்போயிருந்தன. அவள் இவனுக்கு எப்படிப் பொருத்தமென்று சொல்ல முடியும்?

தரகர் தொடர்கிறார், "இஞ்சு பார் இராசம், பெட்டையின்ர தோற்றத்தைப் பார்த்து ஒண்டும் யோசிக்க வேண்டாம். உன்ர பெட்டைகள் இரண்டையும் நல்ல இடத்தில் கரை சேர்க்க வேண்டுமெண்டால் இதைவிட உன்ர குடும்பத்திற்கு வேற வழியேயில்லை. சுரேஷ் வரக் கதைச்சுப் போட்டு எனக்கு நல்ல முடிவாய் சொல்லு. அப்ப நான் வாறன், பிள்ளை" என்றபடி தரகர் எழுந்து செல்கிறார்.

மாலை ஆறரை மணியிருக்கும். அந்தி வேளையில்தான் சுரேஷ் வேலை முடித்துக் கொண்டு வீடுவந்து சேர்ந்தான். தன் வழமையான கடமைகளை முடித்த பின் சாப்பிட அமர்ந்தான். அவனருகே மூன்று பெண்களும் அமர்ந்தனர். அவர்கள் முகத்தில் என்னுமில்லாதவாறு ஒருவித பிரகாசம்.

"அம்மா இண்டைக்கு எண்பது ரூபா தான் கிடைச்சது. இதை வைச்சு

நாளைக்கு வேண்டிய செலவைச் சமாளியுங்கோ"

"சரி தம்பி."

அம்மூன்று பெண்களும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்து எதையோ சொல்லத் தூடிப்பதை உணர்ந்தவனாய், "என்ன எல்லாரும் ஒருமாதிரி இருக்கிறியள்? என்ன சங்கதி எண்டு சொல்லுங்கோவன்."

"ஒண்டுமில்லையண்ணா" என வசந்தி சமாளிக்க முயன்றாள்.

தாயின் முகத்தை அவன் பார்க்கின்றான், ஒருவித மெல்லிய சந்தோஷம் அவன் முகத்தில் தெரிவதுடன், எதையோ சொல்ல தவிப்பதும் முகத்தில் தெரிகிறது.

"என்னம்மா, என்னடடை ஏதோ சொல்ல நினைக்கிறியள் போலக் கிடக்குது. என்னெண்டாலும் பயப்படாமல் சொல்லுங்கோவன்."

"தம்பி, இண்டைக்குக் கல்யாணத் தரகர் வீட்டை வந்தவர்."

"தரகர் மாமா, தங்கச்சிகளுக்கு சம்பந்தம் பேசிக்கொண்டு வந்தவரோ?"

"இல்லையப்பா, உனக்குத்தான் ஒரு நல்ல இடத்திலை சம்பந்தம் பேசி வந்தவர். உனக்கும் அந்தப் பிள்ளைக்கும் நல்ல பொருத்தம். மூண்டு தமையன்மார் வெளி நாட்டிலையாம். சீதனம் அள்ளித் தருவின மாம். எங்கட குடும்பம் இருக்கிற நிலையை பார்க்கேக்க, இந்தச் சம்பந்தத்தை முடிக்கலாம் போலக் கிடக்கு. எங்களுக்குப் பிடிச்

சிருக்கு. நீதான் இப்ப உன்ர முடிவைச் சொல்ல வேணும்."

"அம்மா உங்களுக்கெல்லாம் விருப்பம் எண்டால், எனக்கும் சம்மதம்தான்."

"அதெல்லாம் சரியடா, தம்பி! நீயும் அந்தப் பிள்ளையின்ர போட்டோவை ஒருக்காப் பார்க்க வேணுமடா?"

"ஏனம்மா நீங்களெல்லாம் பார்த்தால் சரிதானே?"

"அதில்லை தம்பி. பெட்டைக்கு உன்னை விட ஐஞ்சு வயசு கூடவாம்..." என்றபடி அந்தப் படத்தை அவன் கையில் கொடுத்துவிட்டு, அம்மூன்று பெண்களும் எழுந்து உள்ளே சென்றனர்.

அன்றிரவு முழுக்க சுரேஷால் தூங்க முடியவில்லை. புரண்டு புரண்டு படுத்தபடி ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாய் தூங்கி விட்டான்.

விடிந்ததும் தாயிடம் சென்றான். "அம்மா, எனக்கு என்ர வாழ்க்கையை விட, தங்கைமாரின் வாழ்க்கைதான் முக்கியம். பிறந்ததிலிருந்து அவள்கள் படுற கஷ்டங்களை இவ்வளவு நாளா நான் பார்த்து சகித்தது போதும். நான் உழைக்கிற உழைப்பு இரண்டு வேளைச் சாப்பாட்டுக்கே போதாது. இந்த நிலையில், எங்க நான் அவயளை கட்டிக் கொடுக்கிறது? இப்ப நான் செய்யப்போற இந்தக் கலியாணம்தான் எல்லாப் பிரச்சினைகளுக்கும் முடிவா அமையப் போகுது. நீங்க மேற்கொண்டு ஆக வேண்டியதை கவனியுங்க" இவ்வாறு சுரேஷ் கூறியதைக் கேட்டு மூன்று பெண்களும் மகிழ்ச்சியில்

சந்தா செலுத்தி விட்டீர்களா?

புதிய ஆண்டு தொடங்கி விட்டது. தயவு செய்து தமது சந்தாக்களைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளவும்.

தயவு செய்து மல்லிகையுடன் ஒத்துழையுங்கள். ஏனெனில் மல்லிகை உங்கள் ஒவ்வொருவரினதும் இலக்கியக் குரலாகும்.

அசட்டை செய்வோருக்கு முன்னறிவித்தலின்றி இதழ் நிறுத்தப்படும்.

ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டனர்.

இரண்டு மாதங்களின் பின்னர் சுரேஷின் திருமணம் நல்ல முறையில் கோலாகலமாக நடந்து முடிந்தது.

சில நாட்களின் பின்...

அன்றொரு நாள் காலையில் வசந்தி மிகவும் பரபரப்புடன் காணப்பட்டாள். "அம்மா தங்கச்சி தீபாவைக் காணேலையம்மா. வீடு முழுக்க தேடிப் பார்த்திட்டன்."

"என்னடி சொல்லறாய்? வடிவாய்த் தேடிப் பார்! பவானியம்மா வீட்டுப் பக்கம் போயிருப்பாள்... ஒருக்காப் பாரடி"

"அங்கை எல்லாம் விசாரிச்சுப் போட்டுத்தான் வாறனம்மா!" எனக் கூறும்போது அவளுடைய கண் முன்னாலிருந்த மேசையில் கடிதமொன்று சிறகடித்தது. அதிர்ச்சி அடைந்தவனாய், அந்தக் கடிதத்தை எடுத்துப் படிக்கிறாள்...!

அய்யம்பது வருட இலக்கிய ஆவணம்

- தருமசீலன்

அகவை எழுபதையும், இலக்கிய சேவை ஐம்பதையும் தாண்டி நிற்பவர் கவிஞர் ஏ.இக்பால்.

ஆக்க இலக்கியம், வரலாறு, கல்வி, சமயம் என்று தனது எழுத்தாற்றலை பல பக்கமாகவும் பதிவுசெய்து வருகிறார்.

இவரால் உருவாக்கப்பட்ட தர்கா நகர் படிப்பு வட்டத்தினர் இந்த 'அய்யம்பது வருட இலக்கிய ஆவண'த்தை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளனர். இது செயற்பாட்டு ரீதியான இக்பாலின் இன்னொரு வெற்றியென்றால் அதில் தவறில்லை.

பெரிய அளவில், உயர்தரக் காகிதத்தில், சுமார் இருநூறு பக்கங்களில் இந்த

ஆவணம் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது. பக்க வடிவமைப்பு பிரமாதம். இருபக்க மாஜின் விட்டு, கட்டுரையின் முக்கிய கருத்துக்களை குறித்த பக்கங்களில் பதிந்துள்ளமை வாசகர் தேவையை இலகுவடுத்துகிறது.

எழுத்தாளர்கள், அறிஞர்கள், அரசியல்வாதிகளென்று முப்பத்திநான்கு பேர் இக்பாலை மதிப்பீடு செய்துள்ளனர். பல்வேறு பார்வைகள் இதனுடாக வெளிப்பட்ட போதும் சகலருமே இரண்டு விடயங்களில் ஒன்றுபடுகின்றனர்.

1. கவிஞர் இக்பால் தனது கருத்துக்களைப் பட்டவர்த்தனமாக வெளியிடும் இலக்கிய கலக்காரனாகவும், அதற்கான ஆதாரபூர்வமான தகவல் பின்புலத்தை தன் விரல் நுனியில் வைத்திருப்பவராகவும் காணப்படுகிறார்.
2. எப்பொழுதும் நண்பர்களை அரவணைத்து அன்பு காட்டுவதில் முன்னிற்பவர்.

கடந்த ஐம்பது வருட காலத்தில் அவருடைய எழுத்துக்கள், ஈட்டிய வெற்றிகள், இலக்கிய சாதனைகள், வெளியிட்ட நூல்கள் ஆய்வுகள், செயலாற்றிய களங்கள், ஒளிப்படத் தகவல் போன்ற அனைத்து விபரங்களும் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளமை தேடல் ஆய்வுகளில் ஈடுபடுவோருக்கு மிகவும் வாய்ப்பாகவுள்ளது.

இத்தொகுப்பை முழுமையாகப் படித்து முடிக்கும்போது இரண்டு விடயங்களைக் குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது.

1. ஆய்வுக் கட்டுரைகளை உள்ளடக்கிய நூல்களை வெளியிடுவதில் இனி அக்கறை கொள்ள வேண்டும்.
2. இலங்கை முஸ்லிம் ஆக்க இலக்கிய வரலாற்றை தொகுத்தெழுதுவதற்கான முயற்சியில் இறங்க வேண்டும்.

ஐம்பதைத் தொடர்ந்து நகரும் அனுபவம் நிறைந்த இக்காலப் பகுதியில் மேற்கூறிய பணிகளில் கவிஞர் இக்பால் ஈடுபடுவாராயின் சகலருக்கும் நல்லது.

ஜீவநதி - சிறுகதைத் சிறப்பிதழ்

- தி.கானா

நல்லதொரு பின்புலத்தோடு யாழ்ப்பாணம் அல்லாயிலிருந்து வெளிவருகிறது 'ஜீவநதி'. இரு திங்கள் இலக்கிய ஏடு. குறுகிய காலத்திற்குள் காத்திரமானதொரு இலக்கிய சஞ்சிகையென்ற பெயரை நிலை நாட்டி வருகிறது.

இதன் பத்தாவது இதழ் சிறுகதைச் சிறப்பு மலராக ஆர்ப்பட்டமின்றி வெளிவந்துள்ளது.

ப.ஆப்சன், யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம், தெனியான், க.சட்டநாதன், த.கலாமணி, கெக்கிராவ ஸஹானா, ச.முருகானந்தன், திக்குவல்லை கமால், தாடசாயணி, வசந்தி தயாபரன் ஆகியோரின் சிறுகதைகள் இம்மலரில் இடம்பெற்றுள்ளன.

வித்தியாசமான சுவை, பின்புலம், கருப்பொருள் கொண்டதாக சிறுகதைகள் அமைந்துள்ளமை, வாசிக்கும் போது நல்ல தொகு தொகுதியைப் படிக்கும் உணர்வை ஏற்படுத்துகின்றது.

சிறு சஞ்சிகைகள் இவ்வாறான வித்தியாசமான முயற்சிகளில் கவனம் செலுத்துவது வரவேற்கத்தக்கதாகும்.

ஆசிரியர் : க.பரணீதரன். சி.விமலன்

முகவரி : கலை அகம்
ஆவடிப்பிள்ளையார் வீதி
அல்லாபு.

காலம் காலமாக சபிக்கப்பட்டவளாக - உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டு வாய்மூடி மௌனியாக வாழ்ந்து வந்த பெண் இன்று உயிர்த்துடிப்புள்ளவளாக மாறி, மறுக்கப்பட்ட உரிமைகளை வென்றெடுக்கப் போர்க்கொடி உயர்த்த ஆரம்பித்திருப்பது ஆரோக்கியமான திருப்புமுனையாகும்.

பெண்ணுரிமை இயக்கங்களின் தோற்றமும், வளர்ச்சியும் பெண்களின் வாழ்வில் வசந்தகாலப் பூக்களைச் சொரிய ஆரம்பித்துள்ளன. இன்றைய பெரும்பாலான பெண்களின் நடவடிக்கைகள் - சமஉரிமை, சுதந்திர வாழ்வு, தாழ்வற்ற மதிப்பு என்பவற்றை நோக்கிப் பயணிக்கின்றன.

கல்வியில் பெண்கள் காட்டிய அக்கறையானது அவர்களிடம் விழிப்புணர்வையும், புரிதலையும், தெளிவினையும், தன்னம்பிக்கையையும், போராடும் இயல்பினையும் ஏற்படுத்தியிருக்கின்றது. மேலும், கல்வியில் மேலோங்கியதன் மூலம் வேலை வாய்ப்புகள் பெற்று பொருளாதாரத்திலும் மேம்பட வாய்ப்புக் கிட்டியிருக்கிறது.

சபிக்கப்பட்டவளின் பெண்

சாதனை வரலம் பிழைப்பதற்கான அடையாளம்

- சந்திரகாந்தா முருகானந்தன்

பெண் சுதந்திரமாகச் சிந்தித்துச் செயற்பட ஆரம்பித்தபோது, ஆதரவு அலை ஒருபுறமும், வியப்பு இன்னொரு புறமும், எதிர்ப்பலை பிறிதொரு பக்கமுமாக எழ ஆரம்பித்தன. எது எப்படி எனினும் கல்வி, பொருளாதார மேம்பாடானது, சமூகத்தின் பார்வையில் முன்னரை விட பெண்ணின் மதிப்பையும், தரக் கணிப்பையும் உயர்த்தி வழிவகை செய்தது.

மகளிர் எந்தத் தொழிலையும் செய்யக் கூடியவர்கள் என்று நிரூபணமாகிய இன்றைய நிலையில், வீட்டுக்குள் முடங்கியிருந்த பெண்கள் வெளியுலகில் கால் பதித்து பலவித தொழில்களிலும் ஈடுபடலாயினர். பாரம்பரியமாக இருந்த ஆசிரிய, தாதிய தொழில்களை மட்டுமல்ல, வேறு பல நிறுவனத் தொழில்களையும், நிர்வாக சேவைகளையும், கடினமான உடல் உழைப்பிலான தொழில்களையும் செய்யும் நிலை உருவாகியுள்ளது.

கல்வியும், வேலை வாய்ப்பும் கொடுத்த தந்துணிவு, பெண்கள் அடிமை நிலையிலிருந்து விடுபட்டு, ஆணுக்கு நிகராக, ஆணுடன் சம உரிமையுடன் வாழக்கூடிய நிலையை உருவாக்கியிருக்கிறது. இந்த இலக்கு முற்றும் முழுதாக எட்டப்படாத

போதிலும், எட்டக்கூடிய தூரத்தில் தான் இருக்கின்றமை கண்கூடு.

சீதனம் போன்ற சில கடின விலங்குகள் உடைக்கப்படுவதில் சிரமங்கள் எதிர்கொள்ளப்படுகின்றமை என்னவோ உண்மைதான். எனினும், காதல் திருமணங்கள் இவ்விலங்கை உடைத்து விடுதலையை எட்டும் ஆரோக்கியமான சூழ்நிலைக்கு வழியமைக்கின்றன.

பெண்ணுக்கு இறுக்கமான இன்னொரு விலங்கு, போலிக் கற்பு என்னும் மாயை ஆகும். இந்த விலங்கை பெண்களுக்கு இறுக மாட்டுவதில் ஆண்களை விட, ஆணாதிக்கச் சமூகப் பெண்களே ஒருபடி மேலாக நிற்பது வேதனைக்குரியது. கற்பு, ஒருவனுக்கு ஒருத்தி போன்ற நல்லறங்களை நான் எதிர்க்க வில்லை. ஆனால், கற்பு என்பது பற்றிய தவறான விளக்கமும், அது ஆண்களுக்கு அவசியமில்லாத ஒன்று என்ற விதண்டா வாதமும் தான் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவை.

கற்பு என்பது வெறும் உடல் சார்ந்தது அல்ல என்பதும், அது முக்கியமாக உள்ளம் சார்ந்தது என்பதும் உணரப்பட வேண்டும். இதைப் புரிய வைப்பதில் பெண்ணியவாதிகள் வெற்றி பெற்றே ஆக வேண்டும்.

யுத்த சூழ்நிலையில் ஏற்படுகின்ற வல்லுறவுகளும், இதனால் பாலியல் ரீதியில் பாதிக்கப்படுகின்ற பெண்களும் இன்று பெருகியுள்ள வேளையில், இளம் விதவைகளும் எண்ணிக்கையில் அதிகமாக உள்ளனர். இவர்களது நிலை சரியாக உணரப்பட வேண்டும்.

இன்று எமது சமூகத்தில் நடக்கின்ற விதவைத் திருமணங்கள் போலிக் கற்பெனும் மாயையைப் புறம் தள்ளி நிற்கின்றன. இதுவும் பெண்ணடிமைத் தனத்திலிருந்து விடுதலை பெறும் ஓர் அம்சமே.

பெண்கள் இயல்பாக ஆண்களைப் போல வாழ அனுமதிக்கப்பட்டால் அவர்களின் மேல் சபிக்கப்பட்டுள்ள சாபங்கள் விடைபெறும்.

இப்படியான ஒரு ஆரோக்கியமான சூழ்நிலை ஏற்படும் போது பெண், அழுத்தங்களின்றிச் செயற்படும் வாய்ப்பு ஏற்படும். பெண்களைப் போகப் பொருளாகப் பார்க்கின்ற ஆண்களின் பார்வையானது மாற்றம் காண வேண்டும். இதனால், சமூகத்தில் விசுக்கத்தக்க நன்மாற்றங்கள் ஏற்படலாம்.

இன்றைய பெண்கள் அகன்ற அறிவையும் வெளியுலகத் தொடர்புகளையும் போதியளவு பெற்றிருக்கின்றனர். சமுதாயத்தின் எறி கணைகளால் முன்னரைப் போல துவண்டு போவதில்லை. உறுதியோடு எதையும் தாங்கி எதிர்நீச்சல் போட்டு முன்னேறக் கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

அரசியலிலும், விஞ்ஞானத்திலும், மெய்ஞ்ஞானத்திலும், கல்வி, வேலை வாய்ப்பிலும் தமது ஆளுமைகளை விரிக்க ஆரம்பித்துள்ளார்கள். எனவே, சபிக்கப்பட்டவர்களல்ல பெண்கள்! சாதனைப் படைக்கப் பிறந்தவர்கள், அவர்கள்!

பொன்னியம்

- மா. பாலசிங்கம்

“மியாவ்..... மியாவ்.....”
கேற்றடியில் நிற்கும் பொன்னியம் எழுப்பும் சத்தம் கோதையனின் காதில் விழுகின்றது. அதைக் கேட்கும் போதெல்லாம் தனக்குச் சற்றுத் தள்ளி இருந்து செத்தல் மிளகாய் கிழித்துக் கொண்டிருக்கும் தன் அம்மாவைப் பார்க்கிறான்.

“மியாவ்..... மியாவ்.....” பொன்னியம் விடாமல் அவலக் குரல் எழுப்புகின்றது. அவனும் தாயையே வினயமாகப் பார்க்கிறான். ஆனால், தாயின் கண்ணும் கருத்தும் சுளக்குள் கிடக்கும் செத்தல் மிளகாயிலேயே பதிந்திருக்கின்றது. கோதையனின் பார்வை பல தகவல்களை அம்மாவுக்குச் சொல்லும் பாங்கில் அம்மாவை மொய்க்கின்றது. இருந்தும், அம்மா அசைவதாக இல்லை. மலர்ச் சரம் கோர்ப்பவனின் கரத்தைப் போல் அம்மாவின் கரம் மிகத் துரிதமாக இயங்குகின்றது. மில்லுக்குக் கொடுத்துவிட்டு செத்தல் மிளகாயைப் பொரிமாத் தூளாக்க வேண்டும். தாய்க்கு அந்த அந்தரம்.

“மியாவ்..... மியாவ்.....” குட்டிகளைத் தொலைத்துவிட்ட தாய்ப் பூனையைப் போல் பொன்னரியம் தொடர்ந்து கத்துகிறது. கோதையனின் மனதில் ஜீவகாருண்யம் பெருக்கெடுக்கிறது. அவன் செய்வதென்ன? வெனத் தெரியாது மலைச்சு நிற்கிறான். அவனது மதிய போசன நேரமிது. பொன்னரியத்துக்கும் தெரியும். பசியைப் பொறுக்க முடியாமல் சத்தம் எழுப்புகின்றது.

செத்தல் மிளகாய்க் குவியலிருந்து அம்மா கையையோ பார்வையையோ எடுப்பதாக இல்லை. தூசியும் காரமும் நாசிக்கு ஏறியதால் “நச்சு, நச்சு” என்று சூழலில் சளி சிந்தத் தும் முகிறான். இப்படியான நேரத்தில் விசேடமாகப் பொன்னரியத்தின் பிரச்சினையை எடுத்தால் ‘வாங்கிக் கட்ட’ வேண்டி வரும் என்பது கோதையனுக்கு அநுபவத்தில் கிடைத்த பாடம். எனவே தாய் எழுப்பி நினைத்ததைச் செய்யட்டுமென அமைதி காக்கிறான். ஆனால், அவன் மனதிலிருந்து சிலிர்க்கும் வேண்டுகோள்கள் பார்வை வழியாக அம்மாவைச் சென்றடையத் துடிக்கின்றன.

பொன்னரியமும் கோதையன் வீட்டுக்கு எடுபட்டு வந்த வந்தான் வரத்துத்தான். வரும் போது சின்னஞ்சிறு பராயம். அதன் பாலியம் சொட்டிய அழகு வீட்டுப் பெரியவர்களைச் சுண்டி அழைத்துக் கொண்டது. பரவசப்பட்டுவிட்டனர். பொன்னரியத்தின் உடலை அனைந்து விளையாடத் தொடங்கினர். தன்வாலை நிமிர்த்தி அது ஒவ்வொருவர் தேகத்திலும் உரசுசிச் சேடிடை புறியும். அதைப் பொருட்படுத்தி எவருமே “சீ..... சனியன் அங்கால போ.....” என உதையவுமில்லை, கலைத்ததுமில்லை. பாசத்தோடு தூக்கி

அனைத்துக் கொள்வதுமுண்டு. தூக்கி மல்லாத்தும் கோதையனின் முகத்தை அது கால்களால் வறுகும் பற்களால் அவன் விரல்களைக் கடிக்கும். “பல்லுக் கடுக்குதோ.... இறைச்சியா கேக்கிற?” என அவன் அதன் வாயிலும் கால்களிலும் செல்லமாகத் தட்டுவான். சாப்பாடு கொடுப்பதற்குக் கட்டும் போட்டி. அம்மாவும் பிள்ளைகளும் நான் முந்தி நீ முந்தி எனப் போட்டிக்கு நிற்பர். இறைச்சி, மீன் சதைகள், முள்ளுகளைச் சூப்பி நிலத்தில் எறியும் பொழுது காலை உயர்த்தித் தடுத்து விழ வைத்து வாயால் கௌவிக் கொள்ளும். வயறு முட்டத் தின்று போட்டு- பொன்னரியம் கால்களைச் சீமெந்துத் தரையில் பரத்தியபடி நித்திரை கொள்வது ஓர்தனி அழகு! பெயர் வைப்பதில் குடும்பத்தில் ஏதடை! இடையிட்ட கறுப்பும் பொன் மஞ்சள் வர்ணமும் உடல் ஏகலும் வெள்ளையும் தான் அதன் நிறம். எங்கே பொறுக்கினானோ- கோதையன் தான்- ‘பொன்னரியம்’ என்ற நாமத்தைச் சூட்டினான். ஏகமனதாக முழுக் குடும்பமும் ஏற்றுக் கொண்டது.

வேளைக்கு வேளை சாப்பாடு வீட்டாரின் பரிவு, பாசம் குறைவில்லாததால் பொன்னரியம் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்தது. பொன்னரியத்தின் “மியாவ்..... மியாவ்” குரல் அடிக்கடி வீட்டுக்குள் தொலைக்காட்சியின் குரல் போல் ஒலித்துக் கொண்டிருந்ததால் எலிகளின் தர்பார் ஒடுங்கியது. பதுங்கிப் பதுங்கி எலிச் சத்தம் எங்கிருந்து வருகின்றதெனப் பொன்னரியம் துப்பறியும். ஊசாட்டத்தைக் கண்டு விட்டால் தாவிப் பாய்ந்து கௌவிக் கொள்ளும். கௌவல்வப்பட்ட எலி கத்தக் கத்த வீட்டுக்கு வெளியே கொண்டு ஓடும்.

தான் வேட்டையாடியதைக் காகங்களிடமிருந்து காப்பாற்ற அது காகங்களோடு சமரிடுவதுமுண்டு. தோற்பதுமுண்டு! பொன்னரியத்தின் வருகைக்குப் பின்னர் எலிப் பொறி தேடுவாரற்றதாகிவிட்டது. எலி கொல்லி மருந்துகளின் வருகையும் அருகியது. “குடு, குடு” என ஓடும் கரப்பொத்தான் பூச்சிகளைக் கௌவி விழுங்கி ஓங்காளித்துக் கக்கும். அம்மா கண்டுவிட்டால் தும்புத்தடியை எடுத்து வெளியே கலைப்பா. நன்மொழி கூறும் பல்லிகளைக் கூட வீட்டில் அனுமதிக்காது. பல்லியைச் சுவரில் கண்டுவிட்டால் மின்னல் வேகத்தில் அதன் மேல் பாய்ந்து இரையாக்கி விடும். பொன்னரியத்தின் மதாளிப்பான உடல் வாசு கடுவன்களுக்கு வலை விரித்தது. சுற்றுப் புறக் கடுவன்களெல்லாம் அதைச் ‘சமுட்ட’த் தொடங்கின. தனக்கென ஒன்றைத் தெரிவதற்குப் பொன்னரியத்துக்குச் சுயம்பரம் வைக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தமாக இருந்தது. அம்மாவோடு சேர்ந்து அப்பாவும் அதன் மீது கட்டும் கோபம் கொண்டார். இதுவெல்லாம் கோதையனுக்குப் பெரும் முன்பாத்தியாக இருந்தது!

பொன்னரியத்தின் கழுத்துச் சுருங்கி-முகம் சிறுத்து- வயிறு ஊதத் தொடங்கி விட்டது. அது கர்ப்பினி! குட்டித்தாச்சி! அம்மா அப்பாவின் பாசம் வற்றத் தொடங்கியது. சாப்பாடு கொடுப்பதும் குறைந்தது. தன் பங்கைக் கோதையன் கொடுத்தான். “கோதை..... இனி உதை நாங்கள் வைச் சிருக்கக் கூடாது..... குட்டித்தாச்சியாகீட்டிது.....” அம்மா கடுமை காட்டி அவனுடைய பாசத்தையும் பரிவையும் ஒடுக்க முயன்றாள். பொன்னரியத்துக்குக் கதவடைப்படையும் அரங்கேற்றினாள். கோதையனின் மனம் கனக்கத் தொடங்கியது!

கோதையன் வீட்டுக்கு வெளியே வந்தால் அவன் காலை விநாண்டியது. "மியாவ்..... மியாவ்...." எனச் சத்தமிட்டது. போக விடாது சுற்றிச் சுற்றி வட்டம் போட்டு ஓடியது. வீட்டுக்காரரின் முகத்தில் ஓட்டுமொத்தமாக ஏற்பட்ட மாற்றத்தால்- உபசரிப்பின் ஓடுக்கத்தால் பொன்னரியத்தில் காணப்பட்ட செழிப்பும் கருகியது. முகத்தில் வாட்டம் சடைத்தது. "மியாவ்..... மியாவ்...." கேற்றடியில் இன்னமும் பொன்னரியம், தான் நிற்பதை அறிவித்தபடிதான் நிற்கிறது. அதைத் தேடிவந்த கடுவன்களை அது உறுமித் துரத்துவதையும் கோதையன் உணர்கிறான். போட்டி போட்டுக் கொண்டு வந்த கடுவன்களுக்கிடையிலும் மோதல்கள் நடக்கின்றன. பார்வை அம் மாவிலிருக்க அவன் செவிப் புலன் முற்று முழுதாகக் கேற்றடியில்தான்! "மியாவ்..... மியாவ்....." போவதும் வருவதுமாகப் பொன்னரியம் கத்திக் கொண்டு திரிகிறது.

"குப்பைத் தொட்டிக்கையும் தின்னக்கிடைக்க இல்லையாக்கும்." பொன்னரியமும் அகதியாகிவிட்டதைக் கோதையன் எண்ணி உருகுகிறான்.

"இந்தச் சனியன் என்னத்துக்கு நடு வாசலுக்க நிண்டு கத்திது....." மிளகாய்ச் சுளகை முன்னுக்குத் தள்ளி அரக்கி விட்டு அம்மா 'சூ... சூ' எனப் பொன்னரியத்தைச் சத்தம் எழுப்பிக் கலைத்தபடி எழுந்து கேற்றடியை நோக்கி நடந்தான். பொன்னரியத்தின் சத்தம் நின்று விட்டது. அதற்கு அம்மா கலைப்பது கேட்டுவிட்டதெனக் கோதையன் நினைத்துக் கொண்டான். எழுந்து தாயைப் பின்தொடர்ந்த அவன்.....

"பாவமென....." தன் இரக்கத்தை வெளிக்காட்டினான். "இப்படித் திரத்தினாத்

தான் கோதை அது இன்னொரு வீட்டைத் தேடுமா....." சொல்லிச் சொல்லி அம்மா நடந்தான். "ஓ... அதை வீடா தேடச் சொல்லிற..... நாங்கள் ஊறாத்துறை கேம் றோட வீட்டை விட்டிட்டு வந்த புறகு நீ எத்தினை வீட்டைக் கழுவித் துடைச்சிருப்ப..... உன்ர மனம் அடங்கிச்சா..... அப்படி இருந்தும் உந்த வாயில்லாப் பிராணியைக் கலைக்கிறியே....." கோதையன் கெஞ்சுவது போல் தாயோட வாதாடினான். "அது குட்டித் தாச்சியடா..... குட்டி போட்டா உத்தரிக் கிறது நீயா? எல்லா அறையளுக்கையும் கொண்டு திரியும். பறுவமும் கிட்டிது. குட்டி போடும். அந்தக் கரச்சல் நமக்கேன்..... போகட்டும்..... சூ..... சூ....." அம்மா சூடாகத்தான் சொன்னான்.

"அதுக்கென்னை- நீ பத்தியம் அரைச்சக் குடுக்க வேணுமெண்டா இப்படித் துள்ளிற..... அமெரிக்க ஜனாதிபதியினர் வெள்ளை மாளிகையிலும் பூனை வளக்கீனமாம். தெரியுமா?" கோதையன் அர்த்தத்தோடு- தமாஷாகச் சொன்னான். அம்மாவின் முகத்தில் கோபம் கொப்பளித்தது. நின்று முறைத்து மகனைப் பார்த்தான்.

"கோதை உனக்கு ஆசையெண்டா நீ அதுகுட்டி போட்டாப் புறகு ஒரு குட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து வள." அம்மாவின் குரல் சற்றுத் தணிந்து ஒலித்தது.

"ஏன்? அதுகும் குட்டித்தாச்சி ஆனா கலைப்பதானே... இனிச் சரிவராது. எனக் கிது நல்ல பாடம்... நீ இனி எலியை வள..." துக்கம் தொண்டையைக் கட்டக் கோதையன் சொல்லித் திரும்பி அறைக்கு நடந்தான்.

"சூ...சூ... ஓடு... இனி இஞ்ச வராத..." கேற்றுக்கருகே சென்று அம்மா கட்டளை பிறப்பிப்பது போல் உரத்துக் கலைத்தான்.

"என்னடி பொட்டை? ஏன் இப்படிக்கத்திக் கலைக்கிற....." தனக்கு ஆதரவாக இருந்த குரலைக் கேட்டுக் கோதையன் மீண்டும் தாய் நின்ற இடத்துக்கு வருகிறான். வேலாசி ஆச்சி- அம்மாவுக்குக் குஞ்சி- மெல்ல மெல்லமாக நடந்து கோதையன் வீட்டுக்கு வருகிறார்.

"ஆ.... வேலாசிக் குஞ்சியோ..... வாண.... வாண..... எப்ப இஞ்சால....." அம்மா புளுகத்தோடு வரவேற்றான். வேலாசிக் குஞ்சியின் பின் கோதையன் வர-அம்மா குஞ்சியை அழைத்துக் கொண்டு அறைக்குள் சென்றான்.

"முந்த நாள் மோனை வந்தனான்..... இந்த ரெண்டு காலும் ஒரே உளைவு..." சீமெந்துத் தரையில் இருந்து, கால்களைச் சமாந்தரமாக நீட்டி, உடுத்த சீலையை முளங்கால் வரை சிரைத்தபடி குஞ்சிகைகளால் உருவினார்.

"கதிரையில் இரன் குஞ்சி.... இந்தப் போக்குவரத்துப் பிரச்சினைக்க எப்படியெனை வந்த நீ...." பக்கத்தில் தானும் இருந்து கொண்டு அம்மா கேட்டாள். கோதையன் விநோதமாகப் பார்த்தபடி நின்றான்.

"அந்தக் குத்தியன்கள் விட்டாத தானே..... தங்களுக்கு இஞ்ச வந்தாப் பிரச்சினையாம்..... என்னைச் சீமைக்கு வரட்டாம்....." என்னைப் பார்த்தா தேப்பனைப் பார்த்த மாதிரி இருக்குமாம்....."

வேலாசிக் குஞ்சியின் இரண்டு பேரன் களும் ஒரு பேர்த்தியும் லண்டனில் இருப்பது அம்மாவுக்குத் தெரியும். பிள்ளைகளின் சீர் சிறப்புகளைப் பார்க்காது அந்நிய காலத்தில் பெற்றோர்கள் அகால மரணமடைய அவர்களை வளர்த்தெடுத்து லண்டனுக்கு அனுப்பினது குஞ்சிதான். பேர்த்தியையும் கல்யாணம் கட்டி வைத்ததும் குஞ்சிதான். இந்த விஷயங்கள் அம்மாவுக்கும் தெரியும்.

"என்னடி பொட்டை யோசிக்கிற...அதுகள் ஆசைப்படுகுது. உவங்கள் விட்டாப் போவன்... இந்தக் கட்டை எங்க விழுந்தாலும் விழுட்டும்....." ஆச்சி உசாராகத் தான் வந்த கதையைச் சொன்னார்.

"இதென்னடி செத்தலே கிழிக்கிற....." வேலாசிக் குஞ்சி மிளகாய்ச் சுளகைத் தன்னருகாக்கினான்.

"ஓம் குஞ்சி..... கிழிச்ச வறுத்துக் குடுத்து உவனை மில்லுக்கு அனுப்பவேணும்.... அதுக்குள்ள உந்த அறுந்த பூனை கத்திக் கொண்டு நிண்டுது. அதைத் தான் கலைக்க வந்தனான்."

"இவன் உன்ர மோன் தானே..... இஞ்ச வா குஞ்சு... உன்னைக் கொஞ்ச...." ஏறிட்டுக் கோதையனைப் பார்த்தபடி வேலாசிக் குஞ்சி கூப்பிட்டார். நடட கட்டை மாதிரி கோதையன் நின்றான். பற்களற்ற வேலாசிக் குஞ்சியின் பொக்கு வாய்க்குள் இருந்து வந்த சொற்கள் அவனுக்கு வேடக்கையாக இருந்தது.

"கிட்டப் போ கோதை.... உன்னைப் பெத்த வீட்டுக்க எனக்குக் குஞ்சியும் சரக்கரைச்சப் பரியரிச்சவ....." அம்மா சொன்னார். "இஞ்ச வா மோனை..... ஆம்புளையெல்லே என்னத்துக்கு வெக்கம்.....?" மெல்ல நடந்து கோதையன் வேலாசிக் குஞ்சிக்கு அருகே வர- அவன் கழுத்தைப் பிடித்துச் சரித்து ஆச்சி கண் வெட்டாமல் பார்த்தார். அப்படி எதைப் பார்க்கிறாரென்ற வியப்புக் கோதையனுக்கும் தாய்க்கும் ஏற்பட்டது.

"இதென்ன இமையில கக்கட்டியா...? பெரிய பருவொண்டு....."

"என்னவோ தெரியாது குஞ்சி. ஒரு கிழமையா உவன்ர இமையில உது கிடக்குது. ஒருக்கால் டொக்டரிட்டக் காட்ட வேணும்...."

“சீ... என்னத்துக்கடி...” அம்மா சொல்லி முடிப்பதுக்குள் வேலாசிக் குஞ்சி குறுக் கிட்டார்.

“உது கக்கடி மோனை..... கண்டது நிண்டது சொல்லாதே கண்ணில கக்கடி வாங்காதே எண்டெல்லே அப்ப சொல்லி றவை.....”

“ஐயோ குஞ்சி என்ற கோதை ஒருத் தரைப் பற்றியும் பொல்லாப்புச் சொல்லாது.” அம்மா மகனைத் தூக்கிப் பிடித்தார்.

“அது கிடக்கட்டும் மோனை. பருப் போட்டு வீங்கி இருக்கிற இடத்தில உந்தப் பூனையினர் வாலால ஒரு அஞ்சாறு தடவை தடவி விடு காலமையும் பின்னேரமும்... கக்கடி போறன் போற்றெண்டு வத்திப் போகும்...” கோதையனும் தாயும் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்ட பொம்மையைப் பார்ப்பது போல் வியப்போடு குஞ்சியைப் பார்த்தனர்.

“அவனுக்குக் கொதிக்குதாம் குஞ்சி.” வயதுக்கு மூத்த குஞ்சி சொன்னதைத் தட்ட முடியாது அம்மா தாழ்மையாகச் சொன்னாள்.

“அது கொதிக்குந் தான் மோனை. இப்ப நான் சொன்னது எங்கட அந்த நாளய கை மருந்து. அப்ப நாங்கள் ஓட ஆஸ் பத்திரியா இருந்திது. உதுகளை செய்து தானே வருத்தக்காரரை எழுப்பினம்.”

“ஆ..... மெய்யே குஞ்சி.....”

“பிறகென்ன.... எடுத்து வைச்சே சொல்லிறன்.... சின்னதுகளுக்கு கழுத்து, நெஞ்சைச் சுத்தி அவிபும்..... அப்ப உதை அக்கி எண்டு சொல்லுவம்.... எங்கட குயிலர் அம்மான் வருவேர். ஒரு சாதி சிவத் தக் காலியை செவ்விளநியில கரைச்சு, சின்னதின்ர நெஞ்சில முதுகில சிங்கம் கீறி விடுவேர். அப்புடி ஒரு மூண்டு நாளைக்குச் செய்ய அலியலெல்லாம் கொட்டுண்டு

போம்..... உண்ணாக்கு வளந்து நாங்கள் விடாம இருமினா குயிலர் அம்மான் வாய் பேசாம தெருக்காணில வளந்த ஏதோ பூண் டைப் புடுங்கிக் கொண்டு வந்து இருமிற ஆளினர் தலையில வைச்சுக் குடு பறியத் தேச்சு ரெண்டு மூண்டு தலை மயிரையும் ஒத்தி இழுத்துப் புடுங்குவேர். இருமல் பக்கெண்டு நிண்டிடும். குழந்தையளுக்கு வயித்தோட்டமென்டா, அதுகளினர் வகுத் தில திருந்தைப் பூசிப் பூசி, எதையோ சொல்லிச் சொல்லி அம்மான் வகுத்தை உருவி உருவி தொங்கலுக்குப் பார்ப்பேர். வகுத்தோட்டம் போயிடும். அப்பியெடி பொட்டை எங்களுக்குக் குயிலர் அம்மான் தான் அப்ப சீமை டாக்குத்தர்.”

அந்தக் காலத்து வீட்டு வைத்தியங் களைச் சொல்வதை நிறுத்தி வேலாசிக் குஞ்சி எப்பொழுது தன் பூனை விவகாரத்தை எடுத்துக் கொள்வா என்பதில் கோதைய னின் மனம் துருதுருத்தது.

“உதை ஒருக்கால் செய்து பார் மோனை, பகிடி எண்டு எடுக்காத, பூனை வாலால அவன்ர கக்கடியைத் தடவி விடு.....”

வேலாசிக் குஞ்சி மிளகாய்ச் சளகை இழுத்து மிளகாயைக் கிழிக்கத் தொடங் கினா. கோதையனுக்குக் குஞ்சி மீது பாசம் பெருகியது. “பூஸ் வரட்டும் கோதை..... கேற்றைத் துறந்து விடு. குஞ்சி இருங்க ஏதும் குடிக்கக் கொண்டு வாரன்...” எழுந்த படி அம்மா சொன்னது கோதையனுக்குத் தேனாகத் தித்தித்தது. வேலாசிக் குஞ்சி யைக் கட்டிக் கொஞ்ச வேண்டும் போலி ருந்தது.

“இப்புடியான கிழடுகளும் வீடுகளில இருக்கிறது எல்லாத்துக்கும் நல்லது தான்.” என மனதுள் நினைத்தபடி ஆருயிர் பொன்னரியத்துக்குக் கேற்றைத் திறந்து விட்டு- வீட்டுக்குள் வர விட துள்ளி ஓடிச் சென்றான் கோதையன்.

‘வீடுகாசர்’ நுருபர் செல்லத்துரை

- டொமினிக் ஜீவா

நான் நண்பர் செல்லத்துரையைச் சந்தித்துச் சுமார் அரை நூற்றாண்டுக் காலத்திற்கும் அதிகமான காலமாகும்.

அவர் அப்பொழுது சுன்னாகத்திலிருந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்த ‘ஈழகேசரி’ வார இதழுக்கு வாரா வாரம் கட்டுரை எழுதிக் கொண்டிருந்த காலம்.

அச்சவேலிதான் அவரது பிறப்பிடம். அங்குதான் கல்வியை முடித்துக் கொண்டு, சும்மா ஒரு வேலையில்லாமல், பத்திரிகைகளுக்குச் சிறுசிறு செய்திகளை எழுதிக் கொண்டிருந்த காலத்தில்தான், அவருக்கு ஈழகேசரியுடன் தொடர்பு ஏற்பட்டிருந்தது.

ஈழகேசரியின் அதிபர் பொன்னையா. இவரைக் குறிப்பிடும் போது ரஸிகமணி கனக. செந்திநாதன் ‘பொன்னையாக் கமக்காரன்’ என்றே சொல்லிச் சொல்லி ரஸிப்பார். அதன் ஆசிரியராக அப்போது கடமையாற்றியவர் ராஜ். அரியரத்தினம் என்பவர்.

ஈழகேசரி அதிபரை நான் யாழ்ப்பாணத்தில் ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலையில் அடிக்கடி கண்டிருக்கிறேன். இரண்டொரு தடவைகள் கதைத்துமிருப்பதாக ஞாபகம்.

நிருபர் செல்லத்துரை எழுத்தில் தனது பெயரைச் செல்வத்துரை எனப் பதிய வைத்தே, கையெழுத்திடுவார்.

அச்சவேலியிலிருந்து புறப்பட்டு, நேரே சுன்னாகம் சென்று, அங்கு ஈழகேசரிக்குக் குறுங்குறுத் தகவல்களை எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு, யாழ்ப்பாண நகரை வந்தடைவார்.

அப்பொழுது நான் கஸ்தூரியார் வீதியிலுள்ள 60-ம் எண் கடையில் தொழில் செய்து கொண்டிருந்த காலம்.

முன் கடைக்குப் பின்னால், விஸ்தீரணமான இடம் இருந்தது.

அங்கு ஒரு மூலையில் குந்திக் கொண்டிருந்து கொழும்புத் தினசரிகளுக்குச் செய்திகளை அவசர அவசரமாக எழுதிக் கொண்டிருப்பார்.

எந்த நேரமும் அவரை கிண்டலடித்துக் கொண்டிருப்பதுதான் எனது பழக்கம்!

ஆனால், அவரது சுறுசுறுப்பின் மீதும், எழுத்து ஆளுமையின் மீது எனக்கொரு ஆர்வம் அப்பொழுது, அதில் கடைசி வரையும் குறைவேற்படவில்லை!

மெல்ல மெல்ல வீரகேசரியுடன் செய்தித் தொடர்பு ஏற்பட்டது, அவருக்கு. கட்டம்

கட்டமாக யாழ்ப்பாண மாவட்ட முக்கியமான செய்தியாளர்களில் ஒருவராக அவர் தன்னைத் தானே நிறுவிக் கொண்டார்.

அவர் செய்தித்துறையில் வளர வளர, நானும் எழுத்துத்துறையில் மெல்ல மெல்ல வளர்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

என் மீதும் தோழர் டானியல் மீதும் தனிப் பற்றும் பாசமும் வைத்திருந்தவர், அவர். “உங்களுக்கு இந்தச் சாதி வெறியர்களின் வெப்பிசாரம் முற்று முழுசாகத் தெரியாது. நம்மைப் போன்றவர்களுக்குக் குழிபறிப்பதில் மன்னர்கள் இவர்கள். காத்திருந்து கழுத்தறுப்புச் செய்வார்கள் கவனம் கவனம்” என்பார்.

இவருக்கெதிராகப் பல முறைப்பாடுகள் மேலிடத்திற்கு அடிக்கடி போனதுண்டு. மேலிடம் இவையொன்றையுமே கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டதேயில்லை.

தனது யாழ்ப்பாண நிருபரின் நேர்மையின் மீதும் துணிச்சலின் மீதும் அத்தனை நம்பிக்கை கொண்டிருந்தது, அன்றைய கொழும்புத் தலைமைப் பீடம்.

காரணம், இவருமொரு ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தில் பிறந்து, அதனால் பல கஷ்ட நிஷ்டரங்களைக் கண்டு தெளிந்து, தனது இடைவிடா ஆற்றலாலும், திறமையாலும் கட்டம் கட்டமாக முன்னேறி, பத்திரிகை உலகில் தனக்கென்றொரு இடத்தை அன்று வரை தக்க வைத்துக் கொண்டு வந்தவர்.

வீரகேசரி யாழ். கிளைக் காரியாலயம் புகையிரத முன் வீதியில் அந்தக் காலகட்டத்தில் ஸ்தாபிதமானது.

அதன் யாழ் செய்திப் பொறுப்பாளராக இயல்பாகவே செல்லத்துரை முன் நிலைப்படுத்தப்பட்டார்.

எனது இல்லம் புகையிரத நிலையத்திற்குச் சமீபமாக இருந்தது. நான் வீடு செல்லும் நேரங்களில் அப்படியே வீரகேசரியைச் சும்மா ஒருதடவை எட்டிப் பார்ப்பது வழக்கம்.

அப்படியான நேரங்களில் தபால் களை, கொழும்புப் புகையிரதத்தில் சேர்ப்பிப்பதற்காக அவசர அவசரமாக இயங்கிக் கொண்டிருப்பார்.

இரவுப் புகையிரதம் சரியாக மாலை 7.40க்குத் தான் நிலையத்தை விட்டுப் புறப்படும்.

சில சமயம் இரண்டொரு நிமிடங்கள் தாமதித்துப் புறப்பட்ட சம்பவங்களும் நடந்ததுண்டு.

நிலையத்திற்குள் செல்லத்துரையின் தலைக் கறுப்பை கண்டதன் பின்னர்தான், நிலைய அதிபர் ரெயிலுக்குப் பச்சைக் கொடி காட்டிப் போக அனுமதி கொடுப்பார். ஓரிரு நிமிஷங்கள் தாமதித்தால் இன்னமும் நிருபரின் தலைக் கறுப்புத் தெரியவில்லை என்பதுதான் அதற்கு மறைமுகமான அர்த்தமாக விளங்கும்.

நான் நிருபரிடம் பழகியதில் ஏராளமான அநுபவங்களையும், அறிவுரைகளையும் பெற்றிருக்கின்றேன். பல புதிய புதிய முகங்களின் நட்புறவையும் கண்டடைந்திருக்கின்றேன்.

எனது கட்டம் கட்டமான பிரபலத்திற்கு எத்தனையோ வழிகளில் நிருபர் வழி சமைத்துத் தந்திருக்கிறார்.

நான் முதன் முதலில் ஸ்ரீலங்கா சாஹித்திய மண்டலப் பரிசைப் படைப்பிலக்கியத்திற்காகப் பெற்றுக் கொண்டு யாழ்ப்பாணம் திரும்பிய காட்சியை மிக விரிவாக ஞாயிறு வீரகேசரி இதழில் விவரித்திருந்தார்.

‘பரிசு பெற்றுத் திரும்பிய டொமினிக் ஜீவாவை வரவேற்க யாழ்ப்பாண நகரமே புகையிரத நிலையத்தில் திரண்டிருந்தது!’ என அச்செய்திக்கு அவர் அன்று தலைப்புக் கொடுத்திருந்தார். யாழ் மேயரின் பல பிரமுகர்கள் வரவேற்பில் கலந்து கொண்டனர்.

எழுத்தாளர்கள் மீது அத்தனை கரிசனை அவருக்கு.

கட்டம் கட்டமாக அவர் வளர்ந்தார். நாம் வளர்ந்தோம். அதே கட்டம் கட்டமாக நாம் வளர்ந்தோம். அவரும் வளர்ந்தார்.

அவரது காலகட்டத்தில்தான் தமிழரசுக் கட்சி தமிழ் மண்ணெங்கும் கொடி காட்டிப் பறந்து கொண்டிருந்தது.

தமிழ் அரசியல் கட்சிக்காரர்களிடம் தனிப் பெரும் மதிப்பு அவருக்கு இருந்தது, அக் காலகட்டத்தில்.

இருந்தும், யாருக்குமே அவர் விலை போனதில்லை. அவரது செய்தித் துணுக்குகளில் நேர்மையும் நடுநிலையும் மிளிர்ந்திருப்பதைக் காணலாம்.

இருந்தும், பத்திரிகைத்துறையினருக்கு இந்தக் காலத்தில் மட்டுமல்ல, அந்தக் காலத்திலுமே பயமுறுத்தல்கள் இருந்து வந்துள்ளன. எனவே, அவர் வீடு திரும்பப் பஸ் ஏறுவதற்காக, பஸ் நிலையம் வருவதற்குப் பல பாதைகளையும் அடிக்கடி மாற்றி மாற்றிப் பயன்படுத்தி வந்தார்.

ஆங்கில அறிவு போதாமை. இருந்தும், பல ஆங்கிலப் பத்திரிகை நிருபர்கள் நண்பர் செல்லத்துரையை நாடித்தான் தமது தகவல்களின் குறைபாடுகளை அடிக்கடி திருத்திக் கொள்வார்கள்.

பல பிரபல பத்திரிகை நிறுவனங்கள்

அந்தக் காலத்திலேயே தமது நிறுவன சேவைக்கு அவரைக் கவர்ந்து கொள்ளப் பல வழிகளிலும் மேலும் மேலும் முயற்சி செய்ததை நான் அறிந்திருந்தேன்.

இவரது பணியை பின்புலமாக வைத்து 60-களில் ‘செய்தி வேட்டை’ என்றொரு சிறுகதையை எழுதியதாக ஞாபகம்.

அந்த ஆலோசனைகளையும் ஆசை வார்த்தைகளையும் நிருபர் தனது கவனத்திற்கே எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. அவற்றை முற்றாகவே அவர் நிராகரித்து வந்தார்.

தான் செய்தித்துறையில் ஈடுபட்டுள்ள அதே சமயம், தனக்கு நெருக்கமான பிரதேச எழுத்தாளர்களை நட்பு வட்டத்திற்குள் இணைத்துப் பிணைத்ததுடன், ஈழகேசரியில் ஒருவர் மாறி ஒருவர் கூட்டாக நெடுங்கதைகளை எழுதி வெளியிட ஊக்கமூட்டியவர்.

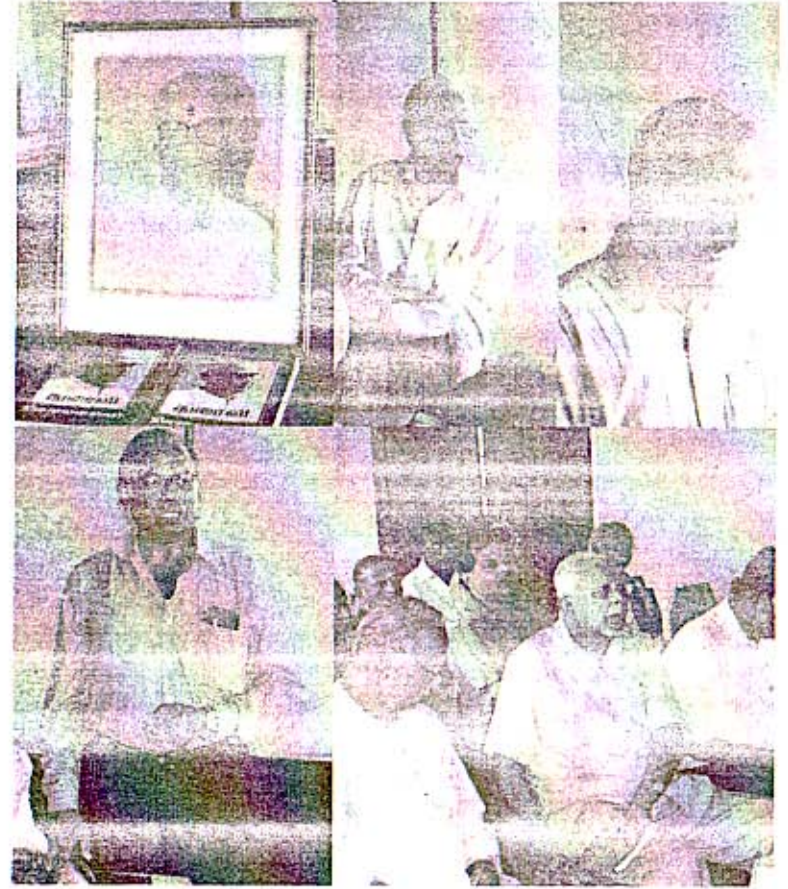
அதில் ஒன்றுதான் ஐவர் எழுதிய ‘மத்தாப்பு’ என்ற தொடர் நாவல்.

கடைசியாக அவரை நான் கொழும்பு வைத்தியசாலையில்தான் சந்தித்தேன். பேச முடியாத நிலை. நினைவாற்றல் சீராக இருந்தது. எனது வலது கரத்தைப் பொத்தியெடுத்துக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டார். என்னுடன் நண்பர் ஸ்ரீதரசிங்கும் உடன் வந்திருந்தார். அச்சுவேலியில் நடந்த அவரது இறுதிச் சடங்கிலும் நாமிருவரும் கலந்து கொண்டோம்.

யாழ்ப்பாணத்தைப் பற்றி ஒருவன் நேர்மையாகவும், ஆழமாகவும் சிந்திப்பானேயானால், அவனது ஞாபகத்தில் வீரகேசரி நிருபர் செல்லத்துரையின் நாமம் நிச்சயம் தட்டுப்படாமல் போகவே, போகாது!

'துறவி' திகைப்பு வேகரை

சாத்ய சமூகத்தல் மார்க்ஸியம்

- கனகரத் ந. கிரவந்திரன்

மார்க்ஸிய கோட்பாட்டின் எழுச்சி காரணமாகவே சாதியத்துக்கு எதிரான குரல்கள் ஒங்கி ஒலிக்கத் தொடங்கியதாகத் தெரிவிக்கும் தர்ஹா நகர் தேசிய

**சமூகத்தல் சமூகத்தல் சமூகத்தல்
சமூகத்தல் சமூகத்தல் சமூகத்தல்**

கல்வியியல் கல்லூரி விரிவுரையாளர் கலாநிதி. ந. இரவீந்திரன் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தில் பிறந்தவன் சமூகத்தில் உச்ச நிலையை அடைந்த போதிலும், அவரைத் தாழ்த்தப்பட்டவனாகவே பார்க்கின்ற நிலைமை இன்னமும் முடிவுக்கு வந்ததாகக் காணமுடியவில்லை எனவும் சுட்டிக் காட்டினார்.

இலக்கிய உலகில் 'துரைவி' என அழைக்கப்பட்ட அமரர் துரைவிஸ்வநாதனின் 78 ஆவது பிறந்ததினத்தை யொட்டி கலை இலக்கிய நண்பர்களால் கொழும்பு ஐந்துலாம்புச்சந்தியில் உள்ள பழைய நகர மண்டபத்தில் கடந்த சனிக்கிழமை நடாத்தப்பட்ட நினைவுப் பேருரை நிகழ்வில் 'சாதியச் சமூகத்தில் மார்க்ஸியம்' எனும் பொருளில் நினைவுப் பேருரையை நிகழ்த்தும் போதே அவர் மேற்கண்டவாறு குறிப்பிட்டார்.

எழுத்தாளர் தெளிவத்தை ஜோசப் தலைமையில் நடைபெற்ற இந்த நிகழ்ச்சியின் போது, துரைவியின் மகன் பி. வி. ராஜ் பிரசாத் வரவேற்புரையை நிகழ்த்தினார். விரிவுரையாளர் இரவீந்திரன் தமதுரையில் தொடர்ந்து கூறிய தாவது;

'சாதியச் சமூகத்தில் மார்க்ஸியம்' இத்தலைப்பு தொடர்பிலான புத்தக மொன்றை வெளியிடுவதற்காகத்

தீர்மானித்துள்ளேன். இது தொடர்பில் பேசுவதற்கு உனக்கென்ன தகுதி இருக்கிறதென்று யாராவது கேட்டால் எனக்குத் தகுதியில்லை என்பது உண்மை. ஆனால், அரசன் நிர்வாணமாகப் போகும் போது அதைச் சொல்லும் தைரியம் யாருக்குமில்லாத வேளையில், ஒரு சிறுவன் சொன்னானே. அந்தச் சிறுவனுக்குள்ள தைரியம் எனக்குள்ளது.

ஏற்கனவே சாதியமும் மார்க்ஸியமும் தொடர்பான நூல்கள் சிலவற்றை உருவாக்கியுள்ளேன். அவை சர்ச்சைகளை உருவாக்கியுள்ளன. இது தொடர்பில் பல விமர்சனங்களும் எழுந்துள்ளன.

சாதியம் தற்போது அதிகளவில் பேசப்படுகின்ற ஒரு விடயமாகும். இச்சாதியம் தொடர்பான பாடுபாடுகள் நீண்ட காலமாக நமது சமூகத்தில் காணப்பட்டாலும் 1980களில் 'தலித்' சமூகம் பற்றிப் பேசப்படத் தொடங்கப்பட்டது. இது தொடர்பில் கோ. கேசவன், நா. முத்துக் கோபன் ஆகியோர் ஆய்வுகள் செய்து நூல்கள் வெளியிட்டுள்ளனர்.

பிறப்பு அடிப்படையிலேயே ஒருவனின் அடையாளம் தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. தலித்தாகப் பிறந்த ஒருவன் அதி உயர் பதவியில் அமர்ந்தால் கூட, அவர் அமர்ந்த ஆசனம் கழுவி

தூய்மைப்படுத்தப்படும் தூர்ப்பாக்கிய நிலை காணப்படுகிறது. தாழ்த்தப்பட்ட சாதியில் பிறந்த ஒருவன் சமூகத்தில் உச்ச நிலையை அடைந்தாலும், அவன் தாழ்த்தப்பட்டவனாகவே கருதப்படுகின்றான்.

இந்தச் 'சாதியச் சமூகத்தில் மார்க்ஸியம்' எனும் உரைக்கு நானிட்ட உப தலைப்பு 'தமிழர் வாழ்வியல் பார்வை'. ஏனெனில், இத்தலைப்பைப் பேசும் போது தமிழர் வாழ்வியல் பற்றியும் பேச வேண்டி ஏற்படுகிறது.

நிலவுடைமை சமூகத்துக்கான கருத்துடைமையே சாதியம். சாதியம் என்றால் தீண்டாமை. 80களுக்கு முன் காணப்பட்ட நிலவுடைமை சமூகத்தினுடைய எச்ச சொச்சமே சாதியம். சாதியம் பல்வேறு சமூக முறைக்கேற்பத் தன்னை மாற்றிக் கொண்டு வாழக் கூடியது எனச் சாதியம் பற்றி ஆய்வு மேற்கொண்ட அறிஞர் ஒருவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந்திய தேசியத் தோற்றம் பிராமண தேசியமாகவே ஆரம்பிக்கின்றது. அதன் நலனையே முன்னெடுக்கும் வகையிலுள்ளது. காந்தி, நேரு போன்றவர்களால் கூட, அதை முற்றாகத் தவிர்க்க முடியாது போனது. அவர்கள் கூட தாராளவாத அரைப் பிராமணத் தேசியக் கொள்கையையே முன்னெடுத்தார்கள்.

அம்பேத்கரே இதற்கு எதிர்த் தேசியமாகத் தனித் தேசியத்தை முன்னெடுத்தார். கல்வி கற்றோர் உயர் பதவி வகிப்போர் பிராமணராக இருப்பதைக் கண்டே பெரியார் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தினருக்கு இட ஒதுக்கீடு கேட்டார்.

இலங்கையில் உருவான தமிழ்த் தேசியம் வேளாளர் தேசியமாகவே அமைந்தது. இங்கு எதிர் தேசியமாக எதுவும் அமையவில்லை. இலங்கையில் கம்யூனிஸ்ட்கள் எதிர் தேசியத்தை முன்னெடுக்காமல்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. ஒன்று அந்நிய ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிரான போராட்டம், மற்றையது பண்ணை முதலாளித்துவ எதிர்ப்பு. இதனால், இங்கு எதிர் தேசியம் உருவாகப்படவில்லை என்றார்.

இந் நிகழ்வில் ஜனாதிபதி ஆலோசகர் ஏ. எச். எம். அஸ்வர், 'மல்லிகை' ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா, எழுத்தாளர் கே. எஸ். சிவகுமாரன், தினக்குரல் ஆசிரியர் வீ. தனபாலசிங்கம் மற்றும் பலர் கலந்து கொண்டனர். கவிஞர் மேமன் கவி நன்றியுரை வழங்கினார்.

நன்றி: தினக்குரல்
3.3.2009.

கனவின் வர்ணங்கள் துண்டிக்கப்பட்ட

கடூர வுல்

காதில் இசைகிறது.

புன்னகையின் மொழி

உடைந்துப் பாய்ந்து

குரல் நொதி நொடக்கப்பட்ட

உயிர் கசிகிறது.

போர் புல்லாங்குழலால் வாசிக்க

கொலைகள் நிர்த்துணமாடின.

சமாதானம் எழுதிய

சொற்களில்

மலர் வளையங்கள் விழுந்தன.

குறுதி விழுந்த கறைகளில்

அலங்காரமிழந்தன

மலர்களும் மனிதர்களும்.

தேசம் கிழிந்த புகைப்படங்களைத்

தேடிப் பிடித்து

கோர்வையாக்கியதில்

ஒளியிழந்து விடிந்த

வீதியின் திசைகளில்

ஆயுதம் சுடிய பிம்பங்கள்

காட்சியளிக்குன.

எல். வஸீம் அகீர்யின் கவிதைகள்

போருட் பெருநாள்

கிறப்பிடம் தேடி

அலைகிறது மனது.

எனது குடியிருப்பு கிறந்த

வீதியில்

குண்டுகள் நிரம்பி வழிந்தன.

அதிகாலைகைத் தொழ

வீதியில் நுழைந்தேன்.

புகையிறளில்

என்னை வழியனுப்ப

முகிழ் கிழித்துக் காத்திருக்கிறது

சூரியன்.

எனது கிராமத்தின்

கண்ணீரில்

நனைந்து வண்ணம்

புரிதலும் நெசமும்

முறிந்துமுன்றன.

வீட்டின் எல்லையில்

போர்வீரன் குயாராகிறான்

முற்றத்தின் நடுவில் விளையாடும்

குழந்தையின் புன்னகையில்

அவனது இலக்குப் புறப்படுகிறது.

சுடுகாயங்களுடன் வீழ்ந்து

நாறிய பிணங்களை

குறுதிச் சேவை அணிந்து

இவ்வயில் நுட்பட்டன.

நாளை பெருநாள் கொண்டாடும்.

போருக்காக

ஆயுத அணிவகுப்பு முறுக்கேறியது.

கிறந்தவர்களைப் புகைப்புகற்குக்

குழிகள் தோண்டப்பட்டன.

கிறுள் படர்ந்த மேகக் கதவை

அதிகாலையில்

அடையாளம் தெரியாத லுறவன்

புட்டைபெட்டு போனான்.

போரும் பெருநாளும்

ஒன்றாயிற்று.

துயர் கவந்த அலளி

தொலைந்துபோன

இன்பத்தின் வர்ணிப்பைப்

பிந்திப் போன

காலம் தோற்றுக்கிறது.

சொந்த மண்ணின் கனவை

நடசத்திரங்களின்

அலங்காரங்களையும்

பேச வேண்டிய வார்த்தைகளின்

சுவப்பை

ஈரம் கசிந்த மனவிரும்பம் புசிக்கிறது.

மணல் முகட்டில்

கூரை பின்னி

உப்புக்கரிக்கும் பட்டினியில்

பொழுதைச் சுருட்டி

விடியலின் வீதி மூடப்பட்டிருக்கிறது.

ஏமாற்றப்பட்ட வரலாற்றின் குரல்

கொட்டை எழுத்துக்களில்

துயரக் கதைகளுடன்

புத்திரிகையில் பிரசுரமாயின.

புதினெட்டையும் தூண்டியது

வயது.

சிறு புள்ளியும் மாறாது

வெட்டி மறைக்கப்பட்ட

மேலும் கறைந்தது

புர்வீகப் பயணம்.

சரித்திரத்தில் கருகிக் கொண்டிருக்கிறது சமூகச் சேச்சு

- பிரகலாத ஆனந்த்

நிரந்தரத் தீப்பற்றி எரியும் காடு போலாகி, கருகிக் கொண்டிருக்கிறது எங்கள் தேசம். பாயும் குருதியும், உடையும் எலும்புகளும், சிதறும் தசைகளுமாக நாறிப் போகின்றனர் தேசத்தின் மக்கள். தேசத்தின் மக்களுடனான போர் நடக்கின்றது என்ற கேள்வி மனதை அரிக்கிறது. அமைதி சமாதானம் ஏற்படும் என்று நினைத்திருந்த நெகிழ்வுக் கதவுகளும் மூடப்பட்டு விட்டன. வெற்றி மாயைக்குள்ளே முகம் புதைத்த தீக்கோழியாக வைக்கப்பட்டிருக்கும் பெரும்பான்மைச் சகோதரர்களுக்கு, தேசத்தின் இன்னொரு புறம் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நரபலி பற்றி பெரிதாக எதுவும் தெரியாதிருக்கிறது. ஆழிப் பேரலையாய்த் துரத்தி மக்களை ஓட ஓட விரட்டி ஒரு குறுகிய பிரதேசத்தினுள் முற்று மிழந்து வந்து அடுத்த நேர உணவுக்காகவும், உறையுளுக்காகவும் தவிக்கையில் தினமும் விமானக் குண்டுகளும், வெடிகளும் வந்து வீழ்ந்து வெடித்து ஒன்று, பத்து, நூறு, ஆயிரம் என உயிர்களைக் காவு கொண்டபடி இருக்கிறது யுத்தம்! அங்கவீனர்களாய் கையிழந்து, காலிழந்து, கண்ணிழந்து, வடுப்பட்ட புண்ணும் உரிய சிகிச்சையின்றி புழுப் பட்டு மக்கள் படும் அவலம் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. சர்வதேசத்திற்குப் பரிகிற்ற உண்மை நிலை, பெரும்பான்மை இன சகோதரர்களுக்குப் புரியாதிருக்கிறது. அண்டை நாட்டில் இரத்த உறவுகள் கொதித்தெழுந்து தீயில் சங்கமமாகி கருகி வெடித்த போதும் கண்டு கொள்ளாதிருக்கிறது, அகிம்சையை அரை விலைக்கு விற்றுவிட்டு காந்தியையும் மறந்து விட்ட நாடு. வேரோடு பிய்த்தெறியும் ஆழிக்காற்றாய் யுத்தம் சர்மானியர்களையும் காவு கொள்ளும் போதும், மக்களை விடுவிக் என போர்முரசு ஒலிக்கிறது ஓங்காரமாய். மக்களால் தரித்திருக்கவும் வழியில்லை. நினைத்தபடி ஓடவும் வழியில்லை. அகதிகளாக வந்தவர்களும் கைதிகள் போல் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இளசுகளுக்கோ சோதனையும் வேதனையுமாக விசாரணைகள். மரணமோ தினமும் துரத்தியபடி!

ஆடி முடிக்கும் ஆக்ரோஷங்களின் வெறியாட்டத்தின் தொடர் வதையில் சுடுகாடாய் போயுள்ளது எமது தேசத்தின் ஒரு பகுதி. யார், யாரோடு போராடுகிறார்கள்? ஏன் வெறித்தனமாக குரூரமாக வெறியாட்டம் ஆடுகிறார்கள்? என்பதை எள்ளளவேனும்

சிந்தித்தால் இந்த யுத்தம் அர்த்தமற்றது என அசோகச் சக்கரவர்த்தி போல உணர முடியும். குரல்வளை திருகி குருதி உறிஞ்சியதான வெறித்தனமான திருப்தியா வெற்றித் திருப்தி? பயங்கர வாதத்தை பயங்கரவாதத்தால் அழித்த வரலாறு கிடையாது. உரிய அணுகுமுறையும், குறைகளுக்கான தீர்வுமே யுத்தத்தில் வெற்றி கொள்ள வைக்கும். மக்களினதும், தேசத்தினதும் எதிர்கால சபீட்சத்தை கேள்விக் குறியாக்கி, அமிழ்ந்து கொண்டிருக்கும் கப்பல் போலான தேசத்தை இன்று மீட்டெடுப்பது எங்ஙனம்? நீதி செத்த உலகில் மனத நேயத்தை மீட்டெடுப்பது எங்ஙனம்? இந்த அபாக்கிய நிலையில் வெறும் எழுத்துக்களாலும், இலக்கியத் தினாலும் செய்வதற்கு எதுவுமில்லை - வெறும் பதிவு ஒன்றைத் தவிர.

மிகத் துல்லியமாகத் தாக்குவதாகச் சொல்லப்படும் ஏவுகணைகளும், விமானக் குண்டுகளும் தாக்கியழிப்பது என்னவோ பெரும்பாலும் பொதுமக்களைத்தான். இன்று நடைபெறும் போரில் புலிகளையும், இராணுவத்தினரையும் விட பொது மக்களின் எண்ணிக்கையே பெரிதாக இருக்கிறது. இலக்கைத் தாக்குவதாகச் சொல்லப்படும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் கொல்லப்பட்ட அல்லது காயப்பட்டவர்களில் பெரும்பான்மையினர் பொதுமக்கள் தான் என்ற உண்மை முடி மறைக்கப்படுவதனால், சகோதர இன மக்கள் இன்னமும் வெற்றிப் பட்டாசுகளைக் கொழுத்து வதிலும், ஜெயவேவா கோஷம் எழுப்புவதிலும் திருப்தி காண்கிறார்கள், தமது

வாழ்க்கைச் செலவு மலை போல உயர்ந்து செல்வதையும் மறந்து!

இங்கே யுத்தத்தில் பயன்படுத்தப்படும் ஆயுதங்கள் உள்நாட்டுப் போர் என்ற எல்லையைத் தாண்டி, உக்கிரமானவையாக இருப்பது கண்கூடு. ஆயுத வியாபார நாடுகள் தொடர்பிலையும் ஆட்டி, பிள்ளையை கிள்ளுகின்றன. தமது சுய ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்ட அண்டை நாடுகள் ஆயுதங்களையும், ஆளணிகளையும் தாரை வார்த்துகின்றன. அகிம்சையை மறந்த காந்தி தேசம், அவலப்படும் மக்களைக் கண்டுகொள்ளாமல் பூனை கண்களை மூடிக்கொள்வதாய் நடக்கிறது. இங்கே போரை நடாத்திக் கொண்டிருப்பது அயல்நாடுகள்தானா என்ற கேள்வி ஆழ் மனதில் ஒலிக்கிறது.

பயங்கரவாதத்திற்கும், இன்று நடத்தப்படுகின்ற ஆக்கிரமிப்புப் போருக்கும் என்ன வித்தியாசம்? எது பயங்கரவாதம்? இன்றைய போரில் சிக்குண்டவர்களுக்கு சுதந்திரம் கிடையாது. தமது இருப்பிடங்களை விட்டு வெளியேற்றப்படுவதா விடு விப்பு? ஆயுதங்களால் ஏவப்பட்டு விரட்டப்படுவது ஒரு புறமும், எது வந்தாலும் அசையாதே என்பது மறுபுறமுமாய் மக்கள் மத்தளமாய் அடிபடுகின்றனர். இதனால் சிதறு தேங்காயாகிப் போன மக்களின் குருதி இளநீர் போல் தெறிக்கிறது. எமது கால வரலாற்றில் துரதிஷ்டமும், துன்பமும், ஆயுதப் பரிகரணமும் இந்த அளவிற்கு விளையாடிய காலம் வேறெதுவுமில்லை. இத்தனைக்கும் இடையே நடக்கும் யுத்தம் மனிதாபிமான யுத்தமாம்!

நியாயபூர்வமான கோரிக்கைகளுக்கான தீவிரவாதம், பயங்கரவாதமா என்ற கேள்வி உலகெங்கும் நடக்கும் யுத்தங்களின் போதும் எழும் உரத்த கேள்வியாக இருக்கிறது. இது இலங்கைத் தீவுக்கும் பொருத்தமானதே. எனினும் போரிடும் இரு தரப்பினரும் மக்களை மறந்து விடுகிறார்கள். யாருக்காகப் போராடுவதாகக் கூறப்படுகிறதோ, அவர்கள் பாதிப்புக்கு உள்ளாகின்றார்கள். தமிழ்ச் சிறுபான்மையினர் இராணுவத் தரப்பாலும், போராடும் குழுக்களாலும் பாதிப்புக்கு உள்ளாகின்றனர். பெரும்பான்மை இனத்தவரில் இராணுவப் படையணியில் பல இளைஞர்கள் உயிர்துறக்கிறார்கள். அவ்வப்போது பொது மக்களும் பலியாகின்றார்கள். யுத்தம் அனைத்து மக்களையும் பயப்பிராந்திகளுள்ளும், வறுமைக்குள்ளும் தள்ளியுள்ளது. மரண பயம் சிறு குழந்தைகளையும் பற்றிக்கொண்டுள்ளது.

போரின் முடிவு வெற்றி, தோல்வி என்று வரையறுக்கப்பட்டாலும், அழிவுதான் மிச்சமாக இருக்கும். பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரான போர் புதிய புதிய தீவிரவாதிகளை உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கும். இதுவே பயங்கரவாதத்தை உற்பத்தி செய்துகொண்டிருக்கும். பயங்கரவாதத்தைச் சட்டங்கள் அப்பாவினைச் சிறைகளில் தள்ளி வைத்தது பயங்கரவாதிகளை உருவாக்க வழி வகுக்கிறது. பயங்கரவாதத்தை போர் மூலம் அழித்தொழிக்க முடியாது. மாறி மாறி மன்னர்கள் படை திரட்டிப் போரிட்ட பழைய வரலாறுகளே

இதற்குச் சான்று பகர்கின்றன. இந்து சமுத்திரத்தின் முத்து வெற்றுச் சிப்பியாகிறது.

இன்று எத்தனையோ போராளிகள் தம்மைத் தற்கொலைப் படையினராக அர்ப்பணிக்கும் நிலையைப் பற்றி நாம் சிந்திக்க வேண்டும். இந்த நிலை ஏன் உருவானது? தனி ஒருவனுக்கு உணவில்லை எனின் ஜெகத்தினை அழித்திடுவோம் என்றான் பாரதி. இன்று உணவுக்கு மக்கள் படும் அவலம் அச்சுறுத்தலாக உள்ளது. ஒருபகுதி மக்கள் அடுத்த வேளை உணவுக்கு ஏங்கி நிற்கின்றனர். மழையிலும். பனியிலுமாக குழந்தைகளும், முதியவர்களும் வாடுகின்றனர். இயற்கை உபாதைகளைப் போக்கிட இடமின்றி மரங்களுக்குப் பின்னால் ஒதுங்குகின்ற முற்காலம் மீண்டும் தரிசனமாகிறது. பெண்கள் படும் சங்கடம் சொல்லத் தேவையில்லை. பாம்பும், தொற்று நோய்களும் மனிதனை சிறிது சிறிதாக விழுங்குகின்றன. இதற்கு என்னதான் முடிவு?

மக்கள் தம் மண்ணில் வாழ்ந்து போல் அகதி முகாம் வாழ்வு ஆகிவிடுமா என்ன? வலிகாமம் உட்பட மக்களின் வாழிடங்கள் பல தசாப்தங்களாக பாதுகாப்பு வலயங்களாக ஆக்கிரமிக்கப்பட்டுள்ளன. மக்கள் இடம்பெயர்ந்தால் வன்னி நிலப்பரப்பிலும் இந்திலை தோன்றுமா?

இன்று தேவை அமைதி, சமாதானம், நிம்மதியான வாழ்வுதான். இதற்கு ஒரே வழி உடனடியாக பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வினை முன்வைப்பதுதான்.

கடிதங்கள்

மல்லிகையின் 44வது ஆண்டு மலர் கிட்டியது. கடந்த 35 வருடங்களுக்கு மேலாக மல்லிகையின் வாசகனாக இருந்துவரும் எனக்கு அதன் வளர்ச்சியும், கவர்ச்சியும் மனநிறைவைத் தருகிறது. ஆரம்பகால ஆண்டு மலர் ஒன்றில் எதிர்காலத்தில் மல்லிகை உலக வரலாறு படைக்கும் என்று நீங்கள் எழுதி இருந்ததைப் பார்த்துநானும் டாக்டர் தம்பிராஜாவும் - சண்முகதாசன் பெறாமகளை முடித்தவர் எனக்கு மல்லிகையை அறிமுகப்படுத்தியவர் - சிரித்தது நினைவுக்கு வருகிறது. ஆனால் இன்று சிற்றேடுகளின் வரலாற்றில் புதுமை படைத்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கும்போது பெருமையாக இருக்கிறது.

சிற்றேடுகள் இடையில் நின்று விடுவது தொடர்பாக எழுதி இருந்தீர்கள். அதன் காரணங்களை ஆராய வேண்டியது அவசியமே. குறிப்பிட்ட ஒரு கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் சிற்றேடுகளைத் தொடங்குவதும், அவர்களோடு தொடர்புள்ளவர்கள் தமது ஆக்கங்களை அளிப்பதும் முதற்கட்டமாக அமைகிறது. சூழலும் வயதும் காரணமாக இவர்கள் ஓய்ந்துவிடும் போது சிற்றேடு உயிரை விட்டு விடுகிறது. விற்பனையும் ஒரு பிரச்சினையே. இன்னும் பல உண்டு. ஒவ்வொருவரது வாழ்க்கையிலும் வரலாறு பொதிந்திருப்பது உண்மையே. ஆனால் ஒரு சிலரைத் தவிர மற்றவர்கள் அதனைப் பதிந்து வைப்பதில்லை. இலங்கை வானொலியில் சுமார் ஆறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஆதயத்தில் வாழ்வோர் என்ற நிகழ்ச்சியை நான் நடத்திய காலத்தில் தகவல் சேர்ப்பது எவ்வளவு சிரமமானது என்பதை நேரடியாகவே உணர்ந்தவன் நான். புகழ் பெற்றவர்களின் பிள்ளைகள் கூடத் தமது தந்தையைப் பற்றிய தகவல்களை வைத்திருப்பதில்லை.

தற்காலத்தில் மறக்கடிக்கப்பட்டிருக்கும் சிறுவர் இலக்கியங்களை மீண்டும் நினைவுக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறார், அன்புமணி. கம்பவாரிதி நடப்பு விவகாரங்களைத் தமக்கே உரிய நகைச்சுவைப் பாணியில் தந்திருக்கிறார்.

சிறுகதைகளுள் மரண அறிவித்தல் மனதைத் தொட்டது. கட்டுரைகளும், கவிதைகளும் மலருக்கு மணம் சேர்க்கின்றன.

பொல்கஹவெல

அ.லெ.மு.ராசீக்

ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே நான் மல்லிகையின் தொடர் அபிமான வாசகன். அதன் மாதாந்த இதழ்கள் ஒவ்வொன்றையும் பக்கமெண்ணிப் படித்து வருபவன்.

நானும் உங்களைப் போலவே, ஊரை விட்டு வந்து கனகாலமாகி விட்டது. அங்குள்ள இலக்கிய ரசிகர்களின் மனப்பான்மையே வேறு. இங்குள்ளவர்களின் மனப்போக்கு வேறு. இது பட்டினம். நாட்டினது தலை நகரமும் கூட!

இங்கு பல்வேறு வகைப்பட்ட சுவைஞர்கள் இருக்கின்றனர். பல பல பிரதேசங்களில் இருந்து வந்தேறியுள்ளவர்கள் இவர்கள். இவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் திருப்திப்படுத்துவது என்பதே பொல்லாத ஒரு வேலை.

உங்களைப் பற்றிய பல்வேறு விமர்சனங்களைக் கூர்ந்து அவதானித்து வருபவன், நான். நீண்ட நெடுங்காலமாகவே உங்களை எனக்கு உங்களது எழுத்தில் தெரியும். என்னை உங்களுக்குக் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. அது தேவையில்லை என்பதே எனது கருத்து. ஆரம்பகால கட்டங்களில் நான் மல்லிகையின் தொடர் வருகையைப் பற்றி மனதிற்குள் பயந்ததுண்டு. அப்பொழுது நான் உங்களைப் பற்றி பரிபூரணமாக அறியாத காலம்.

சிறீறேடொன்றை இத்தனை ஆண்டுக் காலங்களாகத் தொடர்ந்து இடைவிடாது நடத்தி வருவது என்பதே மிகப்பெரிய ஆற்றல்தான். ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு புதுப் புதுப் பிரச்சினைகள் தோன்றி மறையக்

கூடும். ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக நீங்கள் கொடுத்துவரும் விலை அளப்பரியது. பிரமிக்க வைக்கக் கூடியது.

எல்லா முகாம்களிலிருந்தும் பல பல கோணங்களில் விமர்சனங்கள் வரலாம். தாங்கிக் கொள்ள தனியான ஒரு மனத்துணிவு வேண்டும். எனக்குத் தெளிவாகவே தெரியும். உங்களுக்கு ஆரம்ப காலகட்டத்தில் இருந்தே தனியான ஒருவகை மனத்திடம் உண்டு என்பதைப் பல கட்டங்களில் நிரூபித்துக் கொண்டு வருகிறீர்கள். எவர்தான் என்ன குற்றச்சாட்டுகளை உங்களுக்குத் தெரிவாக வைத்துள்ள போதிலும், என்னைப் போன்றவர்கள் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் உங்களை - உங்களது இடைவிடாத உழைப்பை - என்றுமே மதித்துக் கௌரவித்து வந்துள்ளோம். அதற்கு அத்தாட்சியாகவே இந்தக் கடிதத்தை எழுதுகின்றேன்.

ஆரம்ப காலகட்டங்களில் மல்லிகைக்காக நீங்கள் எப்படி எப்படிப் பாடுபட்டு உழைத்து வந்தீர்களோ, அதிலிருந்து பின்வாங்காமல் மேலும் மேலும் எங்களது கூட்டுப் பலத்தையும் உள்வாங்கிக் கொண்டு செயற்பட்டு வாருங்கள். நமது இலக்கிய வட்டாரத்தில் ஒரு பெருங் குணமுண்டு. அர்ப்பணித்து உழைப்பவன் மீது 'சொட்டை' சொல்லிக் கிண்டலடிப்பார்கள். அதேசமயம் தாங்களாக முன்வந்து உருப்படியாக ஒன்றையுமே செய்யமாட்டார்கள். எனக்குத் தெளிவாகத் தெரியும். நீங்கள் மல்லிகையின் தனித்துவத்தை இன்னுமின்னும் மேலெடுத்துச் செல்வீர்களென்று!

வத்தளை. எம்.தேவநேசன்

2009 பெப்பரவரி மாத மல்லிகை இதழ் அட்டையில் எனது புகைப்படத்தை பிரசுரித்தமைக்காகவும், வாழ்க்கை - இலக்கியக் குறிப்புகளை வெளியிட்டமைக்காகவும் எனது மனப்பூர்வமான நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

மல்லிகை அட்டையில் எனது புகைப்படம் வெளியிடப்படுவது இது இரண்டாவது தடவையாகும். தினகரன் - துரைவி இணைந்து நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் வெற்றி பெற்ற 15 பேரின் புகைப்படங்கள் 1999 ஆண்டு மலரில் வெளியிடப்பட்டது. அதில் எனது புகைப்படமும் இடம் பெற்றது இன்னமும் மகிழ்ச்சி அளிக்கும் நிகழ்வாக இருக்கின்றது.

இலக்கியப் படைப்பாற்றலில் வல்லபம் கொண்டிருந்த பிரமுகர்களின் படங்கள் முன்முகப்பில் வெளியிடப்பட்டு வருகின்ற ஒரு நிகழ்ச்சித் தொடரில் என்போன்றவர்களின் உருவமும் வெளியிடப்படுவது ஒரு புதிய தோற்றமும் ஆகும்.

சாமான்யர்களிலும் மறைந்திருக்கும் சிறியளவிலான இலக்கிய ஆர்வங்களையும் கண்டறிந்து அவர்களை முதுகில் தட்டி ஆர்வமூட்டும் நிகழ்ச்சித் திட்டத்தின் ஆரம்பமாகவே நான் இதனைக் கருதுகின்றேன்.

எனது இலக்கியக் குறிப்புகளை அழகாகத் தொகுத்தளித்த நண்பர் திக்குவல்லை கமால் அவர்களுக்கும் எனது நன்றி உரித்தாகிறது. மூதூரில் இடம்பெற்ற இனவாத மற்றும்

உள்ளூர் மோதல்களால் ஏற்பட்ட வாழ்க்கை மாற்றங்களை நாவலாகத் தரவேண்டும் என்ற அவரது கோரிக்கையை கூடிய விரைவில் நிறைவேற்றும் ஆவலும் மனதில் சூல் கொண்டுள்ளது.

மூதூர். எம்.எஸ்.அமானுல்லா

மல்லிகை 44வது ஆண்டு மலர்கிடைக்கப் பெற்றது. ஆக்கங்களையாவும் நன்றாக இருந்தன. சுயவரலாறு பற்றிய தங்கள் கட்டுரை வரவேற்கத்தக்கது. எழுத்தாளர்கள் சுயசரிதை எழுதுவதால் அது தற்பெருமை என்று சிலர் நினைக்கலாம். ஆனால், வரும் பின் சந்ததி அவர்களின் வாழ்க்கை முறையை அடிப்படையாக வைத்து பயனடைய வழிவகுக்கும். மலரில் வந்த கதைகள் எல்லாம் நன்றாக இருந்தன. கம்பவாரிதி அவர்களின் ஆடிக்கொண்டார் பகுதி மிகவும் நன்றாக இருந்ததுடன், பலருக்கு ஒரு படிப்பினையாகவும் இருக்கும்.

செங்கை ஆழியான் அவர்களின் எனது இலக்கியத் தொகுப்புக்கள் பற்றி அறிந்ததுடன், அவற்றில் சில எங்கள் வெளியீடுகளாக என்னிடம் இருப்பதுடன், மேலும் சிலவற்றைப் பெறுவதற்கு வழிகாட்டியாக விளங்கியது.

சொல்லப் போனால், மலர் பயனுள்ளதாக இருந்தது.

திருகோணமலை. எஸ். கனகரட்ணம்.

- என்.எஸ்.மாதவன்

(மலையாள மூலம்)

நான் குதுப்தீன் அன்சாரி. வயது 29, ஒரு தையல்காரன். என்னுடைய அம்மா, மனைவி மற்றும் மகளோடு நான் வசிக்கிறது அஹமதாபாத்தில் பப்பு நகர் கொலனியில். நல்ல காத்து விசின இந்தத் தை மாசத்தில் முழு அஹமதாபாத்திலேயும் என்னுடைய பட்டம்தான் சரியான உயரத்தில் பறந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் பின்னே ரத்தில் வேலை முடிந்ததும் நான் கடையைப் பூட்டுவேன். என்னிடம் காசிருந்தால் வீட்டுக்குப் போகிற வழியில் நான் என்னுடைய மகளுக்கு விருப்பமான வாதினால் பட்டர்ஸ்கொட்ச் ஐஸ்கிரீம் வாங்குவேன். சிலவேளைகளில் எதையாவது பற்றி யோசிக்க வேண்டியிருந்தால் தண்ணி இருக்கிறதோ இல்லையோ, சப்மதி ஆற்றைப் பார்த்துக் கொண்டு எலிஸ் பாலத்தில் நடப்பேன். நான் பார்க்க என் கண்களின் முன் வளர்ந்த பப்பு நகரத்து இளம் பெண்கள் தங்கள். திருமண உடையைத் தைக்க வருகிற சமயங்களில் நான் உணர்ச்சிவசப்படுவதும் உண்டு. பிறகு நான் ரிஸ்ட்.ப் வீதியில் இருக்கிற வியாபாரிகளிடம் சிவப்புக் கண்ணாடி வளையல்கள் வாங்குவேன். எங்களுடைய ஒற்றை நுளம்பு வலைக்குள் கிடைக்கிற தனிமையில் நான் அவற்றை என் மனைவிக்குக் கொடுப்பேன். வாடகைத் தவணை முறையில் நாங்கள் 14 இஞ்சி டீவி ஒன்று வாங்கின நேரம் நான் ஏலக்காய் போட்ட தேத்தண்ணி எப்படி வைப்பது என்று பழகினேன். என்னுடைய அம்மாவும் மனைவியும் க்யோங்கி சாஸ் பி காபி பாஹு தியையும் (*Kyonki Saas Bhi Kabhi Bahu Thi*), வேறு தொலைக் காட்சி நாடகங்களையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது நான் தேநீர் போடுவேன். நாடகங்களிலேயே அவர்கள் கண்ணாக இருப்பதால் ஒரு நன்றி கூடச் சொல்லாமலே தேநீரை வாங்குவார்கள். அது என்னைச் சிரிக்க வைக்கும்.

அம்மா சினிமாவுக்குப் போவதைக் காட்டிலும் வெளியில் போய்ச் சாப்பிடுவதையே விரும்பினா. தீன் தர்வாசாக்குக் கிட்ட இருக்கிற பாதியார் காலியின் நடைபாதைக் கடைகளில் வாட்டின இறைச்சி, ஆட்டுக் குருமா மற்றும் பொரிச்ச மீன் நல்ல விருப்பம். அல்லது சங்கல்ப சாப்பாட்டுக் கடையில் என்னுடைய மகள் கை தட்டி வரவேற்கும் விருந்தான பத்தடி நீளத் தோசை அல்லது கோபி உணவகத்தில் தயிரில் செய்த காடி மற்றும் ஊந்தியா. சர்க்கரை வள்ளிக் கிழங்கு, கத்திரிக்

காய், உருளைக்கிழங்கு எல்லாத்தோடும் வைஷ்ணவ குஜராத்திகளின் சமையல் சேர்வைகளும் சேர்ந்த பதார்த்தத்தை அம்மா ருசித்துச் சாப்பிடுவா. ஆகக் குறைந்தது மாசத்தில் ஒரு தரமாவது அம்மாவை வெளியே கூட்டிக் கொண்டு போய் சாப்பிடும் வழக்கத்தை வைத் திருந்தோம். அவர்களுக்குப் பிடித்த தொலைக்காட்சி நாடகங்கள் ஒளிபரப்பா காத ஒரு நாளைத் தேர்ந்தெடுத்து முச் சக்கர வண்டியில் போவோம். ஆனால் குதுப்தீன் அன்சாரியான நான் வெகு சீக்கிரமாகவே ஒரு குறியீடாக மாறி விட்டேன்.

டெல்லியில் இந்தியா கேட் இருக்கு, ஜெய்ப்பூரில் ஹாவாமஹால், கல்கத்தா வில் ஹெளரா பாலம் மற்றும் பம்பாயில் இந்தியா வாசல். ஆனால், அஹமதாபா தில் அந்த மாதிரி உடனடியாக நினை வில் வருகிற மாதிரி ஒரு குறியீடும் இல்லை. குறியீடு இல்லாத நகரம் முக மில்லாதது மாதிரி. அது அடையாளம் அற்றதாகி விடுகிறது. காந்திஜியின் சப்மதி ஆச்சிரமம் அஹமதாபாத்தின் குறியீடாக இருக்க முடியாது - அது அவ்வளவு எளிதில் மனதில் பதிக்கிறதாக இல்லை. சித்தி சையது பள்ளிவாசலில் உள்ள, நுணுக்கமாகச் செதுக்கிய பின் னிப் பீணைந்த கிளைகள் இருக்கிற கல்லு யன்னல் இந்திய முகாமைத்துவ நிறுவனத்தால் கைப்பற்றப்பட்டு விட்டது. நான் அந்த இடைவெளியை நிரப்பும் வரை அஹமதாபாத்தில் அதற்கென்று தனித்துவமான ஒரு குறியீடும் இருக்க வில்லை.

2002ம் ஆண்டு வழக்கத்தை விட அதிகமாகக் காற்று வீசியது. வடதிசைக் காற்று என்னுடைய வீட்டுக்குக் கிட்ட இருக்கிற கொடிகளுக்கூடாக கடுமையாக வீசிய போது இந்த வருஷம் பட்டப் பிரியர்களுக்கு விசேஷமானதாக இருக்கு மென்று எண்ணிக் கொண்டேன். ரயில் வேயில் வேலை செய்த என்னுடைய பள்ளி நண்பன் பாய் சந்தை சந்திக்கச் சென்றேன். உள்ளூரில் அவனுடைய பட்டங்களே சரியான உயரத்தில் பறந்தன. நான், "பாய், இந்த மகர சங்கிராந்தி அன்று நான் உன்னை வெல்லுவேன்" என்று சொன்னேன். பாய் சந் என்னுடைய முதுகில் குத்தி சிரித்துக் கொண்டே "சரி" என்றான்.

அந்தச் சிரிப்பில் இருந்த நம்பிக்கை என்னுடைய ஆவலைக் கொஞ்சமும் குறைக்கவில்லை. அன்றைக்கே நான் தீன் தர்வாசாவில் இருக்கிற அய்யுப் பட்டவாலாவில் மூங்கில் சட்டம் போட்ட மூன்று பட்டங்களும் ஒரு நூல் பந்தும் வாங்கினேன். மிச்ச சொச்சம் விக்கற ஒரு கடையில் பழைய கண்ணாடிப் போத்தல்களும் கொஞ்சம் வாங்கினேன். போத்தல்களை உடைச்ச அம்மாவிடம் கொடுக்க அவ்வின் வேலை தொடங்கி யது. நான் தைத்துக் கொடுத்த தடிச்ச கையுறைகளைப் போட்டுக் கொண்டு கண்ணாடித் துண்டுகளை அவு பாக்கு உடைக்கப் பாவிக்கும் சின்னக் கல்லில் அரைக்கத் தொடங்கினா. நான் அரைச்ச கண்ணாடித் துண்டுகளையும் பசையை யும் நல்லாக் கலந்து நூலில் பூசிக் காய வைத்தேன்.

மகர சங்கிராந்தி அன்று வானம் பல வண்ணப் பொட்டுக்களால் நிறைந்திருந்தது. நிறையப் பட்டங்களால் வானத்தில் இடமே இல்லாத மாதிரி இருந்தது. புறா வளர்க்கிற என்னுடைய பக்கத்து வீட்டுக்காரன் கப்தர்பாஸ் ஹசன் ஷேக் வழக்கம் போல அன்று பறவைகளைப் பறக்க விடக் கூடதென்று தீர்மானித்துக் கொண்டான். மற்றவர்களிலிருந்து என்னை வித்தியாசமாகக் காட்டிய என்னுடைய இளம் பச்சை நிறக் கண்கள், பார்க்க முடியாதபடி எகிறும் காற்றின் விசையை ஆகாயத்தில் தேடின. திடீரென்று நான் ஒரு அடர்த்தியான பொட்டைக் கண்டேன். அது காற்றில் மிதந்து கொண்டிருந்த ஒரு கழுகு. இரண்டு இழுவையோடு என்னுடைய பட்டம் பறவையை தாங்கிக் கொண்டிருந்த நூலுக்குள் புகுந்தது. இப்ப பட்டம் தன்பாட்டில் பறந்தது. என்னுடைய உதவி அதற்குத் தேவைப்படவில்லை. என்னுடைய மனம் ஒரு விதமான எண்ணங்களும் இல்லாமல் வெறுமையாயிருக்க, நான் அடைந்த மயக்கம் வரவைக்கும் உயரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்... ஆனால் கொஞ்ச நேரத்தில் என் மனம் அதனுடைய பாதுகாப்பை நினைத்துப் பயந்தது. கயிற்றைத் தளர்த்தி வீட்டுக் கொடுப்பதை நிறுத்தினேன்.

அன்றைக்கு என்னுடைய பட்டமே உயரப் பறந்தது. பாய் சந் என்னைத் தழுவினான். அவன் எப்படி அப்படித் தான். கொஞ்சங் கூடப் பொறாமையின் சாயல் இல்லாமல் மற்றவரின் வெற்றியைப் பகிர்ந்து கொள்வான்.

நான் என்னுடைய பட்டத்தைக் கீழே இழுக்கத் தொடங்கினேன். தாக்குவதற்கு இதுதான் தருணம். முதலாவதாக நான் வெட்டினது பாய் சந்தின் பட்டம். என்னுடைய பட்டத்தின் நூல் சூரியக் கதிர்கள் பட்டு வாள் போல மின்னியது. எவ்வளவு பட்டங்களை வெட்ட முடியுமோ அவ்வளவையும் வெட்டியபடி நான் மைதானம் முழுக்க ஓடினேன். பிறகு என்னுடைய சேட்டை யாரோ இழுக்கிற மாதிரி உணர்ந்தேன். “தர்சி சாச்சா, தயவு செய்து என்னுடைய பட்டத்தை வெட்டாதீங்க” என்று சொன்னாள் பிந்தியா. நான் பிந்தியாவின் நப்கின் துண்டுகளைத் தைத்திருக்கிறேன் - அவளின் சின்ன இடுப்பில் போட்டு பெரிய ஊசியால் குத்தி விட்ட துண்டுகள் - பிறகு சிறு உடைகள், சட்டைகள் இப்ப பாவாடை சட்டைகள். அவள் என்னுடைய குறிப்புப் புத்தகத்தின் பக்கங்களில் குறித்து வைத்த அளவுகளினூடாக வளர்ந்தாள். இப்ப அவளுக்குப் பன்னிரண்டு வயது.

“நான் வெட்டுவேன். அது விளையாட்டில் ஒரு பகுதி. உனக்குப் பட்டம் வெட்டுப்படும் என்று பயம் என்றால் ஏன் வந்தாய்?”

அப்ப பிந்தியா எனக்குப் பட்டம் பற்றின கதையைச் சொன்னாள். ஒரு பெண்ணுக்குப் பட்டம் அவளுடைய காதலன். ஆணுக்கு அது காதலி. நூல் அவர்களுடைய காதல். அறுந்த நூல் உடைந்த உறவு போல. பட்டம் தொலையாமல் இருப்பது முக்கியம். ஒருவருக்கு அவரது பட்டம் திரும்பக் கிடைத்தால் மட்டுமே இணைதல் சாத்தியம்.

“அதனால் தர்சி சாச்சா, நீங்கள் ஒரு போதும் நூலை வெட்டக் கூடாது” என்று சொல்லி முடித்தாள் பிந்தியா.

என்னுடைய சிரிப்பில் பிந்தியாவும் இணைந்து கொண்டாள். அவளுடைய கன்னக் குழிகள் இன்னும் அழகாகியிருக்கக் கண்டேன். அன்றைக்கு வீட்டுக்குப் போகும் வழியில், மகர நட்சத்திரம் தென்பட்ட நேரம், பல காதல் கதைகள் என்னைச் சுற்றிப் பின்னக் கண்டேன் - காதல், பிரிதல், இணைதல்.

என்னுடைய பக்கத்து வீட்டுக்காரன் கப்தர்பாஸ் ஹசன் ஷேக் தன்னுடைய கட்டடத்தின் விநாந்தையில் இருந்த புறாக் கூண்டுகள் சூழ்ந்த ஒரு அறையில் வசித்து வந்தான். கீழ்வீட்டு அறைகளை அவன் வாடகைக்கு விட்டிருந்தான். வாடகைக் காசில் அவன் தன் பறவைகளுக்குத் தேவையான திணையை வாங்கினான். சிக்கந்தரி, காபூலி மாதிரி உயர்ந்த இனப் பறவைகள் வாங்க அவன் எப்பவாவது ஆக்ராவக் கோ அல்லது டெல்லிக் கோ போவான். அவன் கை தட்டுகிற போது பறவைகள் எல்லாம் விநாந்தையிலிருந்து வெளியில் வானத்துக்குப் பறந்து பிறகு இன்னும் தூரப் பறந்து போகும். பிறகு அவை எல்லாம் விமானம் போலச் சுழன்று திரும்பி மீள ஒரு வட்ட மடித்து விநாந்தையில் வந்து இறங்கும். கீழே இறங்கு முன் நிகழும் அழகான நளினமான திரும்பல் எனக்கு ஒரு நடன மாதின் உடையின் சுருங்கி விரியும் மடிப்புகளை ஞாபகமுட்டின. சிறகடிப்புகள், கூவல்கள், வீடு திரும்பும் மகிழ்வை வெளிப்படுத்தும் மணிக் கண்கள் -

எல்லாத்தையும் என் மகள் கைகளைத் தட்டினபடி சந்தோஷத்தில் கூச்சலிட்டுக் கொண்டு பார்ப்பாள். தன்னைத் தவிர ஹசன் ஷேக் தன்னுடைய பறவைகளுக்கு உணவுட்ட அனுமதித்த இன்னொரு ஆள் அவள் மட்டுமே.

மாசி மாத ஆரம்பத்தில் புறாக்கள், பின்னாளில் எப்பவோ வரப் போகும் ஒரு பேராபத்தைப் பற்றி எச்சரித்தன. ஹசன் ஷேக் “எவ்வளவுதான் கை தட்டினாலும் பறவைகள் பறக்குதில்லை. ஏதோ கெட்டது நடக்கப் போகுது” என்றான். அன்றைக்கு நான் சந்தைக்குப் போய் ஆட்டாமா, பருப்பு, உருளைக்கிழங்கு, பெசன் எல்லாம் முன் கூட்டியே வாங்கி வைத்தேன். எரிவாயு ஏற்கனவே தட்டுப் பாடாக இருந்ததால் என்னால் அதை வாங்க முடியவில்லை. அம்மா எரிச்சலோடு “உனக்கு என்ன நடந்தது? கால நேரஞ் சரியில்லை என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனா, ஏன் இந்தப் பைத்தியகார வேலை? அம்தாவாடிகளும், குஜராத்திகளும் நல்ல சைவர்கள், பப்புலில் இருக்கிற ஜைனர்கள் தலைகுனிந்து நடப்பவர்கள். ஒரு எறும்புக்குக் கூடத் தீங்கு செய்ய நினைக்காதவர்கள். அவர்களுக்கு விருப்பமான கடவுள் யார்? பஹுவான் ரஞ்சோத் - பாரதப் போரில் பங்கெடுக்காத ஸ்ரீ கிருஷ்ணன். அந்தப் பறவைப் பிரியமான விசர் பிரம்மச்சாரி. சொல்லுவதைக் கேட்காதே” என்றான்.

நாட்கள் செல்ல கடைசியில் அம்மா சொன்னது சரிதான் என்று நினைத்தேன் நான். பிறகு ஒரு இரவு யாரோ “குதுப்தீன்” என்று கூப்பிட்டுக் கதவைத் தட்டினார்கள்.

வெளியே பாய் சந் நின்று கொண்டிருந்தான். அவன் மூச்சு வாங்கிக் கொண்டிருந்தான். “ரயில்வே ஸ்டேசனிலிருந்து நேராக இங்கேதான் வருகிறேன். அயோத்தியாவிலிருந்து வந்த ரயிலின் ஒரு முழுப் பெட்டியை உங்களுடைய ஆட்கள் - பரோடாக்குக் கிட்ட கோத்தா ஸ்டேசனின் வெளிப் பக்க கைகாட்டிக்கு அருகால் வசிக்கும் முஸ்லிம்கள் கொளுத்தி விட்டார்கள். எங்களோடு பள்ளிக்கூடத்தில் படித்த, கணக்கில நிறையப் புள்ளிகள் எடுக்கிற ஹாந்தி பெனை ஞாபகமிருக்கா? கணவன், குழந்தைகளோடு அவள் கொல்லப்பட்டு விட்டாள். அயோத்தியாவிலிருந்து திரும்பிக் கொண்டிருந்த பல யாத்திரீகர்கள் கூட கொல்லப்பட்டு விட்டார்கள். நகரம் எங்கும் ஒலிபெருக்கிகள் கட்டியாச்சு. எனக்குப் பயமாக இருக்கு. ஹசன் ஷேக்கின் புறாக்கள் சொன்னது சரி. இங்கே வரும் வழியில் நான் ஆஷாவையும் பிள்ளைகளையும் ஜெய்ப்பூரில் இருக்கிற என்னுடைய மூத்த சகோதரன் வீட்டுக்கு நாளைக்கு கூட்டிக் கொண்டு போக வீரேன் ஷாவின் டாட்டா சுமோக்குச் சொல்லி வச்சிருக்கிறேன். குதுப்தீன் கவனமாயிரு. இந்த இடத்தை விட்டுப் போ. உனக்கு இதைச் சொல்லத்தான் வந்தேன்” என்றான்.

கனகாலத்துக்குப் பிறகு என்னுடைய அம்மாவின் முகத்தில் பயம் குடி கொண்டது. அன்றிரவு என்னுடைய மகளைத் தவிர வேறு யாரும் நித்திரை கொள்ளவில்லை. விடிஞ்சு பிறகும் கூட நான் கதவுகள் யன்னல்கள் எல்லாத்தை

யும் பூட்டி வைத்திருந்தேன். கடைசியா மகளுக்கு அலுப்படிக்கத் தொடங்க நான் வீட்டின் பின் முற்றத்துக்குப் போகும் கதவைத் திறந்து விட்டேன். அவள் விளையாடத் தொடங்கினாள். திடீரென்று எனக்கு ஏதோ விழுந்த சத்தம் கேட்டது. நான் எச்சரிக்கையாக எழும்ப, மகள் ஹசன் ஷேக்கின் புறா ஒன்றைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தாள். “வடிவான புறா” என்றபடியே அவள் அதை என்னிடம் தந்தாள். கழுத்து முறிந்து அது செத்துப் போயிருந்தது. நான் முற்றத்துக்குப் போனேன். அப்ப ஹசன் ஷேக் “என்னுடைய பறவைகள், என்னுடைய பறவைகள்” என்று கத்தியதைக் கேட்டேன். அடுத்ததாக நான் பார்த்தது எரிகிற அவனுடைய உடலை. கலகக்காரர்கள் அவனைப் பெற்றோலில் குளிப்பாட்டியிருந்தார்கள்.

பிறகு அவர்கள் எங்களிடம் வந்தார்கள். வீடு முழுக்க மண்ணெண்ணையை ஊற்றி நெருப்பு மூட்டினார்கள். கடைகளிலிருந்து மாயமாக மறைந்த எரிவாயுக் கலங்கள் எல்லாம் இப்ப முகம் காட்டின. பல எங்கள் வீட்டை நோக்கிப் எறியப்பட்டன. எரிவாயுக் கலம் வெடிச்ச போது வந்த வெளிச்சத்தில் நான் காற்றில் மிதந்த என்னுடைய அம்மா, மனைவி, மற்றும் மகளுடைய உடல்களைக் கண்டேன். முற்றத்துக்கு வெளிப் பக்கம் இருந்த கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே ஓடிப்போனதும், சுற்றிவர வாள்கள், உடைந்த போத்தல்கள், பெற்றோல் குவளைகள் எல்லாம் வைத்திருந்த ஆட்களைக் கண்டேன்.

எங்களைப் போல ஆட்கள். அவர்களுடைய இடுப்பு அளவு என்னுடைய குறிப்புப் புத்தகத்தினூடாகவே வளர்ந்து கொண்டு போனது. பெண்கள். நான் அவர்களுக்குத் தைத்த உடைகளை அணிந்திருந்தார்கள். என்னுடைய மனைவியோடு கியோங்கி சாஸ் பி காபி பாஹு தி பற்றி ஆர்வமாகக் கதைத்த அதே பெண்கள். என்னால் மட்டுக்கட்ட முடியாத வேறு ஆட்களும் வாள்கள், திரிகூலங்களோடும், ‘முஸ்லிம் கடைகளைப் பகிஷ்கரிப்போம்’ என்று எழுதிய சுலோக அட்டைகளோடும் அங்கிருந்தார்கள். அவர்களின் நடுவே நான் பிந்தியாவையும் கண்டேன். அவள் ஒரு கல்லோடு என்னுடைய பச்சைக் கண்களுக்கு நடுவேயுள்ள பொட்டைக் குறி பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். அவளுக்குப் பக்கத்தில் அவளது தாய் கையில் ஒரு கசாப்புக் கத்தியோடு நின்று கொண்டிருந்தாள். பக்கத்திலே நின்ற துரித நடவடிக்கைப் படையை நோக்கி நான் திரும்பினேன். என்னைக் காப்பாற்றும்படி நான் அவர்களைக் கெஞ்சினேன். பயத்தில் பின் பக்கமாக நகர்ந்தேன். பிறகு படம் எடுப்பதற்காக யாரோ தங்கள் கமராவைத் தட்டிய சத்தம் எனக்குக் கேட்டது. என்னுடைய பயத்தைப் படம் பிடித்த பொன்னிறத் தலை முடியுள்ள ஒரு ரொய்ட்டர் செய்தியாளரைக் கண்டேன்.

பிறகு என்ன நடந்தது என்பதை நீங்கள் செய்தித் தாள்களில் படித்திருப்பீர்கள். குதுப்தீன் அன்சாரியும் குடும்பமும் கலகக்காரர்களால் எப்படித் தாக்கப்பட்ட

டார்கள். தன்னைக் காப்பாற்றும்படி பொலிசிடமும், நடவடிக்கைப் படையிடமும் அவன் எப்படி அழுது கெஞ்சினான் என்றும், பாதுகாப்புப் படையினர் வந்து நிலைமையைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்ததும், அவனது ஆறுமணித்தியாலப் போராட்டம் எப்படி முடிவுக்கு வந்தது என்றும். அவர்கள் எனது குடும்பத்தை எங்கள் வீட்டுக்குப் பின்னாலிருந்த சாக்கடைக்குள் கண்டு பிடித்தார்கள்.

அடுத்த நாள் செய்தித் தாள்கள் ரொய்ட்டர் புகைப்படக் கலைஞர் எடுத்த என்னுடைய படத்தை வெளியிட்டிருந்தது. கண்ணீர்த் துளிகளும் அழுகையும் செய்தித் தாளின் உறைந்த பக்கங்களில் நிரந்தரமாகவே பதிந்திருந்தது. கூப்பிய எனது கைகள் நிகழ்ப் போகிற மரணத்தை எதிர்வு கூறுவது போலிருந்தது. நானோ இப்ப அஹ்மதாபாத்தின் குறியீடாக.

எந்த நகரத்தின் குறியீடாக நான் ஆனேனோ, அந்த அஹ்மதாபாத்தின் தெருக்கள் முழுவதும் இறந்த உடல்கள் இறைந்து கிடந்தன. எரிகிற கட்டடங்களினின்றும் கிளம்பிய புகையால் வானம் முழுவதும் கறுப்பாகியிருந்தது. புகையினூடு நான் கழுகுகள் பறப்பதைக் கண்டேன். அவற்றை நான் முன்னொரு போதும் கண்டதேயில்லை.

பள்ளிக்கூட மாணவியின் சீருடையின் ஒரு பகுதியாக இருந்த அரைவாசி எரிந்த சிவப்பு ரிபன்கள், இரத்தக் கறை படிந்த பெண்களின் உள்ளாடைகள்,

கிழிந்த பள்ளிக்கூடப் புத்தகங்கள், உடைந்த காப்புகள், பாதி எரிந்த குடும்ப அல்பங்கள் எல்லாம் நடைபாதையில் கிடந்தன. பூப்பூக்கும் மரங்களில் எல்லாம் முஸ்லிம் கடைகளைப் புறக்கணிக்கும் படி ஆணையிடும் பலகைகள் முகிழ்த்திருந்தன. தலைகளற்ற பாவைப் பிள்ளைகள், உடைந்த யன்னல்களோடு அரைவாசி எரிந்த கார்ப்கள், இன்னமும் புகைந்து கொண்டிருந்த சைக்கிள் ரிக்ஷாக்கள், குடல் வெளியே வந்தது போல இழுபட்டுக் கிடந்த அனு மாலிக், பங்கஜ் உதாஸ் ஒலிப்பதிவு நாடாக்கள். குறைந்த புள்ளிகளோடு, உரியவருக்குக் கொஞ்ச அடிகளையேனும் வாங்கிக் கொடுத்திருக்கக் கூடிய ஒரு தேர்ச்சி அறிக்கை, மற்றும் பட்டங்கள் - கிழிந்த, கசங்கிய, நூல்கள் வெட்டுப்பட்ட பட்டங்கள். இனி எந்த ஒரு பட்டத்தையும் ஏற்றெடுத்தும் பார்ப்பதில்லை என்று ஒரு சபதம் எடுத்திருந்தேன். இருந்தும் அவையே எங்கும் நிறைந்திருந்தன.

அம்மா “நீ ஒரு நெசவாளன் அன்சாரி, மொமீன். உனது கைகள் நூலை வெட்டுவதற்கு ஒரு போதும் பொறுப்பாகக் கூடாது” என்று சொல்லுவது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. ரொய்ட்டர் புகைப்படக்காரரோ என்னை இழை அறுந்த ஒரு நகரத்தின் குறியீடாக்கி வீட்டிருந்தார்.

முகாமில், பெண்கள் தனிமைப் படுத்தப்பட்டிருந்தனர். அதனால் என்னுடைய உறவினர்களை நான் காணவில்லை. நான் பகலும் இரவும் தெருக்

களில் அலைந்தேன். ஒருநாள் தூசுக் குள்ளே மினுங்கிக் கொண்டிருந்த பொட்டு ஒட்டியிருந்த உடைந்த கண்ணாடித் துண்டு ஒன்றைக் கண்டேன்.

நான் கொஞ்ச நாட்களாக என்னுடைய முகத்தைப் பார்க்கவில்லை. தாடி வளர்ந்து முகத்தின் கீழ்ப்பகுதியை கறுப்பாக்கியிருந்ததைக் கண்ணாடியில் தெரிந்த எனது விம்பத்தில் பார்த்தேன். கண்களில் பயம் மிதந்து கொண்டிருந்தது. கனநாளாக நான் செய்ய மறந்த ஒன்றைச் செய்ய எண்ணினேன் - சிரிக்க முயன்றேன். எவ்வளவு முயற்சித்தும் என்னால் முடியவில்லை. அங்கங்களின் செயற்பாடுகளற்றுப் போன ஒரு பக்கவாத நோயாளியின் உடல் மீது வேலை செய்யும் தாதி செய்வது போல் சிரிக்க உதவும் எனது தசைகளைப் பிடித்து விடத் தொடங்கினேன். கன்னங்களையும் வாயைச் சுற்றியுள்ள தசைகளையும் அழுத்திப் பிடித்து விட்டேன். விம்பமோ சிரிக்கவில்லை. சிரிப்புத் தசைகள் இறுகிப் போய் அசைவற்றிருந்தன.

மலையாள மூலம்: என் எஸ் மாதவன் ‘நிலவிழி’ (2002)

ஆங்கிலத்தில்: கதீர்ன் தங்கம்மா

ஆங்கிலத் திலிருந்து தமிழில்: வினோதினி

நன்றி: த லிட்டில் மகஸீன் (The Little Magazine)

ஆண்டில்

- டொனித் ஜீவா

❖ **உங்களது சுயசரிதையான ‘எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்’ என்ற நூலை எழுதுவதற்கு அடிப்படைக் காரணம் என்ன வென்று சொல்ல முடியுமா?**

வவுனியா.

எஸ்.தவசீலன்

☆ பெரிதாக ஒன்றுமில்லை. நான் இளமைக் காலத்தில் பல பெரியோர்களின் சுய வரலாறுகளைப் படித்துப் படித்தே, என்னைச் செம்மைப்படுத்திக் கொண்டவன். அதென்ன, ஐரோப்பியனும், அமெரிக்கனும் தானா தத்தமது சுயவரலாறுகளை ஆங்கிலத்தில் எழுதி, வெளியிட வேண்டும்? ஏன் சாதாரண தமிழன் ஒருவன் தனது வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட ஏற்ற இறக்கங்களை நூலுருவில் எழுதி வெளியிட்டால் என்ன? என்ற எனது அடிநெஞ்சத்துக் கேள்விதான் இறுதியில் நூலுருப் பெற்றுள்ளது. சும்மா சும்மா அமெரிக்காவைப் பார்! ஐரோப்பாவைப் பார்! எனப் பந்தா காட்டி, மாணவ வட்டாரத்தைப் பயமுறுத்தாமல்; இதோ, இந்த மண்ணைக் கொஞ்சம் குனிந்து பார்! என நமது பல்கலைக்கழகக் கல்விமாண்களுக்குச் சொல்லாமல் சொல்வதற்காகவே, நான் அந்த நூலை எழுதினேன்.

❖ **இத்தனை ஆண்டுக் காலமாக மல்லிகையைத் தொடர்ந்து நடத்தி வருகின்றீர்களே, இதில் லாபமா? - நஷ்டமா?**

சுன்னாகம்.

க.அரியேந்திரன்

☆ ‘ஒரு துறையில் நம்மை ஒப்புக்கொடுத்து உழைக்க முற்பட்டு விட்டால், அது ‘லாபமா - நஷ்டமா?’ என யோசிக்கக் கூடாது. நமது அர்ப்பணிப்பு உழைப்பு வெறும் வியாபாரமல்ல. அது தொண்டு. லாபமா? - நஷ்டமா? என இடையிடையே வர்த்தகர்களைப் போல, வரவு செலவுக் கணக்குப் பார்க்க முயலுவோமானால், அது முடிவில் எமது அர்ப்பணிப்பு உழைப்பையே கொச்சைப்படுத்தி விடும். பொது மக்களிடமிருந்து எம்மைத் தனிமைப் படுத்திவிடும்.

❖ மல்லிகை இதழ் கிழக்கு மாகாணத்தில் எந்தப் புத்தகக் கடைகளிலும் கிடைப்பதில்லை. மல்லிகை என்னைப் போன்ற இளம் வாசகர் வட்டத்திற்கு ஒழுங்காகக் கிடைப்பதற்கு கலபமான வழியென்ன?

கல்முனை. எம். முகமது கலீல்

★ மல்லிகை தமக்கு ஒழுங்காகக் கிடைப்பதில்லை. அது மாதா மாதம் கிடைப்பதற்கு வழியென்ன? எனப் பல இளம் இலக்கியத் தோழர்கள் அடிக்கடி எமக்கு எழுதுகின்றனர். அதற்கு ஒரே யொரு வழிதான் உண்டு.- அது கலபமானதும் கூட! மல்லிகைக்குச் சந்தா செலுத்தி, சந்தாதாரராகுங்கள். மாதா மாதம் மல்லிகை உங்களது முகவரியைத் தேடி வரும்.

❖ 44-வது ஆண்டு 'மலரைப் பார்த்தேன். இன்னமும் முற்றாகப் படிக்க முடியவில்லை. இம் மலரைத் தயாரிப்பதற்கு, இந்த யுத்த காலச் சூழ்நிலையில் அதிகம் கஷ்டப்பட்டிருப்பீர்களே!

நுவரெலியா. எம். வாமதேவன்

★ இந்த மலரைத் தயாரிப்பதற்கு மாத்திரமல்ல, ஆண்டு மலர் ஒவ்வொன்றைத் தயாரிப்பதற்கும் நான் பிரசவ வேதனைப் பட்டு விடுவதுண்டு. அந்த வேதனையின் சிரமத்தை வெறும் வார்த்தைகளில் மாத்திரம் வடித்துவிட முடியாது. அதை அனுபவித்தால்தான் அந்த வேதனையே புரியும்.

❖ இந்த ஆண்டு வெளியிட்டுள்ள மல்லிகைக் கலண்டரை ஒரு சில இலக்கியவாதிகள் இல்லங்களில் பார்த்தேன். சென்ற ஆண்டு கூட, மல்லிகை ஆண்டுக் கலண்டரை வெளியிட்டிருந்தது. எனக்கு மொரு மல்லிகைக் கலண்டர் தேவை. எதிர்காலத்திற்காகப் பாதுகாத்திருக்க விரும்புகின்றேன். கிடைக்க வழி செய்வீர்களா?

வெள்ளவந்தை. ஆர்.முத்துலிங்கம்

★ காலம் பிந்திப்போய் விட்டது. அத்தனை கலண்டர்களும் அத்தனை மல்லிகை நண்பர்களுக்கும் விநியோகித்து விட்டோம். அத்துடன் அதைத் தபாலில் அனுப்ப இயலாது. நேரில் பெற்றுக்கொள்வதுதான் சலபமான வழி. உங்களது பெயரை ஞாபகத்தில் வைத்துள்ளோம். அடுத்த ஆண்டில் வெளிவரும் முதல் கலண்டர் உங்களுக்கேதான்!

❖ பல இலக்கியச் சஞ்சிகைகளில் கேள்வி-பதில் பகுதி வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றதே, அதில் யாருடைய கேள்வி பதில் உங்களைக் கவர்ந்துள்ளது?

நீர்கொழுப்பு. ஆர்.கணேசன்

★ குமுதம் உட்பட சகல இலக்கியச் சஞ்சிகைகளிலும் வரும் கேள்வி - பதில்களைக் கருத்தூன்றிப் படித்து வருபவன், நான். 'வார்த்தை' என்ற சென்னைச் சஞ்சிகையில் வெளிவரும் ஜெயகாந்தனது கேள்வி - பதில்களைத்தான் நான் மெச்சுகின்றேன்.

❖ 44-வது ஆண்டு மலரில் நீங்கள் எழுதியுள்ள இரு கட்டுரைகளையும் நெஞ்ச நிறைவுடன் எழுத்தெண்ணிப் படித்துப் பார்த்தேன். எனக்கு ரொம்ப ரொம்பத் திருப்தியாக இருந்தது. இந்த வேலை நெருக்கடியிலும் இப்படி ஆழமாகச் சிந்தித்து எழுத முடிகிறதா, உங்களால்?

புத்தளம். எம்.குமரகுருபுரன்

★ இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்வதைத் தவிர்க்கலாம் என எண்ணினேன். காரணம் தூண்டிலுக்கு வரும் பெரும்பாலான கேள்விகள் ஆசிரியரைத் தூக்கிப் புகழ்வதாகவே இருக்கின்றன. தயவுசெய்து கேள்வி கேட்பவர்கள் தனிமனிதனைப் புகழ்வதைத் தவிர்க்கவும்.

❖ நீங்கள் தினசரி படிக்கும் பழக்கம் உண்டா?

நெலிவளை. ஓ.சீவதாசன்

★ ஒரு சஞ்சிகை ஆசிரியர் விடாமல் தொடர்ந்து படித்துக்கொண்டே இருக்க வேண்டும். படிப்பது மாத்திரமல்ல, அந்தச் சஞ்சிகையைப் படித்து ரசிக்கும் ரஸிகனாக அறிவுத் தேவையையும் அவனது தொடர் வாசிப்புப் பூர்த்தி செய்யும். அவனை அவனை வளர்த்தெடுத்துச் செழுமைப் படுத்தவும் அது பின்புலமாக உதவும்.

❖ உலகத்தில் முட்டாள்கள் அதிகரித்துள்ளனர் என்பது எனது எண்ணம். உங்களது

கருத்து என்ன?

கேகாலை. ச.தவச்சீலன்

★ உங்களைப் போன்ற புத்திசாலிகள் உலகில் குறைவாக இருப்பதுதான் காரணமாக இருக்கலாம்.

❖ நான் தூண்டில் பகுதியில் கேள்விகள் கேட்க விரும்புகின்றேன். நான் அதற்காக என்ன செய்ய வேண்டும்?

புத்தளம். எம்.மத்யுகன்

★ நீங்கள் மனசார்க் கேட்க விரும்பும் கேள்விகளை அஞ்சலட்டையில் எழுத வேண்டும். மல்லிகையைப் புகழ்ந்தோ அல்லது ஆசிரியரைப் பாராட்டியோ எழுதும் எந்தக் கேள்விகளுக்கும் கண்டிப்பாக பதிலளிக்கப்படமாட்டாது. இதைக் கவனத்தில் கொண்டு கேள்விகளை எழுதி அனுப்பங்கள்.

❖ இந்தப் பணவீக்கக் காலகட்டத்திலும் மல்லிகையின் விலை 30 ரூபாவாக விலைப்படுத்துகின்றீர்களே, இந்த விலைக்கு விற்க, உங்களுக்குக் கட்டுப்படியாகின்றதா?

ஜா-எல. எஸ்.செயலீயன்

★ சிரமப்படும் மக்களை இலக்கியத்தின் பெயரால் இன்னும் சிரமப்படுத்த விரும்புகின்றீர்களா? சில இலக்கிய நெஞ்சங்கள் மாதா மாதம் ஏதோ தம்மாவியன்ற வரை உதவுகின்றன. அந்த அன்பளிப்புகளை நான் பொது மக்களுக்கே கொடுத்துவிடுகின்றேன்.

❖ உலகத் தமிழ் எழுத்தாளர் அனைவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து ஒரு சர்வ தேசத் தமிழ் எழுத்தாளர் மகா நாட்டைக் கொழும்பில் நடத் தினால், என்ன?

கல்யாணசு. ஆர்.சிவநேசன்

★ நல்லதொரு எண்ணம். இன்று தமிழ் மொழி ஒரு சர்வதேச நிலைக்கு உயர்த்தப் பட்டுள்ளது. இதை நடைமுறையில் சாதித் தவர்கள், நம்மவர்கள். அதாவது ஈழத்துப் படைப்பாளிகள். இன்றைய யுத்த அவலச் சூழ்நிலையில் இது அப்படியொன்றும் சாத்தியமானதாகத் தெரியவில்லை. நாளை என்றொரு நாள் நிச்சயம் வரும். அந்தக் காலகட்டத்தில் இப்படியானதொரு சர்வ தேசத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் ஒன்று கூடலை நடத்தி வைப்போம். இது சர்வ நிச்சயம்!

❖ நான் எனது முகவரிக்குச் சென்ற ஆண்டுக்கான மல்லிகைச் சந்தாவைச் செலுத்தியிருந்தேன். ஆனால், மல்லிகை 44-வது ஆண்டு மலர் இன்னமும் எனக்கு வந்து சேரவில்லை. என்ன காரணம்?

வவுலியா. ஆர்.ஹீதேவி

★ நிறையப் பேர் இந்த மலர் விவகாரத் தில் குழம்பிப் போயுள்ளனர். நாங்கள் மல்லிகையில் மிகத் தெளிவாகக் குறிப் பிட்டு இருந்தோம். மல்லிகை ஆண்டுச் சந்தா 450-/, மலரின் விலை தனி. அதன் விலை 200-/ ரூபா. தபாற் செலவு 60 ரூபா.

இதைப் பலர் தெரிந்து வைத்திருக்க வில்லை. அதனால் ஏற்பட்ட குழறுபாடான இது. எனவே ஒன்றைச் சந்தாதாரர்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஆண்டுச் சந்தா வேறு. மலர் விலை வேறு. தபாற் செலவும் வேறு.

❖ உலகப் புகழ்பெற்ற ஆங்கிலச் சஞ்சிகையான 'ரீடர் டைஜஸ்ட்' பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். விவரம் தெரியாது. அது பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்ல முடியுமா?

கண்டி. ஆர்.ரமேசன்

★ இந்தப் பிரபல சஞ்சிகை 1922இல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. டேவிட் வேலஸ் என்ப வர்தான் இதை முதன் முதலில் ஆரம்பித்து வைத்தவர். இன்று மூன்று கோடிப் பிரதிகள் வெளிவருகின்றன. 30 வகைப் பதிப்புக்கள் இடம்பெறுகின்றன. இந்த இதழ் 100 நாடுகளுக்குப் போகின்றது. இந்த ஆங்கில இதழ், இந்தியாவில் 1954இல் வெளியிடப்பட்டது. 40,000 பிரதிகளுடன் ஆரம்பமான இந்த ஆங்கில இதழ், இன்று இலட்சக் கணக்காக விற்பனையாகின்றது.

❖ நீங்கள் பாட்டுப் பாடி ரசிப்பதுண்டா?

பழுவை. எம்.ராமதாஸ்

★ ஓ! தாராளமாக நான் பாட்டுப் பாடி ரசித்துச் சுவைப்பதுண்டு, குளிக்கும் அறைக்குள்.

உமாதேவி ஜீவரிஸ்

மல்லிகையின் இலக்கிய வளர்ச்சி

எதிர்காலத்திலும்

மகத்தான வெற்றி பெற

இதயம் நிறைந்த

வாழ்த்துக்கள்

எம். ஏகாம்பரம்

274, செட்டியார் வீதி,

கொழும்பு - II.

தொலைபேசி : 2335017

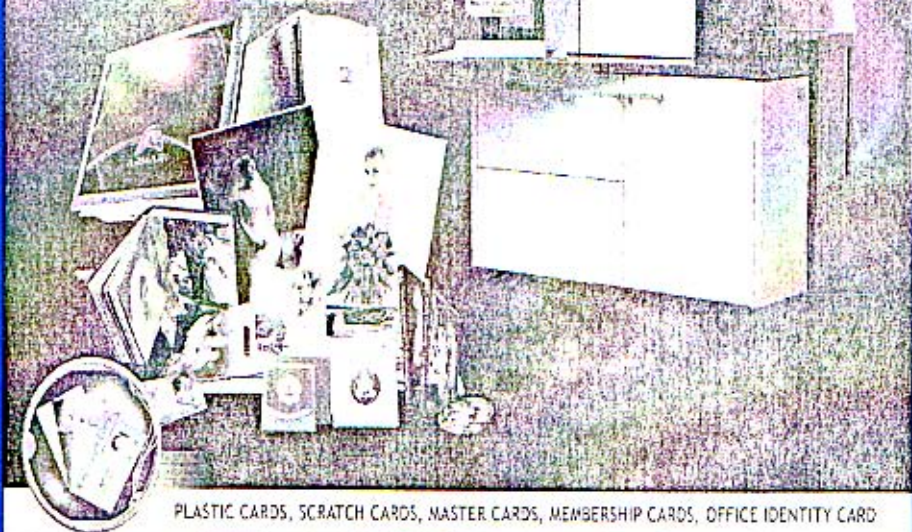
Mallikai

March - 2009

NO Colour Separation

NO Positive

NO Plates

PLASTIC CARDS, SCRATCH CARDS, MASTER CARDS, MEMBERSHIP CARDS, OFFICE IDENTITY CARD

OUR PRODUCT

DATABASE PRINTING, BROCHURES, CATALOGUES, SOUVENIRS, BOOK MARKS,
GREETING CARDS, NAME TAGS, CD/DVD COVERS, COLOUR BIO DATA, STICKERS,
INVITATION CARDS, PROJECT REPORTS, BOOK COVER, MENU CARDS, GARMENT TAGS,
THANKING CARDS, CERTIFICATES, BOOKS, POSTERS, CD STOMMER,
TRANSPARENCY SHEET, PLASTIC CARDS, SCRATCH CARDS, VISITING CARDS.

HAPPY DIGITAL CENTRE (Pvt) Ltd.

Digital Colour Lab @ Digital offset Press

No. 75 1/1, Sri Sumanatissa Mawatha, Colombo 12. Tel: +94 11 4937336, +94 11 4879566

web: www.happydigitalcentre.com e-mail: happydigitalpvtltd@yahoo.com